

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

(இதற்கு ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யான மூலம்,
எளிய தமிழ்நடை)

ஐந்தாம் ப்ரகரணம்

(பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரபாவம்)

(சூர்ணைகள் 366 – 406)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

366. ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது

அவதாரிகை - இனி, (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது, பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது) என்று தொடங்கி, (நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாந மபயஹேது) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக் கநாதிகாலார்ஜித கர்மவிநாச காரணமாய் அத்வேஷம் முதலாக ப்ராப்தி பர்யந்தமாக நடுவுள்ள பேறுகளுக்கெல்லாம் ப்ரதாந ஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபா வைபவம் சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகள் தோஷமும் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கை முதலாக ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாய் வந்த அர்த்த விசேஷங்களை ப்ரதிபாதித்துத் தலைக்கட்டின அநந்தரம், கீழ் (ஸ்வதோஷத்துக்கும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இவனுக்கு அநவரத கர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத் பாகவத குணாநுஸந்தாநங்களில் வைத்துக்கொண்டு, பாகவத குணாநுஸந்தாநம் ப்ரதிபாத்யாம்சத்துக் குபயுக்தமல்லாமையாலே அத்தைவிட்டு, அதுக்குபயுக்தமான ஸ்வதோஷ பகவத் குணாநுஸந்தாநங்களை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவை இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜநமின்ன தென்கிறார் மேல் (ஸ்வதோஷாநுஸந்தானம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, “ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது, பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது” என்றுள்ள சூர்ணை-366 தொடங்கி, “நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாந மபயஹேது” என்பதான சூர்ணை-406 முடிய உள்ள சூர்ணைகளில், இந்த அதிகாரிக்கு எல்லையற்ற காலமாக ஏற்பட்ட கர்மங்கள் அனைத்தும் அழிவதற்குக் காரணமாக உள்ளதும், அத்வேஷம் தொடக்கமாக (அத்வேஷம், ஆபிமுக்யம், ஸாத்வித ஸம்பாஷணம், ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணம், தத்வஜ்ஞானம், பகவத் சரணவரணம்) ப்ராப்தி முடிய உள்ள பல பேறுகளுக்கெல்லாம் முக்கியமான காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய “ஸர்வேச்வரன் செய்கின்ற காரணம் இல்லாமல் செய்யும் கருணை” என்பது கூறப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றங்களையும் தனது குற்றமாகவே எண்ணுவது முதலாகத் தொடர்ச்சியாகப் பல விஷயங்களைக் குறித்து அருளிச்செய்தார். அதனை அடுத்து சூர்ணை-358ல் (ஸ்வதோஷத்துக்கும் என்று உள்ளது) தனது குற்றங்களை

எண்ணியபடி இருத்தல், பகவத் பாகவதர்களின் குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல் என்பதை இவன் அன்றாடம் செய்தபடி இருத்தல்வேண்டும் என்பதை உரைத்தார். இந்த இரண்டில், இப்போது உரைக்கப்பட உள்ள கருத்திற்கு, பாகவதர்களின் குணங்களைக் குறித்து எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது அவசியமில்லாதது என்பதால், அதனை நீக்கி, அதற்குப் பயன்படுவதாக உள்ள தனது குற்றங்களை எண்ணுதல், ஸர்வேச்வரனின் குணங்களை எண்ணுதல் என்பதை மட்டுமே எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றின் பயன் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வதோஷமாவது) - அநாதம் குணாதிகளும்; அதுக்கு மூலமாய் அநாதிகாலமே படித்துக் காழ்பேறிக் கிடக்கிற அவித்யாதிகளும்; ஏததநுஸந்தாநம், இது விதுவாக இன்னம் ஸம்ஸரணம் வரில் செய்வதென்! என்னும் பயத்துக்கு ஹேது. (பகவத்குணமாவது), இத்தோஷத்தைப் பார்த்திகழாம லங்கீகரித்து இவற்றைப் பொறுத்து இவ்வாத்மாவைத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்குடலான அவனுடைய தயாசுஷாந்த்யாதிகள்; ஏததநுஸந்தாநம், அநாதிகாலம் ஸம்ஸார ஹேதுவாய்ப் போந்த ஸ்வதோஷ பலத்தைப் பார்த்து இன்னமு மப்படியாகில் செய்வதென் என்கிற பயத்தினுடைய நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவென்கை. “துரந்தஸ்யாநாதே ரபரி ஹரணீ யஸ்ய மஹதோ நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசு ரசுபஸ் யாஸ்பதமபி, தயா ஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே தவஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதாபீ:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (ஸ்வதோஷமாவது) - ஆத்மகுணங்களுக்கு மாறுபட்டதாக உள்ள குணங்களும், அவற்றுக்கு மூலகாரணமாக எல்லையற்ற காலமாக உள்ள அறியாமை முதலானவைகளும் ஆகியவற்றை எண்ணுவது என்பது, இதன் காரணமாக அடுத்த பிறவி ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது என்பதான அச்சத்திற்குக் காரணம் ஆகிறது. (பகவத்குணமாவது) - இப்படிப்பட்ட குற்றங்களைக் கண்ட பின்னரும் இகழாமல் ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றைப் பொறுத்துக்கொண்டு, தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளுதல் என்பது அவனுடைய தயை, சுகுமை போன்றவற்றால் ஆகும்; இவற்றை எப்போதும் எண்ணுதல் என்பது எல்லையற்ற காலமாகப் பிறந்தபடி உள்ளதற்குக் காரணமாக உள்ள தனது குற்றத்தின் வலிமையை ஆராய்ந்து, “இனி வரும் காலங்களிலும் இப்படியே இருந்தால் என்ன ஆகும்?”, என்றுள்ள அச்சம் நீங்குவதற்குக் காரணம் ஆகும். ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (48) - துரந்தஸ்யாநாதே ரபரி ஹரணீ யஸ்ய மஹதோ

நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசு ரசுபஸ் யாஸ்பதமபி, தயா ஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே தவஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமீதீச்சாமி கதாபீ: - கருணைக்கடலாக உள்ளவனே! எனது பந்துவே! எல்லையற்ற வாத்ஸல்யம் என்ற குணத்திற்குக் கடல் போன்றுள்ளவனே! நான் முடிவில்லாததும், தொடக்கம் இல்லாததும், கடக்க இயலாததும் ஆகிய மிகப்பெரும் பல பாவங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளேன்; ஆனாலும் உனது குணங்கள் குறித்து எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளதால், எனது அச்சம் நீங்கப்பெற்று, மோசுஷத்தை விரும்புகிறேன் - என்றது காண்க.

367. பயாபயங்களிரண்டும் மாறாடில் அஜ்ஞாதையே ஸித்திக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி இவ்விடத்திலே பயாபயஹேதுக்களான ஸகலதோஷ ஸகல குணங்களையும் சேர்ச் சொல்லியிருக்கச் செய்தே, (இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை) என்றும், (கர்ம பலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும்) என்றும், கர்மத்தையும் க்ருபையையும் இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டு போய், (பயஹேது கர்மம், அபயஹேது காருண்யம்) என்று நிகமித்தது இவையெல்லாவற்றிலு மிவனுக்கு ஸம்ஸார மோசுஷங்களுக்கு ப்ரதாந ஹேதுக்களவையாகையாலே; இவை இரண்டையும் பின்செல்லும் மற்றுள்ளவையும் இவை புக்கவிடத்தே தானே வந்து விடுமிறே. இங்ஙனன்றிக்கே, அவன்படியை நினைத்து பயமும், தன் படியை நினைத்து அபயமுமாமளவில் அறிவிலித்தனமே பலிக்குமென்கிறார் (பயாபயங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இங்கு இவ்விதம் அச்சம் உண்டாவதற்குக் காரணமாக உள்ள குற்றங்களையும் அச்சம் ஏற்படாமல் உள்ளதற்குக் காரணமாக உள்ள குணங்களையும் ஒன்றாக உரைத்தார். ஆனால் சூர்ணை-374ல் “இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை” என்றும், சூர்ணை-402ல் “கர்ம பலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தே யறவேணும்” என்றும் கர்மத்தை மட்டும் இழப்பதற்குக் காரணமாகவும், கருணையை மட்டும் பெறுவதற்குக் காரணமாகவும் கூறிக்கொண்டார்; தொடர்ந்து சூர்ணை-404ல் “பயஹேது கர்மம், அபயஹேது காருண்யம்” என்று முடித்தது ஏன்? இவை அனைத்திற்குள்ளும், இவனுடைய பிறப்பு மற்றும் மோசுஷம் ஆகியவற்றுக்கு முக்கியமான காரணங்களாக இவை உள்ளதால் ஆகும். இவை இரண்டும் எங்கு உள்ளதோ அந்த இடத்தில் மற்ற காரணங்கள்

தாங்களாகவே பின்தொடர்ந்து வந்துவிடும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம் - ஸர்வேச்வரனுடைய தன்மையை எண்ணி பயம் கொள்ளுதல், தனது தன்மையை எண்ணி பயம் கொள்ளாமல் இருத்தலும் அறிவற்ற தன்மையையே ஏற்படுத்தும் என்று இந்தச் சூர்ணையில் உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே, அநாதிகாலம் தனக்குப் பரதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவை கர்மவ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸரிப்பித்துப் போந்தவனன்றோ! நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனானவவ னின்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்; என்று அவன்படியை நினைத்து பயப்படுகையும், முன்பு போலன்றிக்கே நமக்கிப்போ தாத்ம குணங்களுண்டாகையால் பேற்றில் கண்ணழிவில்லையென்று தன்படியை நினைத்து பயங்கெடுகையுமாமளவில்; தான் தனக்கு நாசகன் என்று பயப்படுகையும், ஈச்வரனே ரக்ஷகனென்று பயங்கெடுகையுமாகிற ஜ்ஞாத்த்ருத்வ வேஷமில்லாமையாலே அஜ்ஞாதையே ஸித்தித்துவிடுமென்கை.

விளக்கம் - அல்லது மேலே கூறப்பட்டபடி அல்லாமல், “எல்லையற்ற காலமாகத் தனக்கு அடிமைப்பட்ட இந்த ஆத்மாவை, கர்மம் என்பதைக் காரணமாகக் காண்பித்து, ஸம்ஸாரத்தில் உழலும்படிச் செய்பவன் ஸர்வேச்வரன் அல்லவோ? எல்லையற்ற ஸ்வதந்த்ரம் கொண்டவனாகிய அவன் மேலும் பலகாலம் நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்க வைத்தால் என்ன செய்வது என்று அவனுடைய தன்மையைக் குறித்து எண்ணி பயம் கொள்ளுதல்; “முன்பு போன்று அல்லாமல் நமக்கு இப்போது ஆத்மகுணங்கள் இருக்கின்ற காரணத்தால் மோக்ஷம் கிட்டுவது உறுதியே” என்று தனது நிலையை எண்ணிக் கொண்டு பயம் கொள்ளாமல் இருத்தல். இந்த இரண்டின் மூலம் ஏற்படுவது என்ன? தானே தன்னை நாசம் செய்து கொள்பவன் என்று எண்ணி அச்சம் கொள்ளுதல்; ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் காப்பாற்றுவவன் என்று எண்ணி அச்சம் இல்லாமல் இருத்தல் ஆகிய இரண்டும் இவனுக்கு ஏற்படுகின்ற அறிவின்மை காரணமாக உண்டாவதில்லை; ஆக அறியாமையே ஏற்படுகிறது என்று கருத்து.

368. ஆனால் “நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்”, “ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன்” என்கிற பாசுரங்களுக்கு அடியேன்னென்னில்.

அவதாரிகை – “அஜ்ஞாதையே ஸித்திக்கும்” என்றவித்தைத் தள்ளுகைக்காக, ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களைக் கொண்டு ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ணினவர்கள் சங்கையை யநுவதிக்கிறார் “ஆனால்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதான “அறியாமையே ஏற்படுகிறது” என்பதைத் தள்ளும்விதமாக, ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களை மனதில் சிந்தித்தபடி, ஒரு சிலர் கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயத்திலிருந்து மாறுபட்டு நிற்கக்கூடும். அவர்கள் எழுப்பும் கேள்வியை உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இப்படியாகில் தத்த்வவித க்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள், “உண்ணிலாவிய வைவரால் குமைதீற்றி என்னையுன் பாதபங்கயம், நண்ணிலா வகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்” என்றும், “காட்டிப் படுப்பாயோ” என்கிறபடியே விஷயங்களைக் காணில் முடியும்படியான வென்னை, உள்ளே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே ஆந்தரசத்ருக்களாயிருக்கிற இந்த்ரியங்க ளைந்தாலும் நலிவுண்ணும்படி பண்ணி ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடியாகவே, சரணாகதனான பின்பும் ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து நலிய வெண்ணா நின்றாயென்றும்; “மக்கள் தோற்றக் குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்றின்ன மாற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன்” என்று – மநுஷ்யர்களுடைய கர்ப்பஸ்தாநத்திலே என்னுடைய கர்மாநுகுணமாக வின்னம் ஸம்ஸரிப்பிக்கிறாயோவென்றும்; இப்போதிப்போது போய்த்து என்னும்படி பயஸ்தாநமான ஆற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே உன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத் தஞ்சாநின்றேன் என்றும் அருளிச்செய்த பாசுரங்களுக்கு நிதாநமென்னென்னி லென்கை.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டது போன்று வைத்துக்கொண்டால் உண்மையை அறிந்தவர்களில் முதலில் நிற்பவர்களான ஆழ்வார்கள், கீழே உள்ள பாசுரங்களை ஏன் அருளிச்செய்தார்கள் என்ற கேள்வி எழக்கூடும்.

திருவாய்மொழி (7-1-1) - உண்ணிலாவிய வைவரால் குமைதீற்றி என்னையுள் பாதபங்கயம், நண்ணிலா வகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-9) - காட்டிப் படுப்பாயோ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனாகிய உன்னைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் ஈடுபட்டு, அவற்றைக் கண்டவுடனேயே அழியும்படியாக நான் உள்ளேன்; இப்படிப்பட்ட என்னை, என்னுடைய சரீரத்தின் உள்ளேயே எப்போதும் நிரந்தரமாக வசித்து வருவதான சத்ருக்கள் போன்றுள்ள இந்திரியங்கள் மூலம் என்னைத் துன்புறுத்துகிறாய்; மேலும், எனது ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்றதும், இன்பம் அடைவிக்கக் கூடியதும், அடையவேண்டிய இலக்காக உள்ளதும் ஆகிய உனது திருவடிகளை அடைய இயலாமல் வைத்து, நான் உன்னைச் சரணம் என்று புகுந்த பின்னரும் என்னை ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கித் தவிக்க வைக்கிறாய் - என்றும்;

பெரியதிருமொழி (11-8-1) – மக்கள் தோற்றக் குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்றின்ன மாற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன் – மனிதர்களின் கர்ப்பஸ்தானத்தில் எனது கர்மத்திற்கு ஏற்றபடி இன்னமும் என்னை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் உழலவைப்பாயோ – என்றும்; “இப்போது அழியுமோ, இப்போது அழியுமோ” என்று எப்போதும் அச்சத்துடன் காணப்படும் ஆற்றங்கரையில் உள்ள மரம் போன்று உன்னுடைய சுதத்திரம் காரணமாக நீ என்னை எப்போது என்ன செய்வாயோ என்று எண்ணி எப்போதும் அச்சப்படுகிறேன் - என்றும் கூறியது காண்க.

369. பந்தாநுஸந்தாநம்.

அவதாரிகை - அதுக்குத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பந்தாநுஸந்தாநம்) என்று.

விளக்கம் – மேலே எழுப்பப்பட்ட கேள்விக்கு இப்போது பதில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, பேறிழவுகளிரண்டு மவனாலே யென்னலாம்படி நிரூபாதிக ரக்ஷகனானவனோடு தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தினுடைய அநுஸந்தாநமென்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை நாம் அடைவதும் இழப்பதும் அவனாலேயே ஏற்படுகிறது. இது போன்று எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் காப்பாற்றுபவனாகிய அவனுடன் தமக்கு உள்ள ஸம்பந்தத்தை எண்ணுவதால் ஆழ்வார்கள் இவ்விதம் உரைக்கிறார்கள் என்று கருத்து.

370. ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாய் முதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிக பந்துவாய் சக்தனாயிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தல் அப்படிச் சொல்லலாமிறே.

அவதாரிகை - பந்தாநுஸந்தாந்தாலே இப்படி தன்னால் வருமவற்றை அவன் குறையாகச் சொல்லலாமோ வென்ன; ஆமென்னு மிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஆழ்வார்கள் மேலே கூறிய கருத்துக்கள் அவர்களுடைய கர்மம் காரணமாக உண்டாகக் கூடியவை ஆகும். இப்படி உள்ளபோது, அவனுடைய ஸம்பந்தம் குறித்து எண்ணுவதன் காரணமாக ஏற்படுகின்றன என்று அவன் மீது தோஷம் கற்பிப்பது சரியோ என்று கேள்வி எழலாம். இதற்கு “ஆம்” என்று பதில் அளித்து, தக்க உதாரணமும் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, க்ரீடார்த்தமாகத் தெருவிலே ஓடித் திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே இடறிக் கால் நொந்தவாறே அழுது கொண்டு அகத்திலே வந்து தனக்கிவ் வேதனை வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து, அவள் முதுகிலே குத்துமாபோலே, ஒருபாதி ப்ரயுக்தமல்லாமையாலே ஒழிக்க ஒழியாத பந்தத்தையுடையவனுமாய், இச்சேதநனுடைய கர்மத்தோடு ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களோடு வாசியற ஸர்வமும் ஸ்வாதீநமாகையாலே கர்மாநுகுணமாக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களாலே யிவன் படுகிற நலிவைத் தவிர்க்கைக்கு சக்தனுமா யிருக்கிறவன், நலிவு படவிட்டு விலக்காதொழிந்தால், அவனிவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறா னென்னலாமிறே யென்கை.

விளக்கம் - வினையாடுவதற்காகத் தெருவில் ஓடித் திரியும் ஒரு சிறிய குழந்தை, கால் தடுக்கிக் கீழே விழுகிறது என்று வைப்போம். அப்போது கால் வேதனை காரணமாக வீட்டிற்கு வரும்; அங்கிருந்த தனது தாய் மூலமே அந்த வேதனை ஏற்பட்டதாக எண்ணி,

அவளுடைய முதுகில் அடிக்கும். இது போன்று – எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் வந்த உறவுமுறை என்பதால் தள்ளிவிட இயலாத உறவுமுறை உள்ளவனும், ஜீவனுடைய கர்மம், சரீரம் மற்றும் அதன் அவயவங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லாமல் தனக்கு உடைமையாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன், ஜீவன் அடையும் துன்பங்களை விலக்காமல் இருந்தால், அந்தத் துன்பங்கள் மூலமாக ஸர்வேச்வரனே ஜீவனை வருத்துகிறான் என்று கூறலாம் அல்லவா?

371. ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்கதொழிந்ததால் தாயே தள்ளினா ளென்னக் கடவதிறே.

அவதாரிகை – விலக்காத மாத்ரங்கொண்டு அவனே செய்தா ளென்னலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜையை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அவன் அந்தத் துன்பங்களை விலக்கவில்லை என்பதற்காக, அவனே அவற்றை ஏற்படுத்தினான் என்று கூறலாமோ என்பதான கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, கிணற்றின் கரையிலே ப்ரஜையிருக்கிறபடியைக் கண்ட மாதாவனவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரைநின்றும் வாங்கதொழிந்தால், அக்கிணற்றிலே ப்ரஜை விழுந்தவளவில், “தாய்ப்போதே சென்றெடுத்தாளாகில் ப்ரஜை விழுமோ, கிணற்றின் கரையிலிருப்பை யிவளநுமதி பண்ணியிருக்கையாலே யன்றோ விழுந்தது, ஆனபின்பிவளன்றோ தள்ளினாள்” என்று லோகஞ் சொல்லக்கடவதிறே யென்கை.

விளக்கம் - ஒரு கிணற்றின் அருகில் நிற்கும் சிறிய குழந்தையை அதன் தாய் ஓடிச்சென்று எடுக்கவில்லை என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தக் குழந்தை ஒரு நொடியில் கிணற்றில் விழுந்துவிட்டால், “தாய் ஓடிச்சென்று எடுத்திருந்தால், அந்தக் குழந்தை கிணற்றில் விழுந்திருக்குமோ? கிணற்றின் அருகில் போவதற்குத் தாய் அனுமதி கொடுத்த காரணத்தால் அல்லவோ, குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தது? ஆகவே அது தானாகவே விழவில்லை, தாய் தள்ளிவிட்டதாகவே ஆகும்” என்று லோகத்தில் கூறுவர். அது போன்றே இங்கும் கொள்ளவேண்டும்.

372. இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேது வல்லாதாப்போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று.

அவதாரிகை – ஆனால், “அப்ரதிஷித்தமநுமதம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே, விலக்காமை யாவது அநுமதியாய்த்த பின்பு, அவனநுமதியோ பின்னே இவனிழவுக்கு ஹேதுவென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொண்டால், அப்ரதிஷித்தமநுமதம் - தடுக்காமல் இருப்பது அநுமதி அளிப்பது போன்றதே ஆகும் - என்ற நியாயத்தின்படி, விலக்காமல் உள்ளது என்பது அநுமதி என்றாகிறது; அப்படி என்றால், ஜீவன் துன்பம் அடைதல் என்பது ஸர்வேச்வரனின் அநுமதி காரணமாகவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ரக்ஷ்யபூதனான இவனுடைய ரக்ஷயத்வாநுமதி அசித் வயாவ்ருத்தி வேஷமாகையாலே பகவல்லாபத்துக்கு ஹேதுவல்லாதவோபாதி, ரக்ஷகனான அவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும் ஸ்வாஜ்ஞாருப சாஸ்த்ர மர்யாதை ஜீவிக்கைக்காக க்ரமேணாங்கீகரிக்கிறோ மென்று இவன் ருசி பார்த்திருக்கிற விருப்பாகையாலே ததலாபத்துக்கு ஹேதுவன்றென்கை.

விளக்கம் - காப்பாற்றப்படுபவனாக உள்ள ஜீவனைக் காப்பாற்ற ஸர்வேச்வரன் ஒப்புக் கொள்ளுதல் என்பது - ஜீவனானவன் அறிவுள்ளவன் அல்லது அசேதனங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்னும் தன்மையால் ஏற்பட்டதாகும்; ஆக அந்தத் தன்மை ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு முக்கியமான காரணம் ஆகாது. அதே போன்று காக்கும் தன்மை கொண்ட ஸர்வேச்வரன், ஜீவனை ஸம்ஸாரத்தில் நீடிக்க அநுமதித்திருப்பது என்பது - தன்னுடைய ஆணைகளாக உள்ள சாஸ்த்ரங்களின் மரியாதையானது நீடித்து நிற்பதற்காகவே ஆகும்; “சரியான காலம் வரும்போது இவனை நாம் நம்மிடம் சேர்த்துக் கொள்வோம்” என்று இவனுக்குத் தன்னிடம் உள்ள விருப்பத்தை எதிர்பார்த்தபடி உள்ளதால், ஜீவன் ஸர்வேச்வரனை அடையாமல் உள்ளதற்குக் காரணமாகாது.

373. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்

அவதாரிகை - இவ்வநுமதி த்வயமும் பின்னை யேதாவதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாக ஈச்வரன் அனுமதிப்பதும், ஜீவன் அனுமதியைக் காண்பிப்பதும் எந்த காரணத்திற்காக என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்) என்றது, பரதந்த்ரராயும் ஸ்வதந்த்ரராயு மிருக்கிற இருவர்க்கும் ஸ்வாஸாதாரண காரமென்றபடி. அதாவது, பரதந்த்ரனான இவனுக்கு ஸ்வரசக்ஷயத்வாநுமதி ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலே ஸ்வரூபம்; ஸ்வதந்த்ரனான அவனுக்கு ஸ்வரசக்ஷயவஸ்து ரக்ஷணத்தில் ஸ்வாஜ்ஞாருப சாஸ்த்ரானுகுண நிர்வஹணார்த்தமான ஸம்ஸாராநுமதி ஸ்வாதந்த்ரய வேஷமாகையாலே ஸ்வரூபமென்கை.

விளக்கம் - (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்) - மற்றவர்களுக்கு எப்போதும் அடிமைப்பட்டிருத்தலும், எப்போதும் ஸ்வதந்த்ரமாக இருந்தலும் என்றுள்ள தன்மைகள் ஜீவனுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் முறையே எப்போதும் உள்ளன என்று கருத்து. அதாவது மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஜீவன், தன்னைக் காப்பாற்ற ஸர்வேச்வரனுக்கு அனுமதி அளிப்பது என்பது ஜீவஸ்வரூபத்துடன் முரண்பாடு இல்லாமல் உள்ளதால், இது ஜீவனின் ஸ்வரூபம் ஆகிறது. ஸ்வதந்த்ரனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், தன்னால் காப்பாற்றப்படவேண்டிய ஜீவனை ரக்ஷிப்பது என்பது, தனது ஆணையாகவே உள்ள சாஸ்த்ரங்களைப் பின்பற்றி ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் வாழ்ந்து வருதல் என்பதற்கான அனுமதியாகையால், அது ஈச்வரனின் ஸ்வரூபம் ஆகிறது.

374. இழவுக்கடி கர்மம்; பேற்றுக்கடி க்ருபை.

அவதாரிகை - ஆனால் இழவு பேறுகளுக்கடி யெவையென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இழவுக்கடி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொண்டால் ஜீவாத்மா ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கும், அடையாமல் போவதற்கும் என்ன காரணம் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது பகவத்விஷயத்தை அநாதிகால மிழக்கைக்கு ஹேது, “முன் செய்த முழுவினை” என்னும்படி அநாதிகால ஸஞ்சிதமான இவனுடைய கர்மம்; இப்படி இழந்து கிடக்கிறவிவ னவ்விஷயத்தைப் பொறுகைக்கு ஹேது, “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்னும்படி இருகரையுமழியப் பெருகும் பகவத் க்ருபை யென்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை எல்லையற்ற காலமாக ஜீவன் இழந்து நிற்பதற்குத் திருவாய்மொழி (1-4-2) - முன் செய்த முழுவினை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பல காலமாகச் சேர்ந்து கிடக்கின்ற ஜீவனின் கர்மங்களே ஆகும். இப்படியாக இழந்து நிற்கும் ஜீவன், ஒருநாள் ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கான காரணம், திருவாய்மொழி (5-1-1) - விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார் - என்பதற்கு ஏற்ப இரண்டு கரைகளும் (ஜீவனின் பாவம் என்ற கரை, சாஸ்த்ரங்கள் என்ற கரை) அழிந்து போகும்படியாகப் பெருகும் ஸர்வேச்வரனின் கருணையே ஆகும்.

375. மற்றைப்படி சொல்லில் இழவுக்குறுப்பாம்.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றிக்கே மாற்றிச் சொல்லுமளவில் வருமநர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (மற்றைப்படி சொல்லில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் பொருள் கொள்ளாமல், மாற்றி பொருள் உரைத்தால் உண்டாகவல்ல தீமையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படியன்றிக்கே, (பயாபயங்களிரண்டும் மாறாடில்) என்கிற விடத்திற்போலே, “இழவுக்கடி ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யம், பேற்றுக்கடி சேதந ஸத்குணம்” என்று இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுவை மாற்றிச் சொல்லில் ஈச்வரன் கைவாங்குகையாலே அவன் திருவடிகளைப் பெறாம லிழந்து போகைக் குடலாமென்கை. அதவா, (மற்றைப்படி) இத்யாதிக்கு, “இழவுக்கடி சேதந கர்மம், பேற்றுக்கடி ஈச்வர க்ருபை” என்று இழ விவனாலும் பேறவனாலுமாகச் சொன்னபடி யன்றிக்கே, இழவு பேறுக ளிரண்டுக்குமடி

யீச்வர ஸ்வாதந்தர்யமென்று அநாதிகால மிழந்ததுக்குமடி அவனாகச் சொல்லில் அவன் கைவாங்குகையாலே. ஒருகாலமு மவனைப் பெறாம லிழந்து போகைக் குடலாய்விடு மென்னவுமாம்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அல்லாமல் சூர்ணை (367) – பயாபயங்களிரண்டும் மாறாடில் – என்றதில் கூறப்பட்டது போன்று, ஜீவன் ஸர்வேச்வரனைப் பெறாமல் இருப்பதற்கு ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வாதந்தர்யமே காரணம், ஜீவன் ஸர்வேச்வரனைப் பெறுவதற்கு ஜீவனிடம் உள்ள நல்ல குணங்களே காரணம் என்று ஜீவன் இழப்பதற்கும் பெறுவதற்குமான காரணங்களை மாற்றிச் சொல்லக்கூடும். இவ்விதம் உரைத்தால் – ஸர்வேச்வரன் ஜீவனைப் பெறுவதற்கான முயற்சி ஏதும் செய்யாமல் உள்ளான் என்றாகி விடும்; அதுவே அவனுடைய திருவடிகளை ஜீவன் பெறாமல் இருப்பதற்கான காரணம் என்றாகிவிடும். அல்லது இந்தச் சூர்ணைக்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். ஜீவன் ஸர்வேச்வரனை இழப்பதற்கும் அடைவதற்கும் காரணம், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யமே ஆகும் என்று உரைத்தால், ஸர்வேச்வரன் இவனை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் பின் வாங்குவதால், எந்த ஒருநாளிலும் அவனை அடைய இயலாமல் போவதற்கு இதுவே காரணமாகிவிடும் என்றும் கொள்க.

376. எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினாயென்கை எடாமைக்குறுப்பிறே.

அவதாரிகை - இப்படி சொல்லுமளவில் ஈச்வரன் கைவாங்கு மென்னுமத்தை, லௌகிக ந்யாயத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு தர்சிப்பிக்கிறார் (எடுக்க நினைக்கிறவனை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கூறும்போது, ஸர்வேச்வரன் ஜீவனைப் பெற முயற்சிக்காமல், அவனைக் கைவிடுவது என்பதை உலகத்தில் உள்ள ந்யாயங்கள் கூறி விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஆழ்ந்த கிணற்றில் தன் கர்மாங்குணமாக அநவதாந்தாலே விழுந்தவனை அருகினின்றா னொரு க்ருபாவானாவ னெடுப்பதாக யத்றிக்கிற வளவிலே, தான் விழுகிறபோது அவனாஸந்நென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு அவன் தன்னைத் தள்ளினானாக நினைத்து, “இக்கிணற்றிலே யென்னைத் தள்ளினாயும்

நீயன்றோ என்றால், “நான் செய்யாத காரியத்தை இவன் சொல்லுவதே!” என்று சீற்றமெழுந்திருந்து எடாமல் கைவாங்குகைக் குறுப்பாமாப்போலே, ஸ்வகர்மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்து கிடக்கிற தன்னை யெடுக்க நினைக்கிற க்ருபாவானான வீச்வரனை, “இத்தனை காலமுமென்னை ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளிவிட்டு வைத்தாயும் நீயே” என்றால், சீறிக் கைவாங்கி, பட்டது படுகிறான் என்றிருந்து விடுகைக் குறுப்பாமிறே யென்கை.

விளக்கம் - ஆழமாக உள்ள ஒரு கிணற்றில் ஒருவன் தனது கர்மம் காரணமாக, கவனம் தவறி விழுகிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவனை அருகில் நிற்கும் கருணை உள்ளம் கொண்ட ஒருவன் எடுக்க முயல்கிறான் என்றும் வைப்போம். அப்போது, தான் அந்தக் கிணற்றில் விழுந்தபோது தனது அருகில் அந்தக் கருணை உள்ளவன் நின்றதையே காரணமாக எண்ணி, அவனே தன்னைத் தள்ளிவிட்டவன் என்று கருதி, “இந்தக் கிணற்றில் நீ அல்லவோ என்னைத் தள்ளிவிட்டாய்?”, என்று கேட்கிறான் என வைப்போம். அப்போது அந்தக் கருணை உள்ளவன், “நான் செய்யாத ஒரு செயலை, நான் செய்ததாக இவன் உரைக்கிறானே” என்று கோபம் கொண்டு, அவனைக் காப்பாற்றுவதற்கு முயற்சி செய்யாமல் இருந்துவிடுவான் அல்லவோ? அதே போன்று, தனது கர்மம் காரணமாக ஸம்ஸாரம் என்ற படுகுழியிலே விழுந்து கிடக்கும் ஜீவனாகிய தன்னை மேலே தூக்கி விட ஓடி வரும் கருணைக்கடலான ஸர்வேச்வரனிடம், “இத்தனை காலம் என்னை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளிவிட்டவன் நீயே அல்லவோ?”, என்று கூறினால், ஸர்வேச்வரன் கோபத்துடன் அவனைக் கைவிடுகிறான். “இவன் எப்படியோ போகிறான், கர்மத்திற்கு ஏற்பத் துன்பப்படுகிறான்” என்று ஸர்வேச்வரன் இருப்பதற்கு ஜீவனின் இந்தச் சிந்தனையே காரணமாகிறது என்று கருத்து.

377. சீற்றமுளவென்ற வநந்தரத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைத்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

அவதாரிகை – இப்படி சொல்லுகை ஈச்வரனுக்குச் சீற்றத்துக் குடலென்னுமிது லௌகிக ந்யாயத்தைக் கொண்டு சொல்லவேணுமோ, தத்வ தர்சிகளான திருமங்கையாழ்வார் பூர்வோக்திக் கநந்தரத்திலே தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கிறார் (சீற்றமுள) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறியது போன்று உரைப்பதே ஸர்வேச்வரன் கோபம் கொள்வதற்கான காரணம் என்பதை, உலகில் பொதுவாக காணப்படும் நியாயங்கள் மூலம் உரைக்கவேண்டுமோ? உண்மையாக உள்ளவற்றை அறிந்தவர்களான திருமங்கையாழ்வார் முன்னர் உரைத்த பாசுரத்திற்கு அடுத்தபடியாகத் தானே அருளிச்செய்தார் என்று இந்த சூர்ணையில் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “இன்னம், மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்” என்று ஈச்வரன் தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிறானாகச் சொன்னவிது, கர்மாநு குணமாக ஸம்ஸரிக்கிற ஆத்மாவை ஸம்ஸாரத்தினின்று மெடுக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணிப் போருமவன் திருவுள்ளம் சீறுகைக் குடலென்று நினைத்து, கீழ் விண்ணப்பஞ் செய்த வார்த்தையாலே திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்றமுண்டென்ற முதல் வார்த்தைக் கந்தரத்திலே, இழவுக்கடி யவனாகச் சொல்லுகை நிக்ரஹ ஜநகமென்னு மிவ்வார்த்தை முன்பப்படி அருளிச்செய்த தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை.

விளக்கம் - பெரியதிருமொழி (11-8-1) - இன்னம் ஆற்றங்கரைவாழ் மரம் போல் அஞ்சுகின்றேன் - என்று அருளிச்செய்ததைத் தொடர்ந்து, பெரியதிருமொழி (11-8-2) - மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல் - என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது ஸர்வேச்வரன் தனது சுதந்திரம் காரணமாக ஜீவாத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியபடி இருக்கச்செய்கிறான் என்று உரைத்தால், கர்மம் காரணமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ஜீவாத்மாவை அதிலிருந்து உயர்த்துவதற்கு முயற்சிக்கும் ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளத்தில் சீற்றம் ஏற்படும் என்று எண்ணினார்; ஆகவே இதுவரை விண்ணப்பம் செய்த சொற்கள் மூலம் ஸர்வேச்வரனுக்கு கோபம் உண்டு என்ற பொருள் உள்ளதான முதல் சொல்லைத் தொடர்ந்து (அதாவது கடந்த பாசுரத்தினைத் தொடர்ந்து), அவனை இழந்து நிற்பதற்குக் காரணம் (அவனுடைய சுதந்திரம் என்று) அவனே என்று உரைப்பது சீற்றத்தை ஏற்படுத்தும் என்றுள்ள அர்த்தத்தை திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

378. சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படி யென்னென்னில், அருளும் ஆர்த்தியும் அநந்யகதித்வமும் சொல்லப்பண்ணும்.

அவதாரிகை – “சீற்றமுள” என்ற பின்பும் “ஆகிலும் செப்புவன்” என்று முன்பு சொன்னது தன்னையே சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை, ப்ரச்நோத்தரூபேண ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் (சீற்றம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பெரியதிருமொழி (11-8-1) - சீற்றமுள - என்று கூறிய பின்னர், பெரியதிருமொழி (11-8-2) - ஆகிலும் செப்புவன் - என்று முன்னர் உரைத்த விஷயத்தையே மீண்டும் உரைத்ததன் காரணத்தை, இந்தச் சூர்ணையில் கேள்வி-பதில் வடிவத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன வித்தாலே ஈச்வரன் திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்ற முண்டென் றறிந்தால் பின்னையு மிவ்வார்த்தையைக் கூசாமல் திருமுன்பே சொல்லும்படி யெங்ஙனே யென்னில்? அவன் சீற்றத்தைத் தன் ஸந்நிதியில் ஜீவிக்கவொட்டாத பர:துக்கா ஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும், சீற்றங்கண்டஞ்சி வாய் மூட வொட்டாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸம்ஸாரார்த்தியும், சீறியெடுத்த தெறியிலும் வேறு புகலில்லாமையாகிற அந்நயகதித்வமும் சொல்லும்படி பண்ணுமென்கை. இத்திருமொழியிலே, “அடைய வருளா யெனக்குன்றனருளே”, “துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு”, “தொண்டரானவர்க் கின்னருள் செய்வாய்” என்று பல விடங்களிலு மவனருளையும்; “ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்”, “காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போலாற்றத் துளங்கா நிற்பன்”, “பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாப்போல் தாங்காதுள்ளந் தள்ளும்”, “இருபாடெரி கொள்ளியுனுள் ளெறும்பே போலுருகா நிற்குமென்னுள்ளம்”, “வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம் போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன்” என்று பல த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய ஆர்த்யந்நய கதித்வங்களையு மருளிச்செய்தாரிநே.

விளக்கம் - முன்னர் உரைத்த சொற்கள் கேட்டு ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்தில் கோபம் உள்ளது என்று அறிந்த பின்னரும், இந்தச் சொற்களைச் சற்றும் கூசாமல் அவன் முன்பாக மீண்டும் எப்படி உரைக்க இயலும்? இதற்கு விடை - அவனுடைய கோபம் என்பது தனது அருகில் வர இயலாதபடி செய்வதான மற்றவர்களின் துன்பத்தைக் கண்டால் பொறுக்க இயலாத அவனுடைய கருணையும், அவனுடைய சீற்றத்தைக் கண்ட பின்னரும் அச்சம் கொண்டு வாயை மூடிக் கிடக்க இயலாதபடி செய்வதான கரையை

அழிக்கும் வெள்ளம் போன்ற ஸம்ஸார துன்பமும், அப்படியே அவன் சீற்றத்துடன் நம்மை எறிந்தாலும் வேறு புகலிடம் இல்லாத அநந்யகதித்வமும் இவ்விதம் நம்மை உரைக்கும்படிச் செய்யும். இந்தத் திருமொழியில், பெரியதிருமொழி (11-8-6) - அடைய வருளா யெனக்குன்றனருளே - என்றும், (11-8-8) – துணியேனினி நின்னருளல்ல தெனக்கு – என்றும், (11-8-9) – தொண்டரானவர்க் கின்னருள் செய்வாய் - என்றும் பல பாசுரங்களில் அவனுடைய கருணை குறித்து அருளிச்செய்தார். மேலும் பெரியதிருமொழி (11-8-1) - ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன், (11-8-2) – காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போலாற்றத் துளங்கா நிற்பன், (11-8-3) – பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாப்போல் தாங்காதுள்ளந் தள்ளும், (11-8-4) – இருபாடெரி கொள்ளியுனுள் ளெறும்பே போலுருகா நிற்குமென்னுள்ளம், (11-8-5) - வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம் போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன் - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் காணப்படும் பல உதாரணங்கள் மூலம் தனது ஸம்ஸார துன்பம் மற்றும் வேறு துணை இல்லாத நிலை ஆகியவற்றை அருளிச்செய்தார்.

379. சீறினாலும் காலைக் கட்டிக் கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவனைப் பெற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே.

அவதாரிகை - இப்படி அநந்யகதித்வாதிக ளுண்டானாலும் அவனுக்குச் சீற்றம் பிறக்கும் படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சீறினாலும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் அவன் அல்லாமல் வேறு கதி இல்லை போன்ற பலவும் இருந்தாலும், அவனுக்குக் கோபம் ஏற்படுத்தும்படியான செயல்களைச் செய்யலாமோ அல்லது கூறலாமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது சீறின காலத்திலும் சீற்றத்துக்கு விஷயமானவர்களுக்குச் சென்று திருவடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாவான யிருப்பானொருவனைப் பெற்றால் நினைத்தபடி யெல்லாம் சொல்லலாமிறே யென்கை.

விளக்கம் - எத்தனை கோபம் கொண்டாலும், கோபத்திற்கு இலக்கானவர்கள் சென்று திருவடிகளை தலையில் வைத்துக்கொள்ளும்படியான உயர்ந்த கருணை உள்ளவனைப் பெற்றால் எப்படி வேண்டுமானாலும் உரைக்கலாம் என்று கருத்து.

380. “க்ருபயா பர்யபாலயத்”, “அரிசினத்தால்”.

அவதாரிகை - சீறின தசையிலும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாயிருக்கும்படிக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (க்ருபயா பர்யபாலயத், அரிசினத்தால்) என்று.

விளக்கம் - அவன் கோபம் கொண்டாலும் அவனுடைய திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம் என்பதற்கு உதாரணம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “ஸதம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்” என்று, அபராதத்தைத் தீரக் கழியச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக் கிலக்காய்ப் புறம்பு புகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தை, க்ருபையாலே ரஷித்தா ரென்கையாலும்; “அரிசினத்தா லீன்ற தாயகற்றிடினும் மற்றவள் தன்னருள் நினைந்தே யழுங்குழுவி யதுவே போன்றிருந்தேன்” என்று, பெறுகைக்கு வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயானவள், இது செய்த தீம்பைக் கண்டு அரிந்து பொகடவேண்டும் சீற்றத்தை யுடையளாய்க் கொண்டு கிட்ட வரவொட்டாமல் தள்ளிவிட்டாலும், வேறு போக்கடியற்று, சீறியெடுத்தெறிகிற அவளுடைய முகத் திரக்கத்தையே நினைத்து அழுது காலைத் தழுவிக் கொள்ளும் குழவி போலே, என்பராதத்தைக் கண்டு அருகுவாராதபடி தேவர் தள்ளிவிடப் பார்க்கிலும் திருவடிகளல்லது வேறு போக்கடி யற்றிருந்தேன் என்று ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமா ளருளிச்செய்கையாலும்; (சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானெருவன்) என்னுமிடம் ஸித்தமென்கை. இப்படி, ஆழ்வாரருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தை, “நிராஸகஸ்யாபி நதாவதுத்ஸஹே மஹேசஹாதும் தவபாத பங்கஜம், ருஷா நிரஸ்தோபி சிசுஸ் ஸ்தநந்தயோ நஜாது மாதுச்சரணௌ ஜிஹாஸதி” என்று ஆளவந்தாரருளிச் செய்தாரிறே. ஆக இவ்வளவும், (பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறாடில் அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்) என்றதின் மேல் வந்த சங்கா பரிஹாரங்கள் பண்ணப்பட்டது.

விளக்கம் - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-35) - ஸதம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் - சரணம் புகுந்தவனும், தரையில் விழுந்தவனும் ஆகிய அந்தக் காகாஸுரனைக் கொல்வதற்கான அனைத்து உரிமையும் உள்ளபோதிலும், அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ள இராமன் அவனைக் காப்பாற்றினான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, குற்றத்தை மிகவும் தெளிவாக அறிந்து கொண்டே செய்து, இராமனின் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தால் அடிபட்டு வேறு கதியில்லாமல் தனது திருவடிகளில் வந்து விழுந்த காகாஸுரனை இராமன் தனது கருணையால் காப்பாற்றினான். பெருமாள்திருமொழி (5-1) - அரிசினத்தா லீன்ற தாயகற்றிடினும் மற்றவள் தன்னருள் நினைந்தே யழுங்குழுவி யதுவே போன்றிருந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப, “குழந்தையைப் பெறுவதற்கு மிகவும் துன்பப்பட்டு வரம் கிடந்து பெற்றெடுத்த தாய் ஒருவள், அந்தக் குழந்தை செய்யும் தீங்கைக்கண்டு அதனை வெட்டி விடவேண்டும் என்ற கோபம் கொண்டு, தனது அருகில் அது வரக்கூடாது என்று தள்ளிவிட்டாலும், வேறு போக்கிடம் அறியாமல், சீற்றத்துடன் தன்னைத் தூக்கி வீசும் அந்தத் தாயின் முகத்தில் உள்ள இரக்கத்தை மட்டுமே எண்ணி அழுதபடி அவளுடைய காலகளைப் பிடித்துக் கொள்ளும் குழந்தையைப் போன்று, நான் செய்த குற்றத்தைக் கண்டு உனது அருகில் வரவிடாதபடி தள்ளிவிட்டாலும் உனது திருவடிகள் அல்லாமல் வேறு போக்கிடம் இல்லாமல் உள்ளேன் - என்று குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்தார். இந்த இரண்டினாலும் “சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானெருவன்” என்று கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டது தெளிவாகிறது. இப்படியாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இதே அர்த்தத்தை ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (26) - நிராஸகஸ்யாபி நதாவதுத்ஸஹே மஹேசஹாதும் தவபாத பங்கஜம், ருஷா நிரஸ்தோபி சிசுஸ் ஸ்தநந்தயோ நஜாது மாதுச்சரணௌ ஜிஹாஸதி - ஸர்வேச்வரனே! என்னை நீ கைவிட முயற்சித்தாலும் உனது திருவடித் தாமரையை விட்டுப்போவதற்கு நான் விரும்பமாட்டேன். தாய்ப்பால் பருகும் ஒரு குழந்தையை அதன் தாய் தள்ளினாலும், தனது தாயின் கால்களை அந்தக் குழந்தை விடாது அல்லவோ - என்று ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? ஆக இதுவரை “பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறாடில் அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்” என்றுள்ள சூர்ணை 367ல் உண்டான சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கப்பட்டது.

381. த்ரிபாத் விபூதியிலே பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க, அது உண்டது உருக்காட்டாதே, தேசாந்த்ர கதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே. ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் கலந்து பரிமாறுகைக்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்தி விசேஷங்களையும் கொடுத்து கண்காண நிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே, அகவாயிலே அணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி உடன்கேடனாய், இவர்கள் அஸத்கர்மங்களிலே ப்ரளர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே, அநுமதி தானத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப் போலேயிருந்து போலேயிருந்து மீட்கைக்கிடம் பார்த்து நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையும் காணாதே நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணா தொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது; தனக்கேற இடம் பெற்ற வளவிலே, என்னுரைச் சொன்னாய் என் பேரைச் சொன்னாய் என்னடியாரை நோக்கினாய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன்வாணியன் பொன்னை உரை கல்லிலே யுரைத்து மெழுகாலே யெடுத்துக் கால்கழஞ்சென்று திரட்டுமாபோலே ஐநம் பரம்பரைகள்தோறும், யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிகமென்கிற ஸுக்ருத் விசேஷங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டு தானே யவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்.

அவதாரிகை – இனி, (பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது) என்று கீழருளிச் செய்தத்தை விசதீகரிக்கைக்காக, ஈச்வரனிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குப் பண்ணும் க்ருஷி பரம்பரையை அருளிச்செய்கிறார் (த்ரிபாத் விபூதியிலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து “பகவத் குணாநுஸந்தானம் அபயஹேது” என்று சூர்ணை 366ல் கூறப்பட்டதை விவரித்து உரைக்கும்விதமாக, ஸர்வேச்வரன் ஆத்மாவைக் கரையேற்று வதற்குச் செய்யும் முயற்சிகள் குறித்து இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி” என்கையாலே, நித்யவிபூதியை த்ரிபாத் விபூதி யென்னக்கடவதிறே. அதினுடைய த்ரிபாத்த்வந்தான் பலபடியாக நிர்வஹிக்கலா

யிருக்கும்; எங்ஙனே யென்னில், “பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் த்வி” என்று, இந்த விபூதியி லெல்லா பூதங்களு மிவனுக்கு நாலத்தொன்று என்னும்படி அல்பமா யிருக்கும்; பரமாகாசத்தில் இவனுடைய நித்யமான விபூதி த்ரிபாதத்தென்னும்படி மும்மடங்கா யிருக்கும். “இந்த விபூதி த்வய விஷயமான பாதசப்தமும் த்ரிபாச் சப்தமும் அல்பத்வ மஹத்த்வங்களுக் குபலக்ஷணமித்தனையொழிய பரிச்சேதபர மன்று, லீலாவிபூதியி லண்டங்கள்தானே அஸங்க்யாதங்களாயிறே யிருப்பது” என்று தீப ப்ரகாசத்திலே ஜீயரருளிச் செய்கையாலே, இவ்விபூதியில் கார்யரூப ப்ரதேசத்தைப் பற்ற பரமாகாசத்தில் நித்யவிபூதி மும்மடங்கா யிருக்கு மென்னவுமாம்.

விளக்கம் - புருஷஸூக்தத்தில் (3) - த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி - என்று கூறுவதன் மூலம் நித்யவிபூதியாக உள்ள பரமபதம் என்பது த்ரிபாத் விபூதி ஆகிறது. இந்தப் பரமபதத்தை த்ரிபாத் என்று கூறியது பலவிதங்களில் பொருள் கொள்ளும்படியாக உள்ளது. எப்படி? புருஷஸூக்தம் - பாதோஸ்ய விச்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் த்வி - அனைத்து பூதங்களும் ஒரு பாகமாக உள்ளன, அழிவற்ற பரமபதத்தில் இவனுடைய மூன்று பாகங்கள் உள்ளன - என்று கூறியது; அதாவது இந்தப் பூமியில் உள்ள அனைத்து பொருள்களும் சேர்ந்தாலும் இவனுடைய செல்வத்தில் நான்கில் ஒரு பாகம் என்று கூறலாம்படி குறைவற்று இருப்பதாகும்; பரமாகாசம் என்று கூறப்படுவதான பரமபதத்தில் இவனுடைய செல்வமானது த்ரிபாத் என்று கூறலாம்படி மூன்று மடங்காக இருக்கும். “இந்த விபூதி த்வய விஷயமான பாதசப்தமும் த்ரிபாச் சப்தமும் அல்பத்வ மஹத்த்வங்களுக் குபலக்ஷணமித்தனையொழிய பரிச்சேதபர மன்று, லீலாவிபூதியி லண்டங்கள்தானே அஸங்க்யாதங்களாயிறே யிருப்பது - இவனுடைய நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி என்பதான செல்வங்களை உணர்த்தக்கூடிய பாதம் மற்றும் த்ரிபாதம் போன்ற இரண்டும் பதங்களும் சிறியது மற்றும் பெரியது என்ற தன்மைகளை உணர்த்துமே அல்லது அவை கால்பங்கு முக்கால்பங்கு என்று அளவுகளைக் குறிக்காது; லீலாவிபூதி என்று கூறப்படும் இந்த உலகத்தில் அண்டங்கள் கணக்கில்லாமல் உள்ளன அல்லவோ?” - என்று தீப ப்ரகாசத்தில் வாதிக்கேசரி அழகியமணவாள ஜீயர் அருளிச்செய்தார்; ஆக இதற்கு ஏற்ப, இந்த உலகில் காணப்படும் இடங்கள் போன்று பரமாகாசம் என்பதான நித்யவிபூதியில் உள்ள பொருள்கள் மூன்றுமடங்கு உள்ளன என்று கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் – அன்றிக்கே, “திவி இதி அப்ராக்ருதம் ஸ்தாநமுச்யதே; த்ரிபாத்த்வஞ்ச, அப்ராக்ருதைர் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந விசேஷைர் வா, பூஷணாஸ்த்ராதி ரூபேண ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிபிர் நித்யைர் பகவதநுபவமாத்ர பரைச்ச நித்யஸித்தைர் முக்தைச் சாத்மபிர்வா ஸம்பவதி” என்று ச்ருதப்ரகாசிகையிலே பட்டரருளிச் செய்தபடியே, அப்ராக்ருதமா யிருந்துள்ள போக்ய விசேஷங்கள் போகோபகரண விசேஷங்கள் போகஸ்தாந விசேஷங்களாகிற மூன்றம்சங்களோடே கூடியிருக்கையாலே, அஸ்த்ர பூஷணாத்யாயத்திற் படியே பூஷணாஸ்த்ராதி ரூபத்தாலே ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிகளான நித்யரும், கேவல பகவதநுபவபரரா யிருக்கும் நித்யரும் முக்தருமா யிப்படி மூன்றம்சமா யிருக்கு மாத்மாக்களை உடைத்தாகையாலே யாதல் த்ரிபாத் தென்னவுமாம். ஆக இப்படி லீலாவிபூதியில் அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தை யாகையாலே நிரதிசய ஸுகாவஹையான நித்யவிபூதியிலே.

விளக்கம் - அல்லது திவி இதி அப்ராக்ருதம் ஸ்தாநமுச்யதே; த்ரிபாத்த்வஞ்ச, அப்ராக்ருதைர் போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாந விசேஷைர் வா, பூஷணாஸ்த்ராதி ரூபேண ஜகதந்தர்கத வஸ்த்வபிமாநிபிர் நித்யைர் பகவதநுபவமாத்ர பரைச்ச நித்யஸித்தைர் முக்தைச் சாத்மபிர்வா ஸம்பவதி - திவி என்ற பதம் இந்தப் ப்ரக்ருதியுடன் தொடர்பு இல்லாமல் உள்ள பரமபதத்தைக் கூறுகிறது. அதாவது இந்த ப்ரக்ருதியின் தொடர்பு இல்லாத இனிய பொருள்கள், அவற்றை அனுபவிப்பதற்குத் தேவையான போகோபகரண பொருள்கள், அவற்றை அனுபவிக்கத் தேவையாக உள்ள இடங்கள் என்ற பொருள்கள் என்று மூன்றுவிதமாக உள்ளதால் த்ரிபாத் எனப்பட்டது. அல்லது ஆபரணங்கள் மற்றும் ஆயுதங்களின் வடிவில், உலகில் உள்ளவற்றைக் காப்பாற்றியபடி உள்ள நித்யஸூரிகள், பகவத்அனுபவத்தில் மட்டுமே நாட்டம் உள்ள நித்யஸூரிகள், முக்தி பெற்றவர்கள் என்று மூன்றுவிதமான பிரிவுகள் உள்ள ஆத்மாக்களைக் கொண்டதால் த்ரிபாத் எனப்பட்டது - என்று ச்ருதப்ரகாசிகையில் ஸுதர்சனபட்டர் அருளிச்செய்தது போன்று - இந்த உலகின் தொடர்பு இல்லாத போக்யவஸ்துக்கள், போகோபகரண வஸ்துக்கள், போக இடங்கள் என்ற வஸ்துக்கள் முதலான மூன்று விதமான பொருள்களுடன் கூடியிருப்பதால். (அல்லது) அஸ்த்ரபூஷணம் என்ற அத்யாயத்தில் கூறியுள்ளது போன்று ஆபரணங்கள், அஸ்த்ரங்கள் போன்றவற்றின் வடிவத்தில் இருந்தபடி உலகில் உள்ள பொருள்களை விரும்பும் நித்யஸூரிகள், பகவத் அனுபவத்தில் மட்டுமே குறிக்கோள் உள்ளவராக இருக்கும் நித்யஸூரிகள், முக்தர்கள்

என்று மூன்றுவிதமான ஆத்மாக்களை உடையதால் என்று இரண்டுவிதங்களிலும் த்ரிபாத் என்று கூறப்பட்டது. இப்படியாக இந்த உலகங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மேன்மைகள் கொண்டதால் எல்லையற்ற இன்பம் அளிப்பதாக உள்ள நித்யவியூதியில்.

வ்யாக்யானம் - (பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க) நித்யமுத்தரோடே கூடியிருந்து ஓரொன்றே நிரதிசயாநந்த ஜநகமான ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளெல்லாவற்றையும் யுகபதே வாநுபவிக்கையாகிற பரிபூர்ணாநுபவம் அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லா நிற்க வென்கை.

விளக்கம் - (பரிபூர்ணாநுபவம் நடவாநிற்க) - நித்யமுத்தர்களுடன் கூடியிருந்தபடி, ஒவ்வொன்றும் இத்தகைய ஆனந்தம் அளிக்கும் என்று கூற இயலாதபடி எல்லை இல்லாத ஆனந்தம் ஏற்படுத்துகின்ற ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், செல்வம் போன்ற அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் அனுபவிக்கவல்ல பரிபூர்ண அனுபவம் தடை இல்லாமல் உள்ள நேரத்தில்.

வ்யாக்யானம் - (அது உண்டதுருக்காட்டாதே) அதாவது, அப்போதப்போது வடிவு இட்டு மாறினாப்போலே புதுக்கணித்து வரப்பண்ணுமந்த வநுபவமொன்றும் வடிவில் தோற்றாதே யென்கை. (தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய்) அதாவது, அநேக புத்ரர்களில் வைத்துக் கொண்டு ஒருவன் ஸ்வகர்மாநுகுணமாக தேசாந்தரமே போனால், மற்றுண்டான புத்ரர்களும் தானுமாயிருந்து ஜீவியா நிற்கச்செய்தேயும், “இவர்களோபாதி அவனுங் கூடவிருந்து வாழுகைக் கிட்டுப் பிறந்து வைத்தும் இத்தை யிழந்து கிடக்கிறானே!” என்று, தேசாந்தரகதனான வந்த புத்திரன் பக்கலிலே பிதாவினுடைய ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே, நித்யமுத்தரும் தானுங் கூடியிருந்து வாழச்செய்தே, “இப்போகத்தில் ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க இச்சேதந ரித்தை யிழந்து கிடப்பதே!” என்று தேசாந்தரஸ்தரான ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் நோராகப்போயென்கை.

விளக்கம் - (அது உண்டதுருக்காட்டாதே) - அப்போதைக்கப்போது வடிவத்தில் மாற்றி மாற்றி உண்டாவது போன்று புதிதுபுதிதாக உண்டாகக்கூடிய ஆத்ம அனுபவம் எதுவும் வடிவத்தில் தோன்றாமல். (தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயங் கிடக்குமாப்போலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய்) - பல பிள்ளைகள்

உள்ள ஒருவனின், ஒரு பிள்ளை மட்டும், தனது கர்மம் காரணமாக வேறு தேசத்திற்குச் சென்றால், மற்ற பிள்ளைகளுடன் தான் சேர்ந்து மகிழ்வுடன் வாழ இயன்றாலும், அதனைச் செய்யாமல், “இவர்கள் போன்று அவனும் நம்முடன் சேர்ந்து வாழப் பிறந்தாலும், இதனை விட்டுப்போக நேர்ந்ததே” என்று மற்ற இடத்திற்குப் போன பிள்ளையின் நினைவே தந்தையின் இதயத்தில் இருக்கும். இது போன்று, நித்ய முக்தர்களுடன் ஸர்வேச்வரன் பரமபதத்தில் உள்ளபோதிலும், “இந்த அனுபவத்தில் உரிமை உள்ளபோதும், உலகில் உள்ள சேதனர்கள் இதனை இழந்து கிடக்கிறார்களே”, என்று பரமபதத்தில் இல்லாமல், இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளிடம் ஸர்வேச்வரனின் திருவுள்ளம் வந்து சேர்கிறது.

வ்யாக்யானம் - (இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே) அதாவது ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் [ப்ராப்தியுண்டாயிருக்க] நித்யவியூதியிலே இஸ்ஸம்ஸாரி சேதனரைப் பிரிந்து தானிருக்குமளவில், புத்ரபௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை யிழந்து தனியனானாப்போலே, “ஸ ஏகாகீ நரமேத” என்கிறபடியே அவ்விழவு ஸஹிக்கமாட்டாதே யென்கை. ஸம்ஹ்ருதரா யிருக்குமளவிலும் இவர்களை சரீரமாகக்கொண்டு தான் சரீரியா யிருக்கச்செய்தேயும், அத்தையொரு கலவியாக நினையாதே, கரண களேபர ஸஹிதராய் அவர்கள் வர்த்திக்கிற காலத்தில் அந்தராத்தமயா ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளை நிர்வஹித்துக் கொண்டிருக்கை முதலானவற்றை இவர்களோட்டைக் கலவியாகவும், இவர்கள் கரண களேபர விதுரராய், அசிதவிசேஷிதராய்க் கிடக்க தான் நித்யவியூதியிலே யிருக்குமிருப்பு இவர்களைப் பிரிந்திருக்கிற விருப்பாகவும் அவன் நினைத்திருக்கையாலே (இவர்களைப் பிரிந்தால்) என்றருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - (இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே) - அதாவது ப்ரளய காலத்தில். தன்னுடன் சேர்ந்திருப்பதற்கான தகுதி உள்ளபோதிலும், பரமபதத்தில் ஸம்ஸாரி சேதனர்களைப் பிரிந்து தான் மட்டும் உள்ளபோது, பிள்ளை மற்றும் பேரன் முதலானவர்களுடன் வாழ்ந்த ஒருவன் அவர்களை விட்டுப்பிரிந்து தனியாக இருந்து தவிப்பது போன்று, மஹோபநிஷத் - ஸ ஏகாகீ நரமேத - அவன் தனியனாக இருந்து துன்பம் அடைந்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவர்களை இழந்து நிற்கும் நிலையை பொறுத்துக் கொள்ள இயலாதவன். ப்ரளயத்தின்போது உடல் உறுப்புகள் ஏதும் இல்லாத நிலையிலும் இந்த சேதனர்களைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டு, தான் இவர்களுடைய

ஆத்மாவாக உள்ளபோதிலும், அதனை ஒரு சேர்க்கை என்று இவன் எண்ணுவதில்லை; மாறாக, சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்களோடு இவர்கள் வாழும் காலத்தில், அவர்களுடைய அந்தராத்மாவாக இருந்துகொண்டு, அவர்களின் செயல்பாடுகளையும் செயலற்ற தன்மைகளையும் நடத்தியபடி இருப்பதையே சேர்க்கையாக எண்ணுகிறான். இவர்கள் ப்ரளயகாலத்தில் சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் இல்லாமல், அசித் வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டு உணர இயலாதவர்களாக உள்ளனர்; அப்போது நித்யவியூதியில் தான் உள்ளபோது, இவர்களை விட்டுப்பிரிந்து இருப்பதாகவே அவன் எண்ணுகிறான். அதனால் “இவர்களைப் பிரிந்தால்” என்று அருளிச்செய்தார்.

வ்யாக்யானம் - (இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து) அதாவது, அந்தராத்மதையாலும் அவதாரார்ச் சாவதாரங்களாலும் இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்குறுப்பாக, “விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:” இத்யாதிப்படியே, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோபகரணங்களான கரணகளேபரங்களை “தயமாந மநா” வாய்க்கொடுத்தென்கை.

விளக்கம் - (இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்கு கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து) - அந்தர்யாமியாக உள்ளதாலும், அவதாரங்கள் மூலமாகவும், அர்ச்சை வடிவங்களாலும், இவர்களுடன் அவன் எப்போதும் சேர்ந்து வாழ எண்ணுகிறான். அதனால் ஸ்ரீவிஷ்ணு தத்வம் - விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி: - விசித்ரமான இந்தச் சரீரம் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது திருவடித்தாமரைகளை அவர்கள் அடைவதற்குத் தேவையான கருவிகளாக உள்ள சரீர உறுப்புகளை மிகுந்த கருணையோடு கொடுத்து.

வ்யாக்யானம் - (அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்தி விசேஷங்களையும் கொடுத்து) அதாவது, அந்த கரணகளேபரங்களைக் கொண்டு அறியவேண்டுமவற்றை அறிந்து செய்யவேண்டுமவற்றைச் செய்து, தவிரவேண்டுமவற்றைத் தவிர்ந்து இப்படி வ்யாபரிக்கைக்கீடான சிச்சக்தி ப்ரவ்ருத்திசக்தி நிவ்ருத்திசக்திகளாகிற சக்தி விசேஷங்களையுங் கொடுத்தென்கை.

விளக்கம் - (அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்தி விசேஷங்களையும் கொடுத்து) - அந்தச் சரீரம் மற்றும் உடல் உறுப்புகள் ஆகியவை மூலமாக அறிய வேண்டியவற்றை அறிந்துகொண்டு, எதனைச் செய்யவேண்டுமோ அவற்றைச் செய்யவும், எவற்றைச் செய்யக்கூடாதோ அவற்றைத் தவிர்த்து நிற்கும்படியும் செய்கிறான்; அதாவது இவ்விதம் இவர்கள் செய்வதற்கு ஏற்ற ஞானசக்தி, செயலாற்றத் தேவையான சக்தி, செயல்கள் செய்யாமல் ஒதுங்கவல்ல சக்தி முதலானவற்றையும் கொடுத்து.

வ்யாக்யானம் - (கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி) அதாவது, இத்தனையுஞ்செய்து ஸ்வாமித்வ ப்ராப்திதோற்ற இவர்கள் கண்ணுக்கு விஷயமாய் நிற்கில், “த்வம் மே” என்றால் ஸஹியாமல், “அஹம் மே” என்னும் ஸ்வதந்த்ரராகையாலே, எங்கள் கண் முகப்பிலே நீயொருக்காலும் நிற்கக்கடவை யில்லை என்று திருவாணையிட்டு நிஷேதிப்பர்களென்று நினைத்து, “ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்”, “கட்கிலீ” என்கிறபடியே இவர்கள் கண்ணுக்கு ஒரு காலமும் விஷயமாகாதபடி யென்கை. (உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய்முதுகிலே யணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே அகவாயிலே யணைத்து) அதாவது, தன்னையும் தாயையுமறியாதே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜையை வத்ஸலையான மாதாவானவள் தானறிந்த ரக்ஷயரசக்ஷக ஸம்பந்தமடியாக முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, அநாதிமாயயா ஸுப்தராய் ஸ்வபர ஸ்வரூபங்களி ளொன்றையு மறியாமல் கிடக்கிற விச்சேதநரை சேஷியான தானறிந்த ரக்ஷயரசக்ஷக ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடக்ஷமனன்றிக்கே, “ஆத்மநி திஷ்ட்டந்” என்கிறபடியே அந்தராத்மத்வேந இவற்றை ஸ்பர்சித்துக் கொண்டென்கை.

விளக்கம் - (கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி) - இது போன்ற பலவற்றையும் செய்த பின்னரும், தான் இவர்களுடைய நாதன் என்பது வெளிப்படும்படி இவர்களின் கண்கள் முன்பாக வந்து அவன் நின்றால், ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிய திருமஞ்சனக்கட்டியத்தில் - த்வம் மே - நீ எனக்கு உரியவன் - என்று ஸர்வேச்வரன் கூறினால், அதனை ஏற்காமல், அஹம் மே - நானே எனக்கு உரியவன் - என்று தன்னைச் சுதந்திரமாக உள்ளவர்களாக எண்ணுகிறார்கள். இதனால், “எங்களுடைய கண் முன்பாக நீ வரவேண்டாம்”, என்று கூறி தன்னை

மஹாலக்ஷ்மி மீது ஆணை என்று உரைத்து விலக்கிவிடுவர்கள் என்று எண்ணுகிறான். அதனால்தான், தைத்திரீய உபநிஷத் - ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம் - அவனை யாரும் காண இயலாது - என்றும், திருவாய்மொழி (7-2-3) - கட்கிலீ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்றபடி இவர்களுடைய கண்களுக்குப் புலப்படாமல் உள்ளான். (உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய்முதுகிலே யணைத்துக் கொண்டு கிடக்குமாப்போலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே அகவாயிலே யணைத்து) - தன்னையும் தனது தாயையும் குறித்து சரிவர அறிய இயலாத சிறிய குழந்தை உறங்கும்போது, அதன் மீது மிகுந்த பாசம் வைத்துள்ள தாய், தனக்கு அறிவில் எட்டியதான “தான் காப்பாற்றும் பொருள், குழந்தை காக்கப்படும் பொருள்” என்பதற்கு ஏற்ப உண்டான தொடர்பு காரணமாக, அந்தக் குழந்தையின் முதுகில் கட்டி அணைத்துக்கொண்டு உறங்குகிறான். இதே போன்று எல்லையற்ற காலமாக அறியாமை என்ற மாயையில் உறங்கியபடி, தங்களுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் ஈச்வர ரூபம் குறித்து ஏதும் அறியாமல், அறிவற்ற இந்தச் சேதனர்களை, இவர்களின் எஜமானனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் தான் அறிந்ததான “காக்கப்படும் பொருள், காப்பாற்றும் பொருள்” என்ற ஸம்பந்தம் காரணமாக, கைவிடுவதற்கு இயலாதவனாக உள்ளான். இதனால் தைத்திரீய உபநிஷத் - ஆத்மநி திஷ்டந் - எந்தப் பரம்பொருள் ஆத்மாவாக உள்ளானோ - என்பதற்கு ஏற்ப இவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக நின்று எப்போதும் அணைத்தபடி உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - (ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி) அதாவது ஒருவனுடைமையை யொருவ னபஹரித் தாளாநிற்க உடையவனாய் வைத்து உடைமையை யிழந்தவன் தன்னதென்னு மிடந்தோற்றப் பலநாளும் தொடர்ந்து போந்தால் பின்பு வ்யவஹாரத்தில் விஜயஹேதுவாகா நிற்குமிறே; அப்படியே, “அநுபவ விபவாத்” என்கிற சேதநருடைய ஆட்சியிலும் நம்மதென்னுமிடந்தோற்ற ஒருதலை பற்றிக்கொண்டு போருகிற தொடர்ச்சி ப்ரபலமென்று நினைத்து, அந்தராத்தமதயா அவஸ்திதனான தானிவர்களை யொருக்காலும் கைவிடாதே தாரகனாய்க்கொண்டு தார்ய பூதரான இவர்கள் ஸத்தையழியாமல் நோக்கி யென்கை. (உடன் கேடனாய்) அதாவது, இப்படி ஸத்தாதாரகதயா ஸ்வர்க்க நரக ப்ரவேசாதி ஸர்வா வஸ்தையிலு மிவர்களுக்குத் துணையாய்ப் போருகை. (உடன்கேடன்) என்பது, இவன் கேடு தன் கேடாயிருக்கு மவனையிறே.

விளக்கம் - (ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்றுவிடாதே ஸத்தையை நோக்கி) – ஒருவனுக்குச் சொந்தமான ஒரு பொருளை ஒருவன் அபகரித்துக்கொண்டு, அதனை அவன் நன்கு அனுபவித்தபடி உள்ளான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அந்தப் பொருளுக்குச் சொந்தக்காரன், “அந்தப் பொருள் என்னுடையது” என்று உணர்ந்தும் விதத்தில் பல நாட்கள் தொடர்ந்து எதிர்த்து வந்தால், அந்தப் போராட்டம் என்பதே நீதிமன்றத்தில் அவனுக்கான நியாயம் கிட்டுவதற்குக் காரணமாகிவிடும் அல்லவோ? அது போன்று – அனுபவ விபவாத் - அனுபவத்தின் பெருமை காரணமாக - என்றுள்ள சேதனர்களின் வாழ்க்கையில் “இவர்கள் நம்முடையவர்கள்” என்ற தனது உரிமை விளங்கும்படியாகச் செய்து, அவர்களை விட்டுவிடாமல் தொடர்ந்து ஒருதலையாகப் பற்றியபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனின் விடாமுயற்சி மிகவும் வலிமையானது; இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் இவர்களுடைய அந்தராத்மாவாக நின்று, எப்போதும் கைவிடாமல் பற்றியபடி, இவர்களுடைய தாரகனாய் இருந்து, தன்னால் தாங்கப்படும் ஜீவனின் இருப்பு என்பது அழிந்துவிடாமல் நோக்கியபடி இருத்தல். (உடன் கேடனாய்) - அவர்களுடைய உயிர்களை இவன் தாங்கியபடி உள்ளதால், அவர்கள் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனாலும், நரகத்திற்குச் சென்றாலும் அவர்களை விட்டுவிடாமல், அனைத்து நிலைகளிலும் அவர்களுக்குத் துணையாகச் செல்லுதல். (உடன்கேடன்) – ஒருவனுக்கு ஏற்படும் கேடு என்பது தனக்கு ஏற்படும் கேடு என்று சிந்திப்பவன்.

வ்யாக்யானம் - (இவர்கள் ஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தாநத்தைப் பண்ணி உதாஸீநரைப் போலே யிருந்து மீட்கைக் கிடம் பார்த்து) அதாவது, “ஆதாவீச்வர தத்தையைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்தர்ய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயதநாந் யுத்பாதயந் வர்த்ததே” என்கிறபடியே, அடியிலே தான் கொடுத்த ஜ்ஞாந்ருத்வரூப ஸ்வாதந்தர்ய சக்தியாலே ஸ்வருச்யநுகுணமாக ப்ரவ்ருத்திகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போருகைக்கு யோக்யரான இச்சேந்தநர், துர்வாஸநா பலத்தாலே பாபகர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்குமளவிலும் அந்தர்யாமியான தான் நினைத்தால் மீட்கலா யிருக்கச்செய்தேயும், அப்படி செய்யுமளவில் ஸ்வாஜ்ஞாநூப சாஸ்த்ர விநியோகமறு மென்னுமத்தைப் பற்றவும், ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கம் வருமென்னு மத்தைப்பற்றவும் மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தாநத்தைப் பண்ணி, உதாஸீந னன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே இவர்கள் ளென்பட்டால் நல்லதென்றிருக்கு முதாஸீநரைப் போலேயிருந்தும், அதில்

நின்று மவர்களை மீட்கைக் குறுப்பாகச் சொல்லிக் கொள்ளத்தக்கதொரு நன்மையாகிற அவகாசம் பார்த்தென்கை.

விளக்கம் - (இவர்கள் ஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே அநுமதி தாந்ததைப் பண்ணி உதாஸீநரைப் போலே யிருந்து மீட்கைக் கிடம் பார்த்து) - தத்வசாரத்தில் - ஆதாவீச்வர தத்தயைவ புருஷஸ் ஸ்வாதந்தர்ய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத் ஜ்ஞாந சிகீர்ஷண ப்ரயதநாந் யுத்பாதயந் வர்த்ததே - தனது ஒவ்வொரு முயற்சியின் தொடக்கிலும் ஸர்வேச்வரனால்தனக்கு அளிக்கப்பட்ட சுதந்திரம் என்ற சக்தியில் ஜீவன் தானாகவே அதற்கான ஞானம் மற்றும் செயல்பாடுகளைச் செய்கிறான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தொடக்கத்தில் தான் அளித்த ஞானத்தைக் கொண்டிருத்தல் என்றுள்ள சுதந்திர சக்தி காரணமாக, தங்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப பலவிதமான செயல்களைச் செய்யும் குணம் கொண்டவர்களாக ஜீவன்கள் உள்ளனர். இவ்விதம் உள்ளபோது துர்வாசனை காரணமாக, அவர்கள் பாவச்செயல்களில் ஈடுபடக்கூடும். அப்போது அவர்களுடைய அந்தர்யாமியாக தான் உள்ளபோதிலும், தான் நினைத்தால் அதனைத் தடுக்கவல்லவனாக உள்ளபோதிலும், அப்படிச் செய்தால் தன்னுடைய ஆணைகள் என்ற சாஸ்த்ரங்கள் வீணாகும் என்பதாலும், பின்னர் அனைவரும் மோஷும் போகும் தகுதி அடைவார்கள் என்பதாலும், தீயவற்றைச் செய்வதற்கும் அநுமதி அளிக்கிறான். அதே நேரத்தில் அவர்களைப் பொருட்படுத்தாமல் உள்ள உதாசீனன் போன்று அல்லாமல், “இவர்களுக்கு என்ன செய்தால் நன்மை ஏற்படும்?”, என்றுள்ள உதாசீனனைப் போன்றுள்ளான். இப்படி அவர்களை அந்தத் தீயசெயல்களிலிருந்து மீட்பதற்கு ஏற்ற தருணம் பார்த்தபடி இருந்து.

மூலம் - (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணாதே) அதாவது - இப்படி இடம் பார்த்துப்போருமளவில் சாஸ்த்ர மர்யாதாநுகுணமாகவாதல் தானறிந்ததாக வாரோபித்துக் கொண்டாதல் இவர்களை அஸத் கர்மத்தினின்றும் மீட்கைக் கவகாசமா யிருப்பதொரு நன்மை காணதவளவன்றிக்கே. அவ்வஸத் கர்மங்கள் தன்னிலே நன்மையென்று பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதொரு தீமைதானு முட்படக் காணப்பெறாதே யென்கை. (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையாவது), பரஹிம்ஸை செய்து கொண்டு திரியா நிற்கச்செய்தே பகவத் பாகவத விரோதிகளா யிருப்பாரை யாத்ருச்சிகமாக ஹிம்ஸிக்கை. விஷய ப்ரவணனாய் பகவத் தாஸிகளைப் பின்பற்றிப்

பலகாலும் கோயில்களிலே புக்குப் புறப்படுகை, பயிர் தின்ற பசுவைத் தொடர்ந்தவாறே அதொரு கோயிலை வளைய வருமாகில் அத்தை அடிக்கையிலுண்டான ஆக்ரஹத்தாலே தானுமத்தை வளைய வருகை, நிந்தார்த்தமாகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலானவை.

விளக்கம் - (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையுங் காணாதே) - இவ்விதமாக இவர்களுக்கு உதவ ஒரு இடம் (தருணம்) பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது சாஸ்த்ர எல்லைக்கு உட்பட்டோ அல்லது அவன் இவர்களுடைய செயல் இன்னது என்று அறிந்து கொண்டோ இவர்களிடம் நன்மையைக் காண முயல்கிறான்; அது மட்டும் அல்லாமல், அந்தந்த தீயகர்மங்களில் ஏதேனும் ஒன்றையாவது நன்மை என்று கருதிக் கொள்ளும் விதத்தில் எந்த ஒரு தீமையும் இல்லை என்று பொருள். (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையாவது) - மற்றவர்களை ஏதேனும் ஒரு விதத்தில் துன்புறுத்தியபடி உள்ளபோதும், ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அவனுடைய அடியார்களைத் துன்புறுத்துவர்களைத் தற்செயலாகத் துன்புறுத்துதல்; பெண்களிடம் உள்ள சபலம் காரணமாக பகவத்தாஸிகளைப் பின்தொடர்ந்து கோயில்களுக்குள் பலமுறை சென்று வருதல்; தான் வளர்த்த பசுவானது தான் வளர்த்த பயிரையே மேயும்போது அதனை விரட்டியபடி செல்லும் நேரத்தில், அந்தப் பசு தற்செயலாக ஒரு கோயிலை வலம் வரும்போது, அதனை அடிக்கவேண்டும் என்று பிடிவாதம் காரணமாக, தானும் அதன் பின்னாலேயே கோயிலை வலம் வருதல்; ஒருவனைத் திட்டுவதற்காக ஸர்வேச்வரனின் திருநாமங்களைப் பயன்படுத்துதல் போன்றவை.

வ்யாக்யானம் - (நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தாலொரு வழியாலும் பசை காணா தொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது) அதாவது, ஸர்ப்ப தஷ்டராய் ம்ருத்கல்பரானவர்களை மந்த்ராதிகளாலே யெழுப்புகைக்கு ப்ராண ஸ்திதி பரீக்ஷார்த்தமாக நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தால் ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ரக்தப் பசை காணாதவளவில், இவ்விஷயம் நமக்கினி கைபுகுராதென்று இழுவோடே கைவாங்கும் பந்துக்களைப்போலே, நன்மை காணாதவளவில் விடாதே நன்மையென்று பேரிடலாவ தொரு தீமைதானுண்டோ வென்னு மளவாகப் பார்த்தவளவிலும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலு மிவர்கள் பக்கல் பசை காணாவிட்டால், இவ்விஷயம் நமக்கு ப்ராபிக்கப்படுமதல்ல, இத்தை யிழந்தோமென் றழுது கண்ணநீரோடே மீளுவதென்கை.

விளக்கம் - (நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தாலொரு வழியாலும் பசை காணா தொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ணநீரோடே மீளுவது) - பாம்பு கடித்து இறக்கும் தறுவாயில் உள்ள ஒருவனை மந்தரம் போன்றவற்றால் பிழைத்து எழ வைக்க முயல்வர்; அப்போது அவன் உயிருடன் உள்ளானா என்று பரிசோதிக்கும் விதமாக அவனுடைய நெற்றியில் கொத்திப் பார்ப்பர். அப்போது அங்கு இரத்தம் வரவில்லை என்றால், “இவன் இறந்துவிட்டான்” என்று அவனைக் கைவிட்டுப் போவார்கள். அத்தகையை உறவினர்கள் போன்று நன்மை என்பது சிறிதும் இல்லாமலும், நன்மை என்று கருதக்கூடிய தீமையும் இல்லாமலும் உள்ளபோது, எந்தவிதத்தாலும் கரையேற்ற இயலாதவர்கள் குறித்து, “இவர்கள் இனி நமக்குக் கிடைக்கமாட்டார்கள். இவரை நாம் இழந்தோம்” என்று அழுது கொண்டே கண்ணீரோடு செல்லுதல் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமை) என்கிறது, “ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத” என்று ஆஸ்திக்ய ஜநகமாக விஹிதமாகையாலே நன்மையென்று பேரிடலாயிருக்குமதாய், பரஹிம்ஸையாகையாலே தீமையாயிருக்கிற ச்யேநவித்யநுஷ்டாநத்தையாய், அங்கீகாரத்துக்குடலானதொரு நன்மை காணாதவளவன் றிக்கே சாஸ்த்ர மர்யாதையாலே மேல் தானாகிலுமாக்கிக் கொள்ளுகைக்கு யோக்யமான சாஸ்த்ராஸ்திக்யத்துக் குடலான அதுதானுமுட்பட இவர்கள் பக்கல் காணப்பெறாதே யென்னவுமாம். அப்போதைக்கு, (நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தால்) இத்யாதியாலே, ஜ்ஞாத ஸுக்ருத யோக்யதை யில்லாமையாலே அஜ்ஞாத ஸுக்ருதந்தா னுண்டோ வென்றாராய்ந்து, அதுவுமில்லாமையாலே ஒருவழியாலு மங்கீகார யோக்யதையற்று இழவோடே மீளும்படி சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - அல்லது, “நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமை” என்பதற்கு வேறு பொருளும் உரைக்கலாம். ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத - மற்றவர்களுக்குத் துன்பம் உண்டாக்க எண்ணுபவன் (அல்லது கொல்ல எண்ணுபவன்) சேந யாகம் செய்வானாக - என்று வேதத்தில் ஆஸ்திகபுத்தி உண்டாவதற்காக உரைக்கப்பட்டது. இந்தச் செயல் நன்மை என்று உரைக்கவல்லதாகவும், மற்றவர்களைத் துன்புறுத்துவதால் தீமையாகவும் உள்ள சேநயாகத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். இது ஏற்றுக் கொள்வதற்கான தகுதியற்ற எந்த ஒரு நன்மையும் இல்லாதது; சாஸ்த்ரவரம்புகளுக்கு உட்பட்டது; சாஸ்த்ர நம்பிக்கை என்பதைப் பிற்காலத்தில் உண்டாக்கவல்லது என்றபோதிலும் இவர்களிடம்

இதுவும் காணப்படாமல் உள்ளது என்று பொருள். இவ்விதம் பொருள் கொள்ளும்போது “நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தால்” என்பது எதனைக் குறிக்கும் என்றால் - அறிந்து செய்த நன்மை காணப்படவில்லை, அறியாதவிதத்தில் செய்த நன்மை (புண்ணியம்) என்று ஏதும் உண்டோ என்று ஆராய்ந்தால், அதுவும் இல்லை; ஆக எந்த ஒரு மார்க்கத்தாலும் கரையேற்றுவதற்குத் தகுதி இல்லாத நிலை அறிந்து பின்வாங்குதல் என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (தனக்கேற இடம் பெற்றவளவிலே) அதாவது - இப்படி மீண்டாப்போலே மீண்டுவிடுகையன்றிக்கே இவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையி லுண்டான சாபலத்தாலே பின்னையு மங்கீகரிக்கைக் கவகாசம் பார்த்துத் திரியும் தனக்கேற அவகாசம் பெற்ற வளவிலே யென்கை.

விளக்கம் - (தனக்கேற இடம் பெற்றவளவிலே) - இவ்விதம் பாம்பால் கடிக்கப்பட்ட அவர்களைக் கைவிடுவது போன்று கைவிடாமல், இவர்களைக் கரையேற்றவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக, இவர்கள் வாழ்க்கையில் தன்னால் ஏற்கப்படும் தருணம் என்றாவது வருமோ என்று எதிர்பார்த்தபடி இருத்தல்.

வ்யாக்யானம் - (என்னுரைச் சொன்னாய் இத்யாதி, என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு) அதாவது, அவ்வூர் இவ்வூர் என்று இவன் பல ஊர்களையுஞ் சொல்லா நிற்க, கோயில் திருமலை முதலாகத் தானுகந்த ஊர்களிலே யேதேனுமொன்றைச் சொன்னால், அம்மாத்தரமே பற்றாசாக, என்னுடைய ஊரைச் சொன்னாய் என்றும்; அவர் இவர் என்றாப்போலே சொல்லா நிற்க, ஒருவன் பேரைச் சொல்லுகிறதாக திருநாமங்களிலே யொன்றைச் சொன்னால், அவ்வளவிலே கொண்டு, என் பேரைச் சொன்னாய் என்றும்; சில பாகவதர்கள் காட்டிலே வழி போகா நிற்க அவர்களை ஹிம்ஸித்துக் கையிலுள்ளது பறிப்பதாக வழி பறிக்கார ருத்தியோகிக்கிறவளவில், ஸ்வகார்யத்திலே போகிறானொரு சேவகன் அவர்கள் பின்னே தோன்ற, அவனை தத்ரக்ஷணார்த்தமாக வருகிறனாக நினைத்து அவர்கள் பயப்பட்டுப் பறியாதொழிய, அது பற்றாசாக அந்த சேவகனை, என்னடியாரை நோக்கினாய் என்றும்; ஒருவன் கர்மகாலத்தில் தன் வயல் தீயப்புக்கவாறே நீருள்ளவிடத்தே நின்று வயலிலே வர நெடுந்தாரத்திலே துலையிட் டிறையாநிற்க, மருபூமியிலே நெடுந்தாரம் நடந்து, இத்தனை ஜலம் பெறில் நம் ப்ராணன் தரிக்கும் என்னும்படி யிளைத்து வருகிறார்கள் சில பாகவதர், அவனறியாமல் அந்த நீரிலே தங்கள்

ஸ்ரீபாதம் முதலானவற்றை விளக்கி இளைப்பாறிப் போனால், அதடியாக, என்னடியார் விடாயைத் தீர்த்தாய் என்றும்; ஒருவன் தனக்குச் சூதுசதுரங்கம் பொருகைக்கும், காற்றேபேஷிதமானபோது வந்திருக்கைக்கு இவற்றுக்காகப் புறந்திண்ணை கட்டிவைக்க, வர்ஷபீடிதராய் அங்கே யொதுங்குவோமென்று வருகிறார் சில பாகவதர் அங்கே யொதுங்கி இருந்துபோக, தாவந்மாத்தரத்தாலே, என்னடியார்க்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றும்; இப்புடைகளிலே சிலவற்றை அவர்க ளறியாதிருக்கத் தானே யாரோபித் தென்கை.

விளக்கம் - (என்னுரைச் சொன்னாய் இத்யாதி, என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு)- இவன், “அந்த ஊர், இந்த ஊர்” என்று பல ஊர்களின் பெயர்களை உரைத்தபடி உள்ளபோது, “திருவரங்கம், திருமலை” போன்றதான, தான் மிகுந்த விருப்பத்துடன் வசிக்கின்ற ஊரின் பெயர்களைத் தற்செயலாக உரைத்தால், அதனை மட்டுமே ஸர்வேச்வரன் தனது கருத்தில் கொண்டு, “என்னுடைய ஊரின் பெயரை உரைத்தாயே” என்றும்; “அவர், இவர்” என்று மற்றவர்களின் பெயரை உரைக்கும்போது, அவர்களின் பெயராக உள்ள இவன் திருநாமங்களில் ஏதேனும் ஒன்றை உச்சரித்தாலும், அதனைக் கருத்தில் கொண்டவனாக, “எனது திருநாமத்தை உச்சரித்தாயே” என்றும்; ஸர்வேச்வரனுடைய அடியார்கள் சிலர் காட்டில் செல்லும்போது அவர்களைத் துன்புறுத்தி, அவர்கள் கைகளில் உள்ளவற்றைப் பறிப்பதற்காக வழிப்பறித் திருடர்கள் முயலும்போது, தனது செயல் ஒன்றை செய்யும் பொருட்டு அந்த வழியாக வரும் சேவகன் ஒருவனை அந்தத் திருடர்கள் கண்டு, அவன் அந்த அடியார்களைக் காக்கவே வருகிறான் என்று அவனைக் கண்டு பயந்து, வழிப்பறி செய்யாமல் ஓடிவிடும்போது, அந்தச் சேவகனை “எனது அடியார்களை நீ காப்பாற்றினாயே” என்றும்; ஒருவன் கோடைக் காலத்தில் காய்ந்து போன தனது வயலில் நீர் நிரப்பும் விதமாக நீர் உள்ள இடத்திற்குச் சென்று வயலை நிரப்புவதற்காக ஏற்றம் உள்ள இடத்தில் ஏற்றத்தை இறைக்கின்ற நேரத்தில், தண்ணீர் இல்லாத இடங்களில் நீண்ட நேரம் நடந்து வந்து, சிறிதளவு என்றாலும் தண்ணீர் கிட்டினால் மட்டுமே பிழைக்க இயலும் என்று வரும் அடியார்களின் தாகம் அவன் இறைத்த நீரின் மூலம் தீர்வதுடன் அல்லாமல், அவர்கள் தங்களுடைய திருவடிகளைக் கழுவி இளைப்பாறவும் உதவும்விதமாக அந்த நீர் உள்ளது என்னும்போது, “எனது அடியார்களின் தாகம் தீர்த்தாயே” என்றும்; ஒருவன் தனது பொழுதுபோக்கும் விதமாக சூதாட்டம், சதுரங்கம் முதலானவற்றை விளையாடவும், தான்

அமர்ந்து காற்று வாங்க எண்ணும்போது அமர்ந்து இளைப்பாறவும் கட்டி வைத்த திண்ணையில் அடைமழை காரணமாக அந்த வழியாக வரும் அடியார்கள் ஒதுங்கி நிற்கும் போது, அதனைக் கருத்தில் நிறுத்தியவனாக, “எனது அடியார்கள் ஒதுங்க நிழல் அளித்தாயே” என்றும் ஸர்வேச்வரன் எண்ணுகிறான். அதாவது உதவி செய்தவர்கள், “நாம் உதவி செய்தோம்” என்று உணராமல் உள்ளபோதிலும், அவர்கள் செய்த உதவியைக் கணக்கில் கொள்கிறான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (மடிமாங்காயிட்டு) மடிமாங்கா யிடுகையாவது, மாங்கா யெடாமல் வெறுமனே வழி போகிறவன் மடியிலே மாங்காயை மறைத்துக்கொண்டு சென்றிட்டு, மாங்காயைக் களவுகண்டா யென்கை. இது வலிய ஆரோபிக்குமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

விளக்கம் - (மடிமாங்காயிட்டு) - மாங்காயை ஒருவன் எடுக்காமல் போனபோதிலும் அவன் மடியில் அவன் அறியாதவிதத்தில் மாங்காயை மறைத்துக் கொண்டுபோய் அவனிடம் வைத்துவிட்டு, “மாங்காய் திருடினாய்” என்று பழி கூறுவது போன்று, ஒருவன் செய்யாமல் உள்ளபோதிலும், அவன் செய்ததாகக் கூறுதல் என்பது, மேலே கூறப்பட்ட ஸர்வேச்வரனின் சிந்தைக்கு உதாரணம்.

வ்யாக்யானம் - (பொன் வாணியன் இத்யாதி, ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்) அதாவது, பொன் வாணியம் செய்வானொருவன் ஆரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக் காட்டின பொன்னை உரை கல்லிலே யுரைத்து ஒன்றும் சோராதபடி மெழுகாலே யொத்தி யெடுத்து நாளோட்டத்துடனே கால் பொன்னாய்த்து, கழஞ்சு பொன்னாய்த்து என்று திரட்டுமாப் போலே, ஒரு ஜந்ம மிரண்டு ஜந்மத்தள வன்றிக்கே சேதநருடைய ஜந்மபரம்பரைகள் தோறும், விடாயைத் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப்போலே யுண்டாம் யாத்ருச்சிகம், ஊரைச் சொன்னாய், பேரைச் சொன்னாய் என்றாப்போலே வரும் ப்ராஸங்கிகம், அடியாரை நோக்கினாய் என்றாப்போலே யுண்டா மாநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விஷயங்களை, சாஸ்த்ர விஹிதமும் சேதந விதிதமுமன்றியேயிருக்கத் தானே கல்பித்து, கல்பிதமானவை தன்னை ஒன்றை அநேகமாக்கி நடத்திக் கொண்டு போருமென்கை.

விளக்கம் - (பொன் வாணியன் இத்யாதி, ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்) – பொன் வியாபாரம் செய்யும் ஒருவன் தன்னிடம் பரிசோதிக்கும்விதமாக ஒருவன் வந்து கொடுக்கும் தங்கத்தை உரைகல்லில் உரசிப் பார்க்கிறான். பின்னர் அந்தத் தங்கம் உரைகல்லில் சேர்ந்து விடாதபடி மெழுகு கொண்டு அதனை ஒற்றி எடுத்து திரட்டுகிறான். இப்படியே செய்து நாளடைவில் கால் சவரன் சேர்த்தது, ஒரு கழஞ்சு சவரன் சேர்ந்தது என்று சேமிக்கிறான். இது போன்று ஒரு ஜன்மம், இரண்டு ஜன்மம் அல்லாமல், பல ஜன்மங்களாக எனது அடியார்களின் தாகம் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழல் அளித்தாய் என்பது போன்று தற்செயலாக ஏற்படும் புண்ணியங்கள்; எனது ஊரை உரைத்தாய், எனது திருநாமம் கூறினாய் என்பது போன்ற புண்ணியங்கள்; எனது அடியாரைக் காப்பாற்றினாய் என்பது போன்றுள்ள செயல்களால் ஏற்படும் புண்ணியம் ஆகியவற்றை ஸர்வேச்வரன் தானாகவே மனதில் கணக்கு வைக்கிறான். இவை சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்பட்டதும், அவர்கள் அறிந்து கொண்டு செய்ததும் அல்ல; என்றாலும் தானாகவே அவற்றைப் புண்ணியம் என்று அவன் கொள்கிறான். இவ்விதம் தானாகவே கற்பித்துக் கொண்டதைப் பல மடங்காக்கிக் கொள்கிறான் என்று கருத்து.

382. லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்கமொழியக் காணலாம்.

அவதாரிகை - இவ்வஜ்ஞாந ஸுக்ருதமடியாக ஈச்வர னங்கீகரிக்குமென்னுமது காணலா மிடமுண்டோ வென்ன (லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்கமொழியக் காணலாம்) என்கிறார்.

விளக்கம் - புண்ணியம் என்று அறியாமல் செய்த செயல்களை ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்வதற்குத் தகுந்த ப்ரமாணம் ஏதும் உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, விதர்ப்பராஜ ஸுதையாய் காசீராஜ மஹிஷியான லலிதை, ஸபத்நிகளான முந்நூறு ஸ்த்ரீகளிலுங்காட்டில் ஆபிரூப்யம் அதிவச்ய பர்த்ருமத்தை தேஹ தேஜஸ்ஸு ஸர்வகுணஸம்பந்நதை இவை யுடையளாய் அஹோராத்ர விபாகமற பகவத் ஸந்நிதியில் அநேகந் திருவிளக்கேற்றி அதிலே நிரதையாய்ப் போருகிறபடியைக் கண்டு, “உனக் கிவ்வாபிரூப்யாதிகளுக்கும் தீபாரோபண கைங்கர்ய ப்ராவண்யத்துக்குங்

காரணமென்” என்று ஸபத்திகள் கேட்க, அவள் ஜாதி ஸ்ம்ருதியோடே பிறந்தவளாகையாலே, “ததேஷா கதயாம்யேதத் யத் வருத்தம் மம சோபநா:” என்று தொடங்கி, “ஸௌவீர ராஜஸ்ய புரா மைத்ரேயோபூத் புரோஹித:, தேந சாயதநம் விஷ்ணோ: காரிதம் தேவிகாதடே, அஹந்யஹநி சுச்ருஷாம் புஷ்ப தூபாம்பு லேபநை:, தீபாதாநாதிபிச்சைவ சக்ரே தத்ரவஸந் த்விஜ:” என்று ஸௌவீரராஜ புரோஹிதனான மைத்ரேயன், தேவியாற்றங்கரையிலே ஓரெம்பெருமான் கோயிலையுண்டாக்கி, அங்கே நாள்தோறும் ஸகல கைங்கர்யங்களையும் பண்ணி வர்த்தித்தபடியையும்; “கார்த்திகே தீபிதோ தீப உபாத்தஸ் தேநசைகதா, ஆஸீந் நிர்வாண பூயிஷ்டோ தேவஸ்ய புரதோ நிசி, தேவதாயதநேசாஸம் தத்ரா ஹமபி மூஷிகா, ப்ரதீபவர்த்திக்ரஹணே க்ருதபுத்திர் வராநநா:, க்ருஹீதாச மயா வர்த்தி ப்ருஷதம்சோரராவச, நஷ்டாசாஹம் ததஸ்தஸ்ய மார்ஜாலஸ்ய பயாநுகா, வக்த்ர ப்ராந்தேந நச்யந்த்யா ஸதீப: ப்ரேரிதோமயா, ஜஜ்வால பூர்வவத் தீப்த்யா தஸ்மிந் நாயதநே புந:” என்று கார்த்திகமாஸத்திலே, அவனந்த எம்பெருமான் ஸந்நிதியிலேற்றின அத்திருவிளக்கு அவியத்தேடுகிறவளவிலே, அக்கோயிலிலே யொரு பெண்ணெலியாய்க் கொண்டு வர்த்திக்கிறதான் அத்திருவிளக்கில் திரியைக் கவ்விக்கொண்டு போவதாக நினைத்துச்சென்று கவ்வினவிளவிலே ஒரு பூனை கத்தின குரலைக் கேட்டஞ்சி மரணத்தையடையா நிற்க, அப்போது பயத்தாலே நடுங்குகிற தன் மூஞ்சியாலே அந்தத் திரி தூண்டப்பட்டு முன்புபோலே அத்திருவிளக்குப் பளபளத்து எரிந்தபடியையும்; “ம்ருதா சாஹம் ததோ ஜாதா வைதர்ப்பீ ராஜகந்யகா: ஜாதிஸ்மரா காந்திமதீ பவதீநாம் பராகுணை:” என்று அநந்தரம் தான் மரித்து விதர்ப்பராஜனுக்குப் புத்ரியாய் ஜாதி ஸ்ம்ருத்யாதிகளோடே பிறந்தபடியையும்; “ஏஷ ப்ரபாவோ தீபஸ்ய கார்த்திகே மாஸி சோபநா:, தத்தஸ்ய விஷ்ணவாயதநே யஸ்யேயம் வ்யுஷ்டிருத்தமா, அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா, விஷ்ணவாடயதந தீபஸ்ய தஸ்யைதத் புஜ்யதே பலம், ததோ ஜாதி ஸ்ம்ருதிர் ஜநம் மாநுஷ்யம் சோபநம் வபு: வச்ய: பதிர் மே ஸர்வாஸாம் கிம்புநர் தீபதாயிநாம்” என்று, அந்த அஜ்ஞாத ஸுக்ருத பலமாக தனக்கிந்த வேற்றங்களெல்லா முண்டான படியையும் சொன்னாளென்று, ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்திலே லலிதாசரிதம் விஸ்தரேண சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - விதர்ப்பதேசத்தின் அரசுகுமாரியும், காசிராஜனின் பட்டமஹிஷியுமான லலிதை என்பவள், அந்த அரசனின் மற்ற முன்னூறு மனைவிகளைக் காட்டிலும் அதிகமான அழகு, கணவனை வசீகரிக்கும் திறமை, சரீர தேஜஸ், அனைத்து

நற்குணங்களும் ஒருங்கே அமைந்திருத்தல் என்னும் பல குணாதியசங்கள் கொண்டவள் ஆவாள். மேலும் அவள் பகல், இரவு என்று ஆராயாமல் எப்போதும் ஸர்வேச்வரனுடைய ஸந்நிதியில் திருவிளக்குகள் ஏற்றிக் கொண்டு, அதிலேயே எப்போதும் ஈடுபட்டவளாகத் தனது பொழுதைக் கழித்தாள். இதனைக் கண்ட மற்ற மனைவிமார்கள் அவளிடம், “உன்னிடம் அழகு முதலான பலவும் ஒருங்கே பொருந்தியுள்ளபோது, நீ இப்படியாக விளக்குகள் ஏற்றிக் கைங்கர்யம் செய்து வருவதன் காரணம் என்ன?”, என்று கேட்டனர். அவள் தனது பூர்வஜன்ம அறிவோடு பிறந்தவள் என்பதால் பின்வருமாறு உரைக்கத் தொடங்கினாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் – ததேஷா கதயாம்யேதத் யத் வ்ருத்தம் மம சோபநா: - சிறந்த பெண்களே! என்னுடைய எந்த ஒரு சரிதத்தை நீங்கள் கேட்க ஆவலாக உள்ளீர்களோ அதனை நான் கூறுகிறேன் – என்று உரைக்கத் தொடங்கினாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஸௌவீர ராஜஸ்ய புரா மைத்ரேயோபூத் புரோஹித:, தேந சாயதநம் விஷ்ணோ: காரிதம் தேவிகாதடே, அஹந்யஹநி சுச்ருஷாம் புஷ்ப தூபாம்பு லேபநை:, தீபாதாநாதிபிச்சைவ சக்ரே தத்ரவஸந் த்விஜ: - முன்பு ஒரு காலத்தில் ஸௌவீர அரசனுடைய புரோஹிதனாக மைத்ரேயன் என்பவன் இருந்தான். அவன் தேவியாற்றங்க கரையில் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு ஒரு கோயில் கட்டினான். அந்த இடத்திலேயே அவன் வாழ்ந்து வந்தான். அவன் அன்றாடம் அந்த இறைவனுக்கு மலர்கள், தூபம், தீர்த்தம் முதலானவற்றைச் சமர்ப்பித்து, திருவிளக்கு ஏற்றுவதையும் செய்தபடி இருந்தான் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸௌவீர அரசனின் புரோஹிதனான மைத்ரேயன், தேவியாற்றங்க கரையில் ஸர்வேச்வரனுக்கு ஒரு திருக்கோயிலை நிர்மாணித்து, அங்கு அன்றாடம் அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி, அங்கேயே வாழ்ந்து வந்ததைக் குறித்து உரைத்தாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - கார்த்திகே தீபிதோ தீப உபாத்தஸ தேநசைகதா, ஆஸீந் நிர்வாண பூயிஷ்டோ தேவஸ்ய புரதோ நிசி, தேவதாயதநேசாஸம் தத்ரா ஹமபி மூஷிகா, ப்ரதீபவர்த்திக்ரஹணே க்ருதபுத்திர் வராநநா:, க்ருஹீதாச மயா வர்த்தி ப்ருஷதம்சோரராவச, நஷ்டாசாஹம் ததஸ்தஸ்ய மார்ஜாலஸ்ய பயாநுகா, வக்த்ர ப்ராந்தேந நச்யந்த்யா ஸதீப: ப்ரேரிதோமயா, ஜஜ்வால பூர்வவத் தீப்த்யா தஸ்மிந் நாயதநே புந: - ஒரு கார்த்திகை மாஸத்தில், அந்தப் புரோஹிதன் ஸர்வேச்வரனுடைய கோவிலில் திருவிளக்கு ஏற்றினான். அந்த விளக்கானது இரவில் அணையத் தொடங்கியது. அப்போது அந்தத் திருக்கோயிலில் ஒரு பெண் எலியாக வாழ்ந்து வந்த நான், அந்த விளக்கின் திரியைக் கவ்விக்கொண்டு செல்ல முனைந்தேன். அப்போது அங்கு ஒரு பூனை கத்தியது. இதனைக் கேட்டு அச்சம் அடைந்த நான் நடுங்கினேன்.

எனது முகத்தின் நடுக்கம் காரணமாக அந்த விளக்கின் திரியானது தூண்டப்பட்டு முன்பு போன்று பிரகாசமாக எரியத் தொடங்கியது - என்று உரைத்தாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ம்ருதா சாஹம் ததோ ஜாதா வைதர்ப்பீ ராஜகந்யகா: ஜாதிஸ்மரா காந்திமதீ பவதீநாம் பராகுணை: - அதன் பின்னர் மரணம் அடைந்த நான், விதர்ப்பராஜனின் புத்திரியாக, முற்பிறவி குறித்த அறிவும், அழகும், உயர்ந்த குணங்களும் கூடியவளாகப் பிறந்தேன் - என்றாள். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - ஏஷ ப்ரபாவோ தீபஸ்ய கார்த்திகே மாஸி சோபநா:, தத்தஸ்ய விஷ்ணவாயதநே யஸ்யேயம் வ்யுஷ்டிருத்தமா, அஸங்கல்பிதமப்யஸ்ய ப்ரேரணம் யத்க்ருதம் மயா, விஷ்ணவாடயதந தீபஸ்ய தஸ்யைதத் புஜ்யதே பலம், ததோ ஜாதி ஸ்ம்ருதிர் ஜந்ம மாநுஷ்யம் சோபநம் வபு: வச்ய: பதிர் மே ஸர்வாஸாம் கிம்புநர் தீபதாயிநாம் - பெண்களே! கார்த்திகை மாதம் ஏற்றப்படும் விளக்கிற்கு இப்படிப்பட்ட மேன்மை உண்டு. ஸர்வேச்வரனுடைய ஸந்நிதியில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அந்த விளக்கு என்னால், நான் அறியாமல் தூண்டப்பட்டதால் இத்தகைய நன்மை எனக்கு ஏற்பட்டது. அதன் பின்னர் முற்பிறவி குறித்த அறிவோடு கூடிய மனிதப்பிறவி, அழகு, கணவனை வசீகரிக்கும் திறன் போன்றவை அனைத்தும் எனக்குக் கிட்டியது. ஆக பகவத் ஸந்நிதியில் திருவிளக்கு ஏற்றுபவர்களுக்கு உண்டாகவல்ல நன்மைகளைக் கூறவும் வேண்டுமோ - என்று, தான் அறியாமல் செய்த அந்த புண்ணியத்தின் பலனாகத் தனக்கு அந்தப் பிறவியில் இத்தகைய ஏற்றங்கள் உண்டானது என்பதையும் உரைத்தாள். இப்படியாக ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் லலிதா சரித்ரமானது எந்தவிதமான சுருக்கமும் இல்லாமல் விரிவாக உரைக்கப்பட்டது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - இனி, ஆதிசப்தத்தாலே, தத்வவித்தாயிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணனுடைய புத்ரியான ஸுவ்ரதை அதிபால்யத்திலே மாத்ருஹீநையாய், அது தோற்றாதபடி பரமதயாளுவான பிதா வளர்த்துக் கொண்டு போக வளர்ந்து கொண்டு, இனி ஒருவன் கையிலே ப்ரதாநம் பண்ண ப்ராப்தமென்னுமளவிலே, அந்தப் பிதாவும் மரிக்கையாலே அதீவ சோகார்த்தையாய், “யேந ஸம்வர்த்திதா பாலா யேநாஸ்மி பரிசுக்ஷிதா, தேந பித்ரா வியுக்தாஹம் நஜீவேயம் கதஞ்சந நத்யாம்வா நிபதிஷ்யாமி ஸமித்தேவா ஹுதாசநே, பர்வதாத்வா பதிஷ்யாமி பித்ருஹீநா நிராச்ரயா” என்று தேஹ த்யாகோத் யுக்தையான வளவிலே, “ஆகத்ய கருணாவிஷ்டோ யமஸ் ஸர்வஹிதேரத:, ஸ்தவிரோ ப்ராஹ்மணோ புத்வா ப்ரோவா சேதம் வசஸ் ததா” என்கிறபடியே, ஸர்வப்ராணிகளுடையவும் ஹிதத்திலே நிரதனாயிருக்கும் யமன் க்ருபாவிஷ்டனாய் ஒரு வருத்த ப்ராஹ்மண

வேஷத்தைக் கொண்டு வந்து, “அலம்பாலே! விசாலாஷி ரோதநேநாதி விஹ்வலே, நபூய: ப்ராய்யதே தாதஸ் தஸ்மாந் நார்ஹஸி சோசிதும்” இத்யாதியாலே இவளுடைய சோகாபநோதநத்தைப் பண்ணி; “தஸ்மாத் த்வம் துக்க முத்ஸ்ருஜ்ய ச்ரோதுமர்ஹஸி ஸுவ்ரதே, பித்ருப்யாம் விப்ரயோகோயம் யேநாபூத் கர்மணா தவ” என்று, ஆகையால் உன்னுடைய துக்கத்தை விட்டு, இந்த மாதாபித்ரு வியோகம் உன்னுடைய யாதொரு கர்மத்தால் யுண்டாய்த்து அதைச் சொல்லக் கேளென்று தானே சொல்லி, “புரா த்வம் ஸுந்தரீ நாம வேச்யா பரமஸுந்தரீ, ந்ருத்த கீதாதி நிபுணா வீணா வேணு விசக்ஷணா” என்று தொடங்கி, நீ பூர்வஜந்மத்திலே ஸுந்தரி யென்பாளொரு வேச்யை, உன்னாலே வசீக்ருதனாய் உன்னுடனே ஸம்ஸர்கித்துப் போருவானொரு ப்ராஹ்மண புத்ரனை உன் நிமித்தமாக ஸ்பர்த்தையாலே யொரு சூத்ரன் வதிக்க, அவனுடைய மாதாபிதாக்கள், “எங்கள் புத்ரனைக் கொல்லுவித்த நீ, இனியொரு ஜந்மத்திலே மாதாபிதாக்களை இழந்து மறுகிப் பரிதப்பியாய்”, என்று சபித்தபடியாலே காணுனக்கிந்த சோகம் வந்ததென்ன; “ஆனால் இந்த பாபிநியான நானுத்தம ஜந்மத்திலே பிறக்கைக்கு ஹேதுவென்” என்று கேட்க; “ச்ருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞே நிமித்தம் கததோமம, யேந த்வம் ப்ராஹ்மணஸ்ய அஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந:” என்று தொடங்கி, ஜ்ஞாநாதிகனாய் ஒன்றிலும் பற்றற்று ஸர்வத்ர ஸமதர்சியாய் பகவத் த்யாநபரனாய் “க்ராமைக ராத்ர” நியாயத்தாலே யெங்கும் ஸஞ்சரிப்பாளொரு பாகவதன் ஒரு ராத்ரி உன் வாசல் புறத்திண்ணையிலே யொதுங்கின வளவிலே, தலாரிக்காரர் அவனைக் கள்ளென்று பிடித்துக்கட்ட, அவ்வளவிலே நீயோடிச் சென்று அக்கட்டை விடுவித்து, அந்த பாகவதனை உன் க்ருஹத்திலே கொண்டு போய் ஆச்வஸிப்பித்தாய். அத்தாலே யிது உனக்குண்டாய்த்து என்று இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்திலே சொல்லப்பட்ட ஸுவ்ரதோபாக்யாநமும்;

விளக்கம் - தொடர்ந்து சூர்ணையில் உள்ள “ஆதி” என்ற பதம் மூலம் உணர்த்தப்படும் வேறு சில நிகழ்வுகளை அடுத்து காணலாம். உள்ளது உள்ளபடி அறியத்தக்கவனான ஒரு அந்தணனின் மகளாக ஸீவ்ரதை என்பவள் இருந்தாள். அவள் சிறுவயதிலேயே தனது தாயை இழந்தவள் ஆனாள். ஆனால் அந்தத் துன்பம் அவளுக்கு அறியாதவிதத்தில் அவளுடைய தந்தை மிகவும் அன்பாக அவளை வளர்ந்து வந்தான். சரியான பருவம் வந்தபோது, “இனி இவளுக்கு விவாகம் செய்யவேண்டும்” என்று அவன் முடிவு செய்தான். அப்போது அந்தத் தந்தையும் இறந்து போனான். இதனால் மிகுந்த சோகத்தில் ஆழ்ந்த அவள், இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் – யேந ஸம்வர்த்திதா பாலா யேநாஸ்மி பரிர்ஷிதா, தேந

பித்ரா வியுத்தாஹம் நஜீவேயம் கதஞ்சந நத்யாம்வா நிபதிஷ்யாமி ஸமித்தேவா ஹுதாசநே, பர்வதாத்வா பதிஷ்யாமி பித்ருஹீநா நிராச்ரயா - இளம்பெண்ணாகிய நான் யாரால் வளர்ந்து, காப்பாற்றப்பட்டேனோ அந்தத் தந்தையைப் பிரிந்து உயிர் வாழமாட்டேன். தாய், தந்தை இல்லாதவளாகிய நான் ஏதேனும் ஒரு நதியில் விழுவேன், எரியும் நெருப்பில் குதிப்பேன், மலையில் இருந்து கீழே விழுவேன் - என்று கூறியவளாகத் தனது உயிரை விட முயற்சி செய்தாள். அப்போது இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - ஆகத்ய கருணாவிஷ்டோ யமஸ் ஸர்வஹிதேரத:, ஸ்தவிரோ ப்ராஹ்மணோ புத்வா ப்ரோவா சேதம் வசஸ் ததா - அனைத்து உயிர்களிடமும் அன்புள்ளவனான யமன், மிகுந்த கருணையுடன் அந்தண வேஷம் பூண்டவனாக அவளிடம் வந்து இந்தச் சொற்களை உரைத்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து உயிர்களின் நன்மைகளைப் பற்றிச் சிந்திப்பவனாகிய யமன் மிகுந்த கருணை நிறைந்த ஒரு முதிர்ந்த அந்தணனாக அங்கு வந்தான். இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - அலம்பாலே! விசாலாஷ்டி ரோதநேநாதி விஹ்வலே, நபூய: ப்ராப்யதே தாதஸ் தஸ்மாந் நார்ஹஸி சோசிதும் - மிகுந்த துக்கத்தையும், விசாலமான கண்களும் உடையவளே! நீ அழுதபடி இருந்தது போதுமானது; உனது தந்தை மீண்டும் உனக்குக் கிட்டமாட்டான். ஆகவே நீ வருந்தவேண்டாம் - என்று அவளுடைய வருத்தத்தை விலக்க முயன்றான். தொடர்ந்து இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - தஸ்மாந் த்வம் துக்க முத்ஸ்ருஜ்ய ச்ரோதுமர்ஹஸி ஸுவ்ரதே, பித்ருப்யாம் விப்ரயோகோயம் யேநாபூத் கர்மணா தவ - சிறந்தவளே! இப்படியாக வருந்துவதை விடுத்து, எந்தக் காரணத்தினால் நீ உனது தாய்தந்தையரை இழந்தாயோ அந்தக் கர்மம் குறித்துக் கேட்பாயாக - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “உனது இந்த வருத்தத்தை நீ கைவிட்டு, உனது எந்தக் கர்மம் காரணமாக உன்னுடைய தாய்தந்தையரை நீ இழந்தாய் என்பதை அறியத் தகுதி உடையவள் நீ ஆவாய். அதனை நான் உரைக்க நீ கேட்பாயாக”, என்று தானே உரைக்கத் தொடங்கினான். இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - புரா த்வம் ஸுந்தரீ நாம வேச்யா பரமஸுந்தரீ, ந்ருத்த கீதாதி நிபுணா வீணா வேணு விசக்ஷணா - நீ முன்பு ஒரு பிறவியில் நடனம், பாட்டு போன்ற கலைகளில் தேர்ச்சி உடையவளாகவும், வீணை மற்றும் புல்லாங்குழல் இசைப்பதில் வல்லவளாகவும், மிகவும் அழகையுடையவளாகவும், ஸுந்தரி என்ற பெயருள்ளவளாகவும், ஒரு வேசியாகவும் இருந்தாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “நீ பூர்வஜன்மத்தில் ஸுந்தரி என்ற பெயருள்ள ஒரு வேசி ஆவாய். அப்போது உன்னால் வசீகரிக்கப்பட்ட காரணத்தால் உன்னுடனேயே ஓர் அந்தணனின் மகன் எப்போதும் வாழ்ந்து வந்தான். ஆனால் உன் மீது கொண்ட மையல் காரணமாக அவனை

ஒரு சூத்ரன் கொன்றான். இதனால் சோகம் அடைந்த அந்த வாலிபனின் பெற்றோர்கள், 'எங்களுடைய மகனைக் கொல்லக் காரணமாக இருந்த நீ அடுத்த பிறவியில் உனது தாய் தந்தையரை இழந்து சோகத்தில் நிற்பாயாக' என்று சாபம் இட்டனர். இதனால்தான் உனக்கு இந்தத் துன்பம் ஏற்பட்டது", என்று யமன் உரைத்தான். இதனைக் கேட்ட அந்தப் பெண், "அப்படியென்றால், பாவியான நான் இந்தப் பிறவியில் உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்த காரணம் என்ன?", என்றாள். இதனைக் கேட்ட யமன் உரைக்கத் தொடங்கினான். இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் - ச்ருணு தஸ்ய மஹாப்ராஜ்ஞே நிமித்தம் கததோமம, யேந த்வம் ப்ராஹ்மணஸ்ய அஸ்ய குலே ஜாதா மஹாத்மந: - உயர்ந்த அறிவு கொண்டவளே! எந்தக் காரணத்தால் நீ மிகவும் உயர்ந்த அந்தண குலத்தில் பிறந்தாயோ, அந்தக் காரணத்தை நான் உரைக்கிறேன், கேட்பாயாக - என்றுள்ளதற்கு ஏற்ப அவன் கூறத் தொடங்கினான். யமன் அவளிடம், "ஞானத்தில் மிகவும் சிறந்தவனும், எதிலும் பற்றுதல் வைக்காதவனும், அனைத்து உயிர்களையும் சமமாகக் காண்பவனும், ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ளவனும், 'ஒரு கிராமத்தில் ஒரு இரவு மட்டுமே தங்கவேண்டும்' என்ற நியாயத்தின்படி நடக்கவேண்டும் என்றுள்ளவனும் ஆகிய விஷ்ணுபக்தன் ஒருவன், எங்கும் ஸஞ்சாரம் செய்ததைத் தொடர்ந்து, அன்று ஓர் இரவில் உனது வீட்டுத் திண்ணையில் தங்கினான். அப்போது அந்தக் கிராமத்தின் தலையாரி அவனைத் திருடன் என்று எண்ணியவனாக, பிடித்துக் கட்டி வைத்தான். அப்போது நீ ஓடிச் சென்று அவனுடைய கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட்டு, அந்தப் பாகவதனை உனது வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்று உபகாரங்கள் செய்து ஆறுதல் அளித்தாய். இதனால்தான் இப்போது உனக்கு இந்த உயர்ந்த பிறவி ஏற்பட்டது", என்றான். இப்படியாக இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்தில் ஸுவ்ரதை ஒருவளுடைய சரிதம் உரைக்கப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - இன்னமும் ஒரு ஸ்த்ரீ யமபடராலே அத்யந்த பீடிதையாய் ஆகாசத்திலே ரக்ஷகாபேசைஷ தோற்றக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு வாராநிற்க, அச்வத்த தீர்த்தத்திலே சிரகாலம் தபஸ்ஸு பண்ணியிருந்த மாதவி அத்தைக் கண்டு க்ருபை பண்ணி, தானொரு நாள் செய்த தப:ப்பலத்தை அவளுக்குக் கொடுக்க, அப்போதே யமபடரும் பந்துபூதராய், யாம்யமார்க்கமும் ஸுகோத்தரமாய், யாதநா சரீரமும் போய் விலக்ஷண சரீரமாய், இவளையுங் கொண்டு அவர்கள் யமன் ஸந்நிதியிலே சென்றவளவிலே, "பிதேவ தர்மராஜோபூத் தஸ்யாஸ் தத் ப்ரியதர்சந:, ஸாந்த்வயந் ஸ மஹாதேஜா வ்யாஜஹாரச தாம்ப்ரதி" என்று, பித்ருவத் ப்ரஸந்வதநனாய் இவளைக் குறித்து இன்சொல்லுச்

சொல்லுகிற யமன், “பத்ரே! த்வயா ஸுஷ்டு க்ருதம் ந கிஞ்சிதிஹ வித்யதே, இதோ த்வாதச ஜந்மாந்தே த்வாம் கச்சித் ஸித்த ஆவிசத், விஷ்ணுபக்தோ நிவாஸார்த்தம் ராதர்யாந்து தவவேச்மநி, தத் ஸந்நிதாந ப்ரபவஸ் தவ ஸாது ஸமாகம:, ஸாஹிவை ப்ரஹ்ம விநுஷீ ஸ்ரீமத்ரங்கமுபாச்ரிதா, தத்ர தீர்த்தோத்தமம் ஸ்ரீமதச்வத்தம் நாமஸம்ச்ரிதா, தர்மஜ்ஞாதர்ம பரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்கமோ பவத்” என்று மாதவியினுடைய வங்கீகார முனக்கு வருகைக் குறுப்பாக நீயறியச் செய்த தொரு நன்மை யில்லை, இஜ்ஜந்மத்துக்குப் பன்னிரண்டாம் ஜந்மத்திலே யொரு ராதரி உன்னுடைய க்ருஹத்திலே தங்கிப் போகைக்காக ஒரு பாகவதன் வந்துன்னைக் கிட்டியிருந்து போனான், தத் ஸந்நிதாநத்தாலே யுண்டானது காணுனக்கிந்த ஸாது ஸமாகமம் என்று முன்பே யுண்டானதோர் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தை இவள் பேற்றுக்கடியாகச் சொன்னானென்கிற காரூட புராணத்தில் கோயில் மஹாத்மயத்தில் கதையும் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. (சுருக்கமொழியக் காணலாம்) என்றது, விஸ்தரேண காணலாமென்றபடி. இவ்வஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களடியான பகவத்கடாஷ்டமே இவர்களுக்கிவ்வோ பலங்கள் வருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே, அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களைப் பற்றாசாகக் கொண்டு ஈச்வர னங்கீகரிக்கு மென்னுமிதுக்கு இவை உதாஹரணமாகலாமிறே.

விளக்கம் - அடுத்ததாக ஒரு நிகழ்வை அருளிச்செய்கிறார்; ஒரு பெண் யமகிங்கரர்களால் மிவவும் துன்புறுத்தப்பட்டவளாக, ஆகாயத்தில் இருந்தபடி தன்னைக் காக்கவேண்டும் என்று அழைத்தபடி (திருவரங்கத்தை நோக்கி) வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் திருவரங்கத்தில் வந்து சேர்ந்தபோது, திருவரங்கத்தில் உள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஒன்றான அச்வத்த தீர்த்தத்தில் (இது ராஜகோபுரம் அடுத்துள்ள காந்திரோட்டில் இப்போதும் உள்ளது) பலகாலமாக தவம் செய்தபடி இருந்த மாதவி என்பவள் அந்தக் கூக்குரலைக் கேட்டு மிகவும் நெகிழ்ந்தாள். மிகுந்த கருணையுடன் தான் அத்தனை வருடங்களாகச் செய்து வந்த தவத்தின் பலனை, மாதவி அந்தப் பெண்ணிற்கு அளித்தாள். அப்போது அந்த யமதூதர்கள் அவளுக்கு உறவினர் போன்றும், யமலோகம் செல்லும் வழி என்பது மிகவும் சுகம் அளிப்பதாகவும், துன்பத்தை அடைவதற்காக அளிக்கப்பட்ட யாதனா சரீரம் என்பது மேன்மையான தேவசரீரமாகவும் மாறின. இப்படிப்பட்ட நிலையில் அந்தப் பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு போய், யமனின் முன்பாக நிறுத்தினர். அப்போது காரூடபுராணம் - பிதேவ தர்மராஜோபூத் தஸ்யாஸ் தத் ப்ரியதர்சந:, ஸாந்த்வயந் ஸ மஹாதேஜா வ்யாஜஹாரச தாம்ப்ரதி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப,

யமராஜன் ஒரு தந்தையைப் போன்று மலர்ந்த முகத்துடன் இவளை நோக்கி இனிமையான உரைக்கத் தொடங்கினான். காருடபுராணம் – பத்ரே! த்வயா ஸுஷ்டு க்ருதம் ந கிஞ்சிதிஹ வித்யதே, இதோ த்வாதச ஜந்மாந்தே த்வாம் கச்சித் ஸித்த ஆவிசத், விஷ்ணுபக்தோ நிவாஸார்த்தம் ராதர்யாந்து தவவேச்மநி, தத் ஸந்நிதாந ப்ரபவஸ் தவ ஸாது ஸமாகம:, ஸாஹிவை ப்ரஹ்ம விநுஷீ ஸ்ரீமத்ரங்கமுபாச்ரிதா, தத்ர தீர்த்தோத்தமம் ஸ்ரீமதச்வத்தம் நாமஸம்ச்ரிதா, தர்மஜ்ஞாதர்ம பரமா யஸ்யாஸ்தே ஸங்கமோ பவத் - சிறந்தவளே! உனது இந்தப் பிறவியில் உன்னால் புண்ணியங்கள் ஏதும் செய்யப்படவில்லை. இதற்கு முன்பு உனது பன்னிரண்டாவது ஜன்மத்தின் இறுதியில் ஒரு பாகவதர் உன்னுடைய வீட்டில் இரவில் தங்கிப் போகும்விதமாக வந்து அமர்ந்தார். அதனால் உனக்கு அவருடன் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டது. ஸாதுக்களுடன் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தம் காரணமாக நீ ஞானம் பெற்றவளாகத் இந்தப் பிறவியில் திருவரங்கம் அடைந்தாய். அங்கு உள்ள மிகவும் உத்தமமான அச்வத்த தீர்த்தத்தை அடைந்தாய். அதனால் தர்மங்கள் நிறைந்தவளாக மாறினாய் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப யமன் அவளிடம், “மாதவியின் கருணை உனக்குக் கிட்ட ஏதுவான புண்ணியங்கள் எதனையும் நீ இந்தப் பிறவியில் செய்யவில்லை. ஆனால், உனது இந்தப் பிறவிக்கு முன்பு உள்ள பன்னிரண்டாவது பிறவியின்போது, ஒருநாள் இரவில் உன்னுடைய வீட்டில் தங்கிப் போவதற்காக ஒரு பாகவதன் உன்னை அடுத்துவந்தான். அவன் முன்னிலையில் உனக்கு ஸாதுக்களின் சேர்க்கை என்பது உண்டானது”, என்று முன்பு நடந்ததும், இவள் அறியாதவிதத்தில் புண்ணியம் சேர்ந்ததுமாகிய நிகழ்வை இவளுடைய பேற்றுக்கு காரணமாக உரைத்தான். இப்படியாகக் காருடபுராணத்தில் திருவரங்க மாஹாத்மயம் குறித்த நிகழ்வைக் காண்க. (சுருக்கமொழியக் காணலாம்) - இது போன்று பல இடங்களில் மிகவும் விரிவாகக் காணலாம். ஆகவே தாங்கள் அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களின் மூலம் உண்டான பகவத்கடாசஷம் என்பதே இவர்களுக்கு இந்தப் பலன்கள் வருவதற்குக் காரணமாக இருந்ததது. எனவே இவை அனைத்தும், “அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களையும் காரணமாகக் கொண்டு ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக்கொள்வான்” என்பதற்கு உதாரணங்கள் ஆகின்றன அல்லவோ?

383. அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள் வாளா தந்தானென்றிருப்பர்கள்.

அவதாரிகை - ஆக ஸர்வேச்வரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதநரை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலே உத்யுக்தனாய் கரணகளேபர ப்ரதாநாதிகளைப் பண்ணி ஸ்வாஜ்ஞாருப சாஸ்த்ராநுகுணமாக இவர்கள் பக்கலிலே சில ஸுக்ருத விசேஷங்கண்டு அங்கீகரிக்கலாம் வழியுண்டோவென்று பார்த்து, ததலாபத்தில் ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கமும் வைஷம்ய நைர்க்ருண்யமும் வாராமைக்காக அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களைத்தானே கல்பித்து, அவை தன்னை ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறுமொன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போகும்படியை விஸ்தரேண அருளிச்செய்து அஜ்ஞாத ஸுக்ருத மங்கீகார ஹேதுவாம்படியையும் தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ்; இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வாசி அறியாதவர்கள் இதுக்கிசைந்து வைத்தே ஏததநுஸந்தானேந வித்தராகம லிருப்பர்க ளென்கிறார் மேலே (அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆக, ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் தனது கருணையாலே ஸம்ஸாரிகள் அனைவரும் கரையேறும்விதமான முயற்சிகள் செய்தபடி உள்ளான். இதனால்தான் உடல்உறுப்புகளுடன் கூடிய சரீரங்களை அளித்து, தனது ஆணைகள் என்றுள்ள சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டவற்றுக்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரி ஜீவன்களிடம் புண்ணியங்கள் ஏதும் இருந்தால் அவற்றையே காரணமாகக் கொண்டு அவர்களை ஏற்றுக்கொள்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தைப் பார்த்தபடி உள்ளான். ஆனால் அவ்விதம் ஏதும் இல்லாத காரணத்தினால் அனைவரும் மோசஷத்திற்கு உரியவர்கள் என்ற நிலை, அனைவரையும் சமமாகக் காணாமல் உள்ள நிலை, கருணையைக் காண்பிக்காத நிலை முதலான தோஷங்கள் தனக்கு ஏற்படக்கூடாது என்று எண்ணுகிறான். ஆகவே, அவர்கள் அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களை ஒன்றுக்குப் பத்தாக ஆக்கிக் கொள்கிறான். மேலும் அந்தப் புண்ணியங்களை அடுத்தடுத்து வரும் பிறவிகளில் மேன்மேலும் அவன் அதிகப்படுத்தியபடி இருப்பதை இதுவரை விரிவாக அருளிச்செய்தார். ஆக, ஸம்ஸாரிகள் தாங்கள் அறியாமல் செய்த சில நல்ல செயல்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய அங்கீகாரத்திற்கு காரணமாக அமைவதை விளக்கினார். இனி, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல், ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்கின்ற சிறப்பை உணராதவர்கள் இருப்பார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அஜ்ஞராகிறார் நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவமறியாதவர்கள், (வாளாதந்தானென்றிருப்பார்கள்) என்றது, இப்படி உபகரித்தருளுவதே என்று தலை சீய்த்து ஈடுபடவேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல், வெறுமனே, உபகரித்தா னென்கிற மாத்தரத்தை யநுஸந்தித்திருந்து விடுவர்களென்றபடி.

விளக்கம் - “அஜ்ஞர்” என்பது யார் என்றால், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் தனது கருணையை வெளிப்படுத்துகிறான் என்ற மேன்மையை அறியாதவர்கள் ஆவார்கள். இவர்கள், (வாளாதந்தானென்றிருப்பார்கள்) - “இந்த அளவு நமக்கு உதவுகிறானே!” என்று எண்ணியபடி அவனைக் குறித்து ஈடுபாட்டுடன் இருக்காமல், “ஏதோ நம்மை அவன் கடாசுஷித்தான்” என்று மேம்போக்காக எண்ணியபடி இருந்துவிடுவார்கள்.

384. ஜ்ஞானவான்கள் “இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்”, “எந்நன்றி செய்தேனோ வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே”, “நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதன்”, “அறியாதன வறிவித்தவத்தா நீ செய்தன வடியேன்றியேனே”, “பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி அடிமை கொண்டாய்”, “என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்”, “மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்” என்று ஈடுபடா நிற்பர்கள்.

அவதாரிகை - இதில் வாசி அறிந்தவர்க ளீடுபடும்படியை அருளிச்செய்கிறார் (ஜ்ஞானவான்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் உண்டாகும் ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையின் மேன்மை அறிந்தவர்கள் எவ்விதம் ஈடுபாடு கொள்வர் என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஜ்ஞானவான்களாகிறார், நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவத்தை உள்ளபடி அறியுமவர்கள். (“இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்” இத்யாதி) அநாதிகால மவஸ்துவாய்க் கிடந்தவென்னை இன்று வஸ்துவாக்கி நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகான தன்னை நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கு மிவ்வருகான வென்னுடைய ஹேயமான நெஞ்சிலே வைத்தான்; பெரியவுடையாரைப்போலே

தலையோடே முடிந்தேனோ, திருவடியைபோலே “த்ருஷ்டா ஸீதா” என்று வந்தேனோ, அன்றிக்கே தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் பண்ணினேனாம்படி விஹிதகர்மங்களை அநுஷ்டித்தேனோ, என்ன நன்மை செய்தேனாக வென்னெஞ்சிலே புகுந்து பெறாப்பேறு பெற்றானாய் விளங்குகிறது; விஷய ப்ரவணனாய்ப் போகா நிற்க நடுவே வந்து உஜ்ஜீவிப்பியா நின்ற ஸ்வாமி; எனக்கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபந்ததைப் பண்ணி ஸ்வாமியான நீ சேஷபூதனான வென்பக்கல் பண்ணின உபகாரம் உபகரித்த நீயறியி லறியுமித்தனை, என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ; “அஸந்நேவ” என்கிறபடியே அஸத்கல்பனாய்க் கிடந்தவென்னை, “ஸந்தமேநம்” என்கிறபடியே ஸத்தாவானாய் ஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணி, அந்த ஸத்தை நிலைநிற்கும்படி கைங்கர்யத்தையும் கொண்டருளினாய்; அம்ருதத்தையும் விஷத்தையு மொக்க விரும்புவாரைப்போலே உன்னையு முகந்து சக்ரத்ர விஷயங்களையு முகக்கும் பொல்லாத நெஞ்சைப் போக்கினாய்; அநந்யப்ரயோஜநமாய்க் கொண்டு உன்னையே அநுபவிக்கும் மநஸ்ஸைத் தந்தாயென்று அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகார விசேஷங்களை அநுஸந்தித்துத் தலைசீய்த்து ஈடுபடா நிற்பர்களென்கை.

விளக்கம் - ஞானவான்கள் என்பவர்கள் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் உண்டாகும் ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையின் வைபவம் குறித்து உள்ளதுஉள்ளபடி அறிந்தவர்கள் ஆவர். (“இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்” இத்யாதி) - திருவாய்மொழி(10-8-9) - இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான் - எல்லையற்ற காலம் ஒரு அசேதன வஸ்துவாகக் கிடந்த என்னை, இன்று மதிக்கத்தக்க ஒரு பொருளாக மாற்றி, நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் மேலான தன்னை, நித்யமாக உள்ள ஸம்ஸாரிகளில் தாழ்ந்த என்னுடைய மிகவும் அற்பமான நெஞ்சத்தில் வைத்துக் கொண்டான். இவன் இவ்விதம் செய்ததற்கு - ஜடாயுவைப் போன்று எனது உயிரை நான் அவனுக்காகக் கொடுத்தேனா? அனுமன் போன்று த்ருஷ்டா ஸீதா - சீதையைக் கண்டேன் - என்று வந்தேனா? அவனுடைய ஆணைகள் என்றுள்ள சாஸ்த்ரங்களின் வழி நடந்தேன் என்று கூறும்படி, எனக்குச் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்தேனா? நான் என்ன நன்மை செய்தேன் என்று எண்ணி, எனது நெஞ்சத்தில் புகுந்து, இவ்விதம் வந்து நிற்பதை தனது பெறுதற்குரிய பேறு என்று சிந்தித்தபடி உள்ளானே இவன்! இந்த உலகியல் விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நான் நிற்கும்போது, என்னை நடுவில் வந்து பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு நின்றவன் எனது ஸ்வாமி. நான் அறியாத

பலவற்றையும் எனக்கு உபதேசித்தாய்; இதன் மூலம் நீ செய்த உபகாரம் எத்தன்மையது என்பதை அடிமையான எனக்கு உதவி செய்த நீ அறியலாமே அல்லாமல், என்னால் உரைக்க இயலுமோ? தைத்திரீய உபநிஷத் - அஸந்நேவ - பரம்பொருள் இல்லை என்பவன் இல்லாத பொருளாகவே ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, அறிவற்ற வஸ்துவாகக் கிடந்த என்னை, தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸந்தமேநம் - பரம்பொருளை அறிபவன் உள்ளவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு அறிவுள்ள வஸ்துவாக மாற்றிக் கொடுத்தான். மேலும் அதே நிலையில் நான் என்றென்றும் நிலைபெற்று நிற்கும்விதமாக என்னிடமிருந்து கைங்கர்யங்களையும் நீ பெற்றுக்கொண்டாய். அமிர்தமும் விஷமும் ஒன்றே என எண்ணுபவர்கள் போன்று, உன்னையும் தாழ்ந்த விஷயங்களையும் ஒருமித்து விரும்பும் தீயநெஞ்சத்தை நீ மாற்றினாய். வேறு எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல், உன்னை மட்டுமே அனுபவிக்கவல்ல மனதை அளித்தாய் - என்று இப்படியாகத் தங்களிடம் எந்தவிதமான காரணம் இல்லாதபோதிலும், அவன் செய்த உதவிகளை எண்ணியபடி அவனிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருப்பார்கள் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, (அஜ்ஞர்) இத்யாதிக்கு (வாளார் தந்தார்) என்று பாடமாகில், இப்படி ஸர்வேச்வரன் தன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்க க்ருஷி பண்ணிக் கொண்டு வரும் ப்ரகாரத்தை அறியாத மநுஷ்யர், வாள்வலியாலே ஜீவித்துத் திரிவார் தங்களுக்கு வந்ததொரு ஸம்ருத்தியை நம்முடைய வாளார்தந்தாரென்று நினைத்திருக்குமாபோலே, நிர்ஹேதுகமாக வந்த பகவதங்கீகாரத்தை தங்கள் ஸுக்ருத பலத்தாலே வந்ததாக நினைத்திருப்பார்களென்று பொருளாகக்கடவது. அப்போதைக்கு, ஸகலமு மவனருளாலே வந்ததென்று தெளியக்கண்டவர்கள் அவன் நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணின உபகார விசேஷங்களை அநுஸந்தித் தீடுபடும்படியை அருளிச் செய்கிறாரென்று மேலே வாக்யத்துக்கு ஸங்கதி.

விளக்கம் - அல்லது சூர்ணை 383ல் உள்ள “வாளா தந்தான்” என்பதை “வாளா தந்தார்” என்று சிலர் கொள்வது போன்று படித்தால் கிட்டும் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார். இவ்விதம் ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் வெளிப்படுகின்ற தனது கருணையால் தங்களைக் கரையேற்ற முயன்றபடி உள்ளதை அறியாமல் உள்ள மனிதர்கள் - மற்றவர்களிடம் உள்ள பொருள்களை அபகரித்து வாழ்ந்து வரும் மனிதர்கள் அந்தச் செல்வத்தை “எனது வாள் கொடுத்தது” என்று கூறித்திரிவது போன்று,

எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் தங்களுக்குக் கிட்டிய ஸர்வேச்வரனுடைய அங்கீகாரம் என்பது, தாங்கள் செய்த புண்ணியத்தின் பலன் மூலமாகக் கிட்டியது என்று எண்ணிக்கொள்வர் - என்பது மற்றொரு அர்த்தமாகிறது. இவ்விதம் பொருள் கொள்ளும்போது - அனைத்தும் அவனுடைய கருணையால் கிட்டியது என்று உணர்ந்தவர்கள், அவன் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் தங்களுக்கு உபகாரம் செய்த விதங்களை எண்ணி, அவற்றில் ஈடுபட்டபடி இருப்பார்கள் என்பதை அருளிச்செய்கிறார் என்று தேறுகிறது.

385. பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்த வளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

அவதாரிகை - இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ஸ்தாபகமானதொரு ஐதிஹ்யத்தை ஸ்மரிப்பிக்கிறார் (பாஷ்யகாரர் காலத்திலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஏற்றுக் கொள்கிறான் என்பதை ஒரு நிகழ்வு மூலம் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸகல வேதாந்த தாத்பர்யார்த்தங்களெல்லாம் ஸம்சய விபர்யயமற நடந்து செல்லாநிற்கிற நல்லடிக்காலமான பாஷ்யகாரர் காலத்திலே, ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “இது நெடுங்கால மார்வாசலிலே அவர்கள் புறப்பாடு பார்த்திருந்தோமோவென்று தெரியாது, இன்று வகுத்த சேஷியான பெருமாள் புறப்பாடு பார்த்து வந்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோம்!” என்ன; தத்ப்ரஸங்கத்திலே “நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறக்கக்கடியேன்” என்று விசாரிக்கச் செய்தே, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்ன அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்னப் பிறந்ததாய், அவ்வளவிலே கிடாம்பிப் பெருமானிருந்தவர் “நமக்கு பகவத் விஷயம்போலே ஸுக்ருத தேவரென்று மொருவ ருண்டோ வாச்ரணீயர்” என்ன; பிள்ளைதிருநறையூரையர், “ஸுருதமென்று

சொல்லுகிறதும் நீ நினைக்கிற விஷயந் தன்னையே காண்” என்றருளிச்செய்ய, ஆக இப்படி பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை இவ்விடத்திலே நினைப்பதென்றபடி. இக்கதைதான் “தருதுயரந் தடாயேல்” என்கிற பாட்டின் வ்யாக்யாநத்திலே ஸங்ரஹேண பூர்வர்கருளிச் செய்து வைத்தார்களிறே. இத்தால் அஜ்ஞாத ஸுக்ருத முண்டாய்த்தாகிலும் அது பலஹேதுவன்று, அத்தை வ்யாஜமாக்கி அங்கீகரிக்கு மீச்வரனே பலஹேது என்றதாய்த்து.

விளக்கம் - அனைத்து வேதாந்தங்களும், அவற்றில் உள்ள உண்மைப் பொருள்களும் எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லாமல், அனைவருக்கும் வெளிப்பட்டபடி இருந்த, மிகவும் சிறந்த காலகட்டமான உடையவர் காலத்தில், ஒருநாள் ஸ்ரீரங்கநாதன் தனது மூலஸ்தானத்தில் இருந்து புறப்பட்டு வருகின்ற நேரத்தில், பெரியமண்டபத்தின் கீழே ஞானம் நிறைந்த ஆசார்யர்கள் பலரும் நின்றிருந்தார்கள். அப்போது அங்கிருந்த ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “இத்தனை காலமாக யார் வீட்டு வாசலில், யார் புறப்பட, இது போன்று காத்துக் கிடந்தோம் என்பது நமக்கு அறியாது. ஆனால் இன்று நமக்கு ஏற்ற எஜமானனாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய புறப்பாடு எதிர்நோக்கி நிற்கிறோம். இதற்கு என்ன புண்ணியம் நாம் செய்தோமோ?”, என்றார். இப்படியாக அவர் உரைத்தபோது அங்கு இருந்தவர்கள் நடுவில், “எல்லையற்ற காலமாக எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள ஜீவனுக்கு, ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த ஆர்வம் உண்டாகக் காரணம் என்ன?”, என்ற கேள்வி ஏற்பட்டது. அப்போது அங்கிருந்த பலரும், “நாம் தற்செயலாகச் செய்த புண்ணியம், நாம் அறியாமல் செய்த புண்ணியம்” என்று பல காரணங்கள் உரைத்தனர். அங்கிருந்த கிடாம்பிப்பெருமாள் என்னும் உடையவரின் சிஷ்யர் ஒருவர், “நமக்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் என்பது போன்று, புண்ணியம் என்று அண்டத்தக்க வேறு ஒன்று உள்ளதோ?”, என்றார். இதனைக் கேட்ட பிள்ளைதிருநறையூரையர் அவரிடம், “புண்ணியம் என்று நீவிர் உரைப்பதும் அந்த ஸ்ரீரங்கநாதனையே அல்லவோ?”, என்றார். இந்த நிகழ்வை பெருமாஸ்திருமொழி (5-1) - தருதுயரம் தடாயேல் – என்ற பாசுரத்திற்கான வ்யாக்யானத்தில் ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை சுருக்கமாக அருளிச்செய்தமை காண்க. ஆகவே அறியாமல் செய்த புண்ணியங்கள் என்பவை உள்ளபோதிலும், அவை பலனுடைய காரணம் ஆவதில்லை; அவற்றை ஒரு காரணமாக ஏற்றுக்கொண்டு பலன் அளிக்கின்ற ஸர்வேச்வரனே காரணம் என்று கருத்து.

386. ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக் கொண்டு கடாஷியா நிற்கும்.

அவதாரிகை - கீழுத்தமான அர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை உரைக்கப்பட்ட அர்த்தத்தை இந்த வாக்கியத்தால் முடிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்தாலே ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்காதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநன்றியாமலே விளையுமவையான சில ஸுக்ருத விசேஷங்களையே இவனை அங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப் பிடித்துக் கொண்டு விசேஷ கடாஷுத்தைப் பண்ணா நிற்குமென்கை.

விளக்கம் - இதுவரை உரைக்கப்பட்ட விதத்தில் “அனைவருக்கும் மோஷும் கிட்டும் நிலை ஏற்படும்” முதலான தோஷங்கள் ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக, இந்தச் சேதனன் தானாகவே அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களையே அவனைத் தான் (ஸர்வேச்வரன்) ஏற்றுக் கொள்வதற்கான காரணம் என்று ஸர்வேச்வரன் தானாகவே கற்பித்துக்கொண்டு, அந்தச் சேதனனுக்கு சிறப்பான கடாஷுங்கள் செய்வான்.

387. இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன் தன்னை முதலில் அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது.

அவதாரிகை - இப்படி அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக் கொண்டு கடாஷிக்குமளவில் அங்கீகாரம் ஸஹேதுகமாகாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இவையுங்கூட) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் சேதனன் ஒருவன், தான் அறியாதவிதத்தில் செய்த புண்ணியங்கள் என்றாலும், அதனையும் காரணமாக ஏற்றுக் கொண்டு அருள்புரிகிறான் என்றால், “ஏதோ ஒரு காரணத்தால் ஸர்வேச்வரன் அருள் செய்கிறான்” என்ற தோஷம் ஏற்படாதோ என்னும் கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, இந்த யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக் குண்டாம் படியிறே இவற்றுக்கும் யோக்யதையில்லாதபடி கரணகளேபர விதுரனாய்க் கிடந்து இவன்றன்னை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே கரணாதிகளைக் கொடுத்து அவ னுண்டாக்கிற் றென்கை. இத்தால், காடாஷு ஹேதுவாகச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளு மவனுடைய க்ருஷ்டிபல மென்கை. ச சப்தத்தாலே, துல்ய ந்யாயாத் ஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களுக்குமடி அவன் க்ருஷ்டியென்கிறது. அன்றிக்கே, வசுஷ்யமாண நிரூபண விசேஷங்களை ஸமுச்சயிக்கிற தாகவுமாம். ஸ்ருஷ்டிதான் சேதந கர்மாநுகுணமாகவன்றோ வென்னில்? ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாஷுத்தேயாகிலும் யௌகபத்ய மநுக்ரஹ கார்யமிறே.

விளக்கம் - அதாவது, தான் செய்வது புண்ணியங்கள் என்று அறியாமல் தற்செயலாகச் செய்யும் புண்ணியங்கள் உட்பட அனைத்தும் அவனுக்கு ஏற்படும்படியாக, இந்தச் செயல்கள் செய்வதற்குக்கூட இயலாதவிதத்தில் சரீர இந்த்ரியங்கள் இல்லாமல் கிடந்த இந்தச் சேதனனை, ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் சரீர இந்த்ரியங்களை அளித்து அவனைச் செயல் புரியும்படிச் செய்தவன் ஸர்வேச்வரன் அல்லவோ என்று கருத்து. ஆகவே இவனை ஏற்றுக் கடாஷுப்பதற்குக் காரணமாகக் கூறப்பட்ட “தற்செயலாகச் செய்த புண்ணியங்கள்” என்பதும் ஸர்வேச்வரனுடைய முயற்சியால்தான் விளைந்தது என்று அறியவேண்டும். சூர்ணையில் உள்ள “ச” (அதாவது “இவையும்” என்ற பதம்) என்ற பதம் மூலம், சேதனன் அறிந்ததே செய்யும் புண்ணிய செயல்களும் ஸர்வேச்வரனுடைய முயற்சியே அன்று அறிக. அல்லது, இனிக் கூறப்போகும் வாக்கியங்களில் உள்ளவற்றை அறிவிக்கும்விதமாக “இவையுன்” என்றதாகவும் கொள்ளலாம். கர்மபலன் காரணமாக என்றாலும், அனைத்து சேதனர்களையும் ஒரே ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் படைப்பது தனது கருணையால் அல்லவோ?

388. அது தன்னை நிரூபித்தால் இவன் தனக்கு ஒன்றும் செய்ய வேண்டாதபடியா யிருக்கும்.

அவதாரிகை - தந்நிரூபணத்தி லிவனுக்கு ஸம்பவிக்குமதை அருளிச்செய்தார் (அது தன்னை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் அளித்த சரீரம் மற்றும் இந்த்ரியங்கள் என்பதுடன் கூடிய ஸ்ருஷ்டியை ஆராய்ந்தால், அவனுக்கு ஏற்படும் நன்மைகள் யாவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அசித் விசேஷிதமாய்க் கிடக்கிற தசையிலே உஜ்ஜீவநோப யோகியான கரணகளேபரங்களை பரம தயையாலே அவன் தந்தபடியை அநுஸந்தித்தால் தததீந ஸத்தாதிகளான இவன்றனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநாம்சத்திலவன் செய்தபடி கண்டிருக்கை யொழியத் தானொரு ப்ரவ்ருத்தி பண்ண வேண்டாதபடியாயிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் - உயிரற்றதும் அறிவற்றதும் ஆகிய அசித் வஸ்துக்கள் போன்று ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் கடந்த நிலையில் இந்த ஜீவன் கரையேறுவதற்குத் தேவையான சரீரம் மற்றும் உறுப்புகளைத் தனது பரமக்ருபை காரணமாக ஸர்வேச்வரன் அளிக்கிறான். அதனைச் சிந்தித்துப் பார்க்கும்போது, ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டதான ஸ்வரூபம், இருப்பு போன்றவற்றை உடைய ஜீவன், தான் கரையேறும் பொருட்டு ஸர்வேச்வரன் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளைப் பார்த்தபடி இருப்பது அல்லாமல், தானாகவே எந்த ஒரு முயற்சியும் செய்யவேண்டாம் என்பது வெளிப்படுகிறது.

389. பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்ப்போரும் ஷேத்ரத்திலே உதிரி முளைத்து பலபர்யந்தமாமாபோலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படியாயிற்று பத்தியுழவன் பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்த கட்டளை.

அவதாரிகை - ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியாலிவனுக்கு விளையு மங்கீகாரப் பற்றாசுகள் யாத்ருச்சி காதிகள் மாத்ரமேயன்று, இன்னமும் சிலவுண்டென்று தர்சிப்பிக்கைக்காவாதால், கீழ்ச்சொன்ன இவைதானுண்டாம் ப்ரகாரத்தை யுபபாதிக்கைக்காகவாதல் அருளிச் செய்கிறார் மேல் (பழையதாக) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்ருஷ்டியால் ஜீவனுக்கு ஏற்படும் அங்கீகாரம் என்பதற்கு “தற்செயலாகச் செய்த புண்ணியம்” போன்றவை மட்டும் காரணங்கள் அல்ல.

மேலும் சில காரணங்களும் உள்ளன என்று கூறுவதற்காகவோ அல்லது மேலே கூறப்பட்டவை ஏற்படும் விதங்களை உரைப்பதற்காகவோ மேலும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, புதிதாகத் தரிசு திருத்தின தன்றிக்கே பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க் கொண்டு செய்காலாய்ப்போரும் சேஷத்தரத்திலே கர்ஷகன் அதுக்கென்ன வொரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருக்க உதிரியானது முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமாப்போலே, மேற்சொல்லப் புகுகிற நிரூபண விசேஷங்களாதல் கீழ்ச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதிகளாதல் இதுக்கென்ன வொரு க்ருஷி செய்யவேண்டாதே இச்சேதநர் பக்கலிலே தன்னடையே விளையும்படியாய்த்து, பக்திக்கு கர்ஷகனான ஈச்வரன் ப்ரவாஹரூபேண நடக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற பழம்புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்து மென்றபடி.

விளக்கம் – தரிசாகக் கிடந்த நிலத்தைப் புதிதாகத் திருத்தாமல், நீண்டகாலமாக உழுதல், நடுதல், விளைத்தல் போன்ற செயல்கள் நடந்து கொண்டிருக்கும் இடத்தில் உள்ள உழவன் ஒருவன் அதற்கென எந்தவிதமான முயற்சியும் செய்யாமல் உள்ளபோதிலும், முன்பே அந்த வயலில் உதிர்ந்த நெல்லானது பயிராக விளைந்து நிற்பது போன்று - என்கிறார். இது போன்று நடப்பது என்னவென்றால் - இனிமேல் கூறப்போகும் நிரூபணங்கள் மூலமோ அல்லது இதுவரை கூறப்பட்ட “தற்செயலாகச் செய்த புண்ணியங்கள்” முதலானவை மூலமோ, இதற்கு என எந்தவிதமான முயற்சியையும் சேதனன் செய்யவேண்டாதபடி ஸர்வேச்வரனுடைய அங்கீகாரம் கிட்டுகிறது. அதாவது பக்தி என்பதை விவசாயம் செய்யும் உழவனாகிய ஸர்வேச்வரன் நீண்டகாலமாகவே ஸம்ஸாரம் என்னும் பழைய நிலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து திருத்துகிறான் என்று கருத்து.

390. அவைதானைவை யென்றால்.

அவதாரிகை - (இவை) என்று கீழ்ருளிச்செய்தவத்தை விசதீகரிக்கக்காக தத்விஷய ப்ரச்நத்தை அநுவதிக்கிறார் (அவைதானைவை யென்றால்) என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் “இவை” என்று அருளிச்செய்தார். அதனை மேலும் விரிவாக உரைக்கும்விதமாக, அவை தொடர்பான கேள்வியை “அவை எவை” என்று எழுப்பிக்கொள்கிறார்.

391. பூர்வக்ருத புண்யா புண்ய பலன்களை சிரகாலம் புஜித்து, உத்தர காலத்தில் வாஸனைகொண்டு ப்ரவர்த்திக்கு மத்தனை யென்னும்படி கையொழிந்த தசையிலே நாமார்? நாம் நின்ற நிலையேது? நமக்கினிமேல் போக்கடியேது? என்று பிறப்பன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு; அவையாதல், முன்பு சொன்னவையாதல்.

அவதாரிகை - அதுக்கு உத்தர மருளிச்செய்கிறார் (பூர்வக்ருத) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையில் எழுப்பப்பட்ட கேள்விக்கான விடையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, முன்பு செய்யப்பட்ட புண்ணியபாபரூப கர்ம த்வயித்தினுடையவும் பலங்களை ஸ்வர்க்க நரகாதிகளிலே நெடுங்கால மநுபவித்து மேலுள்ள காலத்தில் பூர்வகர்ம வாஸனைகொண்டு புண்யபாபரூப கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்கு மத்தனை யென்று சொல்லத்தக்கதாம்படி அச்சகர்மாவாய் கர்ம பலாநுபவத்தில் கையொழிந்து நின்ற தசையிலே காண்கிற தேஹமோ தேஹாதிரித்தரோ ஸ்வதந்த்ரரோ பரதந்த்ரரோ நாமாரென்றும், நசிக்கும்படி நின்றோமோ பிழைக்கும்படி நின்றோமோ? நாம் நின்ற நிலை யேதென்றும்; இப்படி நின்ற நமக்கினிமே லீடேறுகைக்கீடான போக்கடி யேதென்றும் தன்னடையே யுண்டாவன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு, அந்நிரூபண விசேஷங்களாதல், பூர்வோக்தங்களான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களாத லென்கை.

விளக்கம் - முற்பிறவிகளில் செய்த புண்ணியம் மற்றும் பாவம் என்பதான கர்மங்களின் பலன்களை ஸ்வர்க்கம் மற்றும் நரகத்தில் நீண்டகாலம் அனுபவித்து, மீண்டும் இங்கு வந்து பிறந்து, அடுத்துள்ள காலகட்டங்களில் முன்பு செய்த புண்ணியபாவ கர்மங்களின் பழக்கம் காரணமாக, மீண்டும் அதே போன்ற செயல்களில் ஈடுபடுவர் என்று கூறலாம்படியாக, கண்களுக்குப் புலப்படாத கர்மவாசனைகளை உடையவர்களாக கர்ம பலன்களை அனுபவிக்கும்போது நாம் செயலற்ற நிலையில் நிற்கிறோம். மேலும் அந்த

நிலையில், “நான் யார் – நான் இந்தச் சரீரமோ? அல்லது இந்தச் சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனா? நான் சுதந்திரமானவனா? நான் யாருக்கேனும் வசப்பட்டவனா? நான் அழியும்விதத்தில் உள்ளேனா? அல்லது நான் பிழைப்பேனா? எனது நிலை என்ன? இவ்விதமாக நிற்கும் எனக்கு இனி பிழைக்க வழியேது?”, போன்ற பல கேள்விகள் நமக்குள்ளே தானாகவே தோன்றுகின்றன. இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் அல்லது முன்னர் கூறப்பட்டதான “தற்செயலாக ஏற்பட்ட புண்ணியம்” என்பதே இங்கு கூறப்படுகின்றன என்று கருத்து.

392. “யதாஹி மோஷகா: பாந்தே” என்று தொடங்கி இதனுடைய க்ரமத்தை பகவத் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று.

அவதாரிகை - இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார க்ரமம் சாஸ்த்ரத்திலெங்கே சொல்லிற்றென்ன அருளிச்செய்கிறார் (யாதாஹி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் ஜீவனுக்குக் க்ருபை செய்தல் எப்படி என்பது குறித்து சாஸ்த்ரத்தில் எங்கு உரைக்கப்பட்டுள்ளது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - பகவத் சாஸ்த்ரம் நூற்றெட்டு ஸம்ஹிதையாயிறே யிருப்பது; அதிலே யொன்றிறே அஹிர்ஹித்ய ஸம்ஹிதை. “பஞ்சராத்தர்ஸ்ய க்ருத்ஸநஸ்ய வக்தா நாராயணஸ் ஸ்வயம்” என்கிறபடியே ஸகலத்துக்கு மாதிவக்தா பகவானாயிருக்கச் செய்தே தத்தத் ஸம்ஹிதைகள் தோறும் அவாந்தர வக்தாக்களுமுண்டிறே; அதிலிந்த ஸம்ஹிதைக்கு அஹிர்ஹித்ய ஸம்ஹிதைகளான ருத்ரன் வக்தாவாகையாலே இத்தை அஹிர்ஹித்ய ஸம்ஹிதை என்கிறது; இந்த ஸம்ஹிதையிலே, “நுண்ணுணர்வின் நீலார் கண்டத்தம்மான்” என்கிறபடியே ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸூக்ஷ்மதர்சியா யிருக்கும் ருத்ரனை, தேவர்ஷியாய் ப்ரஹ்மவித்தமனான ஸ்ரீநாரதபகவான் சென்ற நுவர்த்தித்து ஸ்வ ஸம்சயங்களெல்லாம் கேட்க, அவன் நிர்ணயித்துக் கொண்டு வாராநிற்க, பதினாலா மத்யாயத்தில் இவன் பண்ணின ப்ரஸந்தத்துக்கு உத்தரமாக ஸம்ஸார மோஷ ஹேதுக்களான நிக்ரஹசக்தி அநுக்ரஹசக்தி யென்று ஸர்வேச்வரனுக் கிரண்டு சக்தி யுண்டென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, அதில் “திரோதாநகரீ சக்திஸ் ஸா நிக்ரஹ

ஸமாஹ்வயா, புமாம்ஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம் ஸா திரோபாவயதி ஸ்வயம்” என்று தொடங்கி நிக்ரஹாத்தமிகையான சக்தியாலே திரோஹித ஸ்வஸ்வருபாதிகனாய் ஜீவாத்மா ஸம்ஸரிக்கும்படியை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்து, அந்தரம் அநுக்ரஹாத்தமிகையான சக்தியாலே ஸம்ஸாராந் முக்தனாம்படியை ப்ரதிபாதிப்பதாக, “ஏவம் ஸம்ஸருதி சக்ரஸ்தே, ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே, ஸமீக்ஷிதஸ்து தாஸோயம் கருணாவர்ஷருபயா, கர்மஸாம்யம் பஜத்யேவ ஜீவோ விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா சக்தி பாவஸ் ஸவை ஜீவ முத்தாரயதி ஸம்ஸருதே:, கர்மணீச ஸமேதத்ர தூஷ்ணீம் பாவ முபாகதே” என்று, ஸம்ஸார சக்ரஸ்தனாய் துக்காகுலனான ஜீவன் விஷயமாக ஸர்வேச்வரனுக்கொரு க்ருபை ஜநிக்கும்படியையும், அந்த க்ருபையடியாக உண்டான வவன் கடாஷுத்துக்கு விஷயபூதனாய்க் கொண்டு இவன் கர்மஸாம்யத்தை பஜிக்குமென்னுமத்தையும், அந்த அநுக்ரஹாத்தமிகையான சக்தியினுடைய ஸத்பாவமிவனை ஸம்ஸாரத்தினின்று முத்தரிப்பிக்குமென்னு மிடத்தையும், கீழ் கர்ம ஸாம்யமென்றதின் கருத்தையும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லி,

விளக்கம் - பகவத்சாஸ்த்ரம் என்று கூறப்படும் பாஞ்சராத்ர ஆகமம் என்பது 108 ஸம்ஹிதைகளை உடையதாகும் (ஸம்ஹிதை என்றால் நூலின் உள்ள பிரிவு). அவற்றில் ஒன்று அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை ஆகும். பாஞ்சராத்ரத்தில் - பஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸநஸ்ய வக்தா நாராயணஸ் ஸ்வயம் - பாஞ்சராத்ர ஆகமம் முழுவதையும் அருளிச்செய்தவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அந்தச் சாஸ்த்ரம் முழுவதையும் முதலில் அருளிச் செய்தவன் ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஆவான் என்றபோதிலும், அதில் உள்ள ஸம்ஹிதைகளை பலர் அருளிச்செய்துள்ளனர். அவற்றுள், இந்தச் ஸம்ஹிதையை அருளிச்செய்தவன் அஹிர்புத்ந்யன் என்ற பெயர் உள்ள சிவன் என்பதால், இது அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை எனப்படுகிறது. இந்த ஸம்ஹிதையில், திருவாய்மொழி (6-10-8) - நுண்ணுணர்வின் நீலார் கண்டத்தம்மான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸத்வகுணம் அதிகமாக உள்ளபோது நுட்பமாக உள்ள அனைத்தையும் அறியவல்ல சிவனை, தேவரிஷியும் ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவரும் ஆகிய நாரதமஹரிஷி சென்றடைந்து, அவனை வணங்கி, தனக்கு இருந்த சந்தேகங்களைக் கேட்கத் தொடங்கினார். அப்போது சிவன் அவருடைய சந்தேகங்கள் அனைத்தையும் நீக்கியபடி உரைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதில் பதினாலாவது அத்யாயத்தில் கேட்கப்பட்ட ஒரு கேள்விக்கு விடை அளிக்கத் தொடங்கினான். ஸம்ஸாரத்திலிருந்து (ஜீவனை) விடுவிப்பதற்கு ஸர்வேச்வரனுக்கு

நிக்ரஹசக்தி மற்றும் அநுக்ரஹசக்தி என்பதான இரண்டு சக்திகள் உண்டு என்று உறுதியாக உரைக்கத் தொடங்கினான். அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதையில் – திரோதாநகரீ சக்திஸ் ஸா நிக்ரஹ ஸமாஹ்வயா, புமாம்ஸம் ஜீவஸம்ஜ்ஞம் ஸா திரோபாவயதி ஸ்வயம் - ஸர்வேச்வரனுடைய திரோதாநகரீ எனப்படும் நிக்ரஹசக்தியானது, ஜீவனுடைய ஞானத்தை மறைக்கிறது - என்று தொடங்கி, நிக்ரஹம் செய்வதான சக்தி காரணமாக மறைக்கப்பட்ட ஸ்வரூபம் முதலானவற்றை உடைய ஜீவன், ஸம்ஸாரத்தில் எவ்விதம் உழன்றபடி உள்ளான் என்று விரிவாக உரைத்தான். அதனைத் தொடர்ந்து ஸர்வேச்வரனுடைய அநுக்ரஹ சக்தி காரணமாக ஜீவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுதலை அடைகிறான் என்று விரிவாக உரைக்கும்விதத்தில் அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதையில் – ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே, ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே, ஸமீக்ஷிதஸ்து தாஸோயம் கருணாவர்ஷ்ருபயா, கர்மஸாம்யம் பஜத்யேவ ஜீவோ விஷ்ணு ஸமீக்ஷயா சக்தி பாவஸ் ஸவை ஜீவ முத்தாரயதி ஸம்ஸ்ருதே:, கர்மணீச ஸமேதத்ர தூஷ்ணீம் பாவ முபாகதே - இப்படியாக ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்தில் சுற்றியபடி உள்ள ஜீவன் விஷயத்தில் மஹாவிஷ்ணுவிற் குக் கருணை ஏற்படுகிறது. கருணை மழையைப் பொழியும் ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசுஷத்திற்கு இலக்காகும் ஜீவன், கர்மம் அற்ற நிலையை அடைகிறான். ஸர்வேச்வரனுடைய அந்த அநுக்ரஹசக்தி காரணமாக அந்த ஜீவன் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து உயர்த்தப்பட்டு, புண்ணிய பாவ கர்மங்கள் இல்லாத நிலையை அடைகிறான் - என்று ஸம்ஸாரத்தில் சுழன்றபடி உள்ள ஜீவனுடைய துன்பகரமான நிலையை உரைத்து, அந்த ஜீவன் விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரனுக்கு உண்டாகும் கருணையைக் குறித்து உரைத்தான்; தொடர்ந்து, அந்தக் கருணை காரணமாக ஏற்படுவதான ஸர்வேச்வரனுடைய கடாசுஷத்திற்கு இலக்காகும் ஜீவன், புண்ணிய பாவ கர்மங்கள் சமமாக உள்ள நிலையை (அதாவது அவை இல்லாமல் போகும் நிலையை) அடைகிறான் என்று கூறினான். அடுத்து கர்மஸாம்யம் (புண்ணியபாவங்கள் சமமாக உள்ள நிலை) என்பதைக் குறித்துத் தனது கருத்தைச் சுருக்கமாக வெளிப்படுத்தினான்.

வ்யாக்யானம் – “யதாஹி மோஷகா: பாந்தே பரிபர்ஹ முபேயுஷி, நிவ்ருத்த மோக்ஷணோத்யோகாஸ் ததா ஸந்த உதாஸதே, அநுக்ரஹாத்மிகாயாஸ்து சக்தே: பாதக்ஷணேததா, உதாஸாதே ஸமீபூய கர்மணீதே சுபாசுபே, தத்பாதாநந்தரம் ஜந்துர்யுக்தோ மோக்ஷ ஸமீக்ஷயா, ப்ரவர்த்தமாந வைராக்யோ விவேகேபிநிவேசவாந்,

ஆகமா நநுஸஞ்சிந்த்ய குருநப்யுபஸர்ப்ப்யச, லப்தஸத்த: ப்ரகாரைஸ்தை: ப்ரபுத்தோ போதபாலந:” இத்யாத் யத்யாய சேஷத்தாலே, வழிபோகிறவன் ஸம்பாரத்தை வைத்து மறைய நின்றவளவிலே அவனுடைய ஸம்பாரத்தை அபகரிப்பதாக உத்யோகிக்கிற தஸ்கரர், அந்த ஸம்பாரத்தை அவன் வந்து கைப்பற்றினவளவில், யாதொருபடி நிவ்ருத்த மோக்ஷணோத்யோக ராகா நின்றுகொண்டு எப்போது முதாலீநரா யிருந்து விடுவர்கள்; அப்படியே, பகவதநுக்ரஹ சக்தி இவன் பக்கலிலே வந்த க்ஷணத்திலே, இவ்வாத்மாவைத் தன் வழியே இழுப்பதாக புண்ணியபாப கர்மங்களிரண்டு மிவனை வந்து மேலிடாமல் உதாலீநித்திருந்துவிடும்; அந்த அநுக்ரஹாத்மிகையான சக்தி தன் பக்கல் வந்த வந்தாரம் இச்சேதநன் மோக்ஷ ஸமீக்ஷா யுத்தனாய் ப்ரவர்த்தமாக வைராக்யனாய் விவேகா பிநிவேசியாய் சாஸ்த்ர ப்ரவணனாய் ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணம் பண்ணி லப்த ஸத்தாகனாய் லப்தஜ்ஞானனாய் அந்த ஞானத்தை ரக்ஷித்துக்கொண்டு ஸாரக்ராஹியாய் ஸமுசிதோபாய பரிஹத்தாலே ஸம்ஸாரா துத்தீர்ணனாய் பரமபதத்தை ப்ராபிக்குமென்று சொன்னானிறே; ஆகையால், “யதாஹி மோக்ஷகா: பாந்தே” என்று தொடங்கி இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தினுடைய க்ரமத்தை ஆப்தப்ரமாணமான பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற் றென்கிறார்.

விளக்கம் - தொடர்ந்து அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஹிதையில் - யதாஹி மோக்ஷகா: பாந்தே பரிபர்ஹ முபேயுஷி, நிவ்ருத்த மோக்ஷணோத்யோகாஸ் ததா ஸந்த உதாலஸதே, அநுக்ரஹாத்மிகாயாஸ்து சக்தே: பாதக்ஷணேததா, உதாலஸதே ஸமீபூய கர்மணீதே சுபாசுபே, தத்பாதாநந்தரம் ஐந்துர்யுத்தோ மோக்ஷ ஸமீக்ஷயா, ப்ரவர்த்தமாந வைராக்யோ விவேகேபிநிவேசவாந், ஆகமா நநுஸஞ்சிந்த்ய குருநப்யுபஸர்ப்ப்யச, லப்தஸத்த: ப்ரகாரைஸ்தை: ப்ரபுத்தோ போதபாலந: - வழிப்போக்கன் ஒருவன் தனது தலையில் சுமந்து கொண்டு போகும் அதிகமான பாரத்தைக் கண்ட திருடர்கள், “இத்தனை பாரம் நாம் ஏன் சுமக்கவேண்டும்” என்று எண்ணி விலகுவது போன்று அநுக்ரஹத்தைப் பொழிவதான ஸர்வேச்வரனுடைய கடாக்ஷம் ஜீவனின் மீது விழுந்த உடனேயே புண்ணியபாவ கர்மங்கள் விலகிவிடும்; அந்த நொடியிலேயே ஜீவன் மோக்ஷத்தின் மீது மிகுந்த ஆசை, ஞானத்துடன் கூடிய வைராக்யம், ஞானத்தில் ஆசை போன்றவற்றை அடைகிறான்; வேதசாஸ்த்ரங்களைக் கற்று உணரத் தொடங்குகிறான்; சிறந்த ஆசார்யர்களை அண்டியவனாக, தனது ஸ்வரூபம் விளங்கப்பெற்று, ஞானம் வளர்ந்து, தகுந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு மோக்ஷம் அடைகிறான் - என்று உரைத்தான்.

அதாவது வழிப்போக்கன் ஒருவன் பாரம் நிறைந்த பொருளை எடுத்துக்கொண்டு போகும்போது திருடர்களைப் பார்த்து, அந்தப் பொருள்களை மறைக்கும்போது, அவர்கள் வந்து அந்தப் பொருளைக் கைப்பற்றுகிறார்கள்; ஆனால் அந்தப் பாரமான பொருளை அந்த வழிப்போக்கன் மீண்டும் கைப்பற்றும்போது, அந்தத் திருடர்கள் ஏதும் செய்யாமல் இருக்கிறார்கள். இது போன்று ஸர்வேச்வரனுடைய அனுக்ரஹ சக்தி என்பது ஜீவனிடம் சேர்ந்த உடனேயே, அந்த ஜீவனைத் தங்கள் பக்கம் பற்றி இழுப்பதான புண்ணியபாவ கர்மங்கள் இரண்டும் ஏதும் செய்யாமல் இருந்துவிடுகின்றன. அந்த அனுக்ரஹ சக்தியானது தன் பக்கம் வந்தவுடன், அந்த ஜீவன் மோக்ஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவனாகவும், வைராக்யம் வளரப் பெற்றவனாகவும், விவேகம் குறித்து ஆசை அடைந்தவனாகவும், சாஸ்த்ரங்கள் மீது ஆழ்ந்த விருப்பம் கொண்டவனாகவும், சிறந்த ஆசார்யனை அடைந்து தனது ஸ்வரூபம் குறித்து அறிந்தவனாகவும், அப்படிக்கிடைத்த ஞானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு ஸாரத்தை உணர்ந்தவனாகவும், தகுந்த உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்திலிருந்து மேலே எழுந்து பரமபதத்தை அடைகிறான் - என்றான். ஆகவே - யதாஹி மோக்ஷகா: பாந்தே - என்பது தொடக்கமாக, எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் ஜீவனைப் பற்றும் விஷயத்தில் நம்பத் தகுந்த ப்ரமாணமாக உள்ள பகவத்சாஸ்த்ரம் கூறுவதை அருளிச்செய்தார்.

393. “வெறிதே யருள்செய்வர்” என்று இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிதே.

அவதாரிகை - இப்படி சாஸ்த்ரம் சொன்னவளவன்றிக்கே, நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு நேரே பாத்த்ரபூதராய் ஆப்ததமாக்க்ரேஸரரான ஆழ்வார் இவ்வர்த்தத்தைத் தெளிய வருளிச் செய்தாரென்கிறார் மேல் (வெறிதே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகச் சாஸ்த்ரம் உரைத்தது மட்டும் அல்லாமல், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் கடாஷ்டிப்பதற்கு நேரடியான பாத்திரமாக இருந்தவரும், நம்பத்தகுந்தவர்களில் உயர்ந்து நிற்பவர்களின் தலைவரும் ஆகிய நம்மாழ்வாரும் இதே கருத்தை அருளிச்செய்தார் என்று இந்தச்சூர்ணையில் உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வெறிதே யருள்செய்வர்) என்றது, நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்றபடி. (இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) என்றது,

இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற ரஹஸ்யார்த்தத்தை ஸம்சய விபர்யயமற ஸகலரு மறியும்படி ப்ரகாசமாக வருளிச் செய்தாரென்கை.

விளக்கம் - (வெறிதே யருள்செய்வர்) - திருவாய்மொழியில் (8-7-8) - வெறிதே அருள் செய்வார் - என்பது என்னவென்றால், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் க்ருபை செய்வான் - என்பதாகும். (இவ்வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்தார்) - இப்படியாக எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் க்ருபை செய்கிறான் என்னும் இரகசியத்தை, எந்தவிதமான சந்தேகமும் இன்றி அனைவரும் எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளும்படி அருளிச்செய்தார் - என்று கருத்து.

394. “செய்வார்கட்கு” என்று அருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருத மென்னாநின்றதே யென்னில்; அப்போது “வெறிதே” என்கிறவிடம் சேராது.

அவதாரிகை - அந்த திவ்யஸூக்திக் கந்தரோக்தியி லபிப்ராய மறியாதார் சங்கையை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (செய்வார்கட்கு) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அந்தத் திருவாய்மொழியில் அடுத்து உள்ளதான “செய்வார்கட்கு” என்பதான பதத்தின் பொருளை உணர இயலாதவர்களுடைய ஐயத்தை மனதில் கொண்டவராக இந்தச் சூர்ணையில் அதனை நீக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அருள்செய்வர்” என்ற வந்தரம், ஆர்க்குத் தானென்னு மபேசைஷயிலே, “செய்வார்கட்கு” என்று, அருளுகைக் குறுப்பாகத் திருவுள்ள முகக்கும்படி சிலவற்றைச் செய்யுமவர்களுக் கென்கையாலே, அவன் க்ருபை பண்ணுகைக்கு ஹேது சேதந ஸுக்ருத மென்னாநின்றதே யென்னில்? அப்படி சொல்லும்போது நிர்ஹேதுக வாசகமான “வெறிதே” என்கிறவிடம் ஸங்கதமாகா தென்கை. ஆகையால் “செய்வார் கட்கு” என்றது, தான் செய்ய நினைத்தவர்களுக்கென்றபடி.

விளக்கம் - திருவாய்மொழியில் (8-7-8) - அருள் செய்வார் - என்று உரைத்த உடனேயே, அடுத்த கேள்வி எழலாம்; அதாவது “யாருக்கு அருள் செய்வான்?”, என்று கேட்கலாம். அதற்கு ஆழ்வார் - செய்வார்கட்கு - ஸர்வேச்வரன் க்ருபை செய்வதற்குக் காரணமாக

அவனுடைய திருவுள்ளத்தை குளிர வைத்த சில செயல்கலைச் செய்தவர்களுக்கு - என்று அருளிச்செய்து விடை அளித்தார். ஆனால், ஆழ்வார் அருளிச் செய்தபடி நோக்கினால், ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி க்ருபை செய்யவில்லை, ஜீவன் செய்த சில புண்ணிய செயல்களால் க்ருபை செய்தான் என்றல்லவோ ஆகிறது என்று அடுத்து ஒரு கேள்வி கேட்கலாம். இவ்விதம் பொருள் கொண்டு கேள்வி எழுப்பினால், பாசுரத்தில் உள்ள “வெறிதே” என்று பதம் பொருந்தாமல் போகும். ஆகவே “செய்தவர்கட்கு” என்ற பதத்திற்கு, “தான் க்ருபை செய்யவேண்டும் என்று எண்ணியவர்களுக்கு” - என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

395. பகவதாபிமுக்க்யம் ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது. அத்வேஷம் ஸுக்ருதத்தாலே யென்னில்; இந்த பல விசேஷத்துக்கு அத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது.

அவதாரிகை - ஆபிமுக்க்யத்துக்கு பகவத் க்ருபை காரணம், அத்வேஷத்துக்கு ஸுக்ருதம் காரணமென்று நினைத்துச் சொல்லுவார் வசந்ததை அநுவதித்துக் கொண்டு பரிஹரிக்கிறார் (பகவதாபிமுக்க்யம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - பகவத் ஆபிமுக்க்யம் என்றால் பகவானிடம் கொள்ளும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு; இதற்கு ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையே காரணமாக உள்ளது; ஸர்வேச்வரனிடம் ஜீவன் த்வேஷம் இல்லாமல் இருப்பதற்கு ஜீவனுடைய புண்ணிய பலன்கள் காரணமாக உள்ளன. இப்படியாக ஒரு சிலர் உரைப்பர். அவர்களுடைய வாக்கியத்தை உரைத்து, அதற்கான பதிலை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அநாதிகாலம் விமுகனாய்ப் போந்த இச்சேதநனுக்கு பகவத் விஷயத்தில் பிறக்கிற வாபிமுக்க்யம், இவனுடைய ஸுக்ருத நிபந்தநமாகவன்றிக்கே கேவல பகவத் க்ருபையாலே பிறக்கிறது; தத்பூர்வபாவியான அத்வேஷம் ஸுக்ருத மடியாகப் பிறக்கிறதென்று சொல்லப்பார்க்கில், அகிலாத்மகுணாதியாய் ஆத்மோஜ்ஜீவ நாங்குரமா யிருந்துள்ள பகவதத்வேஷமாகிற இப்பலவிசேஷத்துக்கு அதிசஷுத்ரமான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதத்தைக் காரணமென்று சொல்லவொண்ணாதென்கை. ஆகையால் அத்வேஷத்துக்கும் பகவத்க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேணுமென்று கருத்து.

விளக்கம் – அதாவது, எல்லையற்ற காலமாக ஸர்வேச்வரனிடம் எந்தவிதமான ஈடுபாடும் காண்பிக்காமல் உள்ள ஜீவனுக்கு, ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் ஒரு காலகட்டத்தில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு ஏற்படுகிறது; இதன் காரணம் ஜீவன் செய்த புண்ணியம் அல்ல; ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையே காரணமாகும்; இப்படியாக ஈடுபாடு ஏற்படுவதற்கு முன்பு உண்டாகும் நிலையான “ஸர்வேச்வரனிடம் த்வேஷம் கொள்ளாமல் இருத்தல்” என்பது ஜீவனுடைய புண்ணியத்தின் காரணமாக உண்டாகிறது என்று கூறினால் என்ன தவறு என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஆத்மகுணங்கள் அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதும், ஆத்மாவின் உய்தலுக்கு முளையாக உள்ளதும் ஆகிய “பகவானிடம் த்வேஷம் கொள்ளாமை” என்பது மிகவும் உயர்ந்த நிலையாகும்; இப்படிப்பட்ட பலன் கிட்டுவதற்கு மிகவும் தாழ்ந்ததாகிய, “தற்செயலாகச் செய்த புண்ணியம்” போன்றவை காரணமாக இருக்கின்றன என்று கூற இயலாது. ஆகவே “பகவானிடம் வெறுப்பு இன்மை” என்பதும் ஸர்வேச்வரனுடைய கருணை காரணமாகவே ஏற்படுகிறது என்று கருத்து.

396. சாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமுமறியாதே யிருக்கிற இத்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில், நாமன்று, ஈச்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - சாஸ்த்ராவிஹிதமுமாய் சேதநாவிதிதமுமான இந்த யாத்ருச்சிகாதிகளுக்கு ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டா ரின்னாரென்னுமிடத்தை சங்காபரிஹாரருபேண அருளிச் செய்கிறார் (சாஸ்த்ரமும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாமல் உள்ளதும், ஜீவனுக்கு அறியாதவிதத்தில் ஏற்படுவதும் ஆகிய “தற்செயலாக விளைந்தது” என்பதற்கு புண்ணியம் என்று யார் பெயரிட்டார்கள் என்று கேள்விக்கு இந்தச் சூர்ணையில் விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “இதம் குர்யாத்” என்று சாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் கர்த்ருபூதரான சேதநாலே புத்தியூர்வேண அநுஷ்டிதமுமான தொன்றையிறே ஸுக்ருதமென்பது; அப்படியே, இத்தைச் செய்வானென்று சாஸ்த்ரமும் விதியாதே இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோமென்று தத்கர்த்தாக்களான நாமு மறியாதேயிருக்கிற விந்த யாத்ருச்சிகாதியை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி எங்ஙனே என்னில்? “இதுக்கு ஸுக்ருத

மென்று பேரிடுகிறோம் நாமன்று, ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞானான வீச்வரன் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டு வைத்தான்” என்று தத்வதர்சிகளான ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கு மென்கை.

விளக்கம் - இதம் குர்யாத் - இதனைச் செய் - என்று விதிக்கப்பட்டதும், செயல்களைச் செய்பவர்களான ஜீவன்களால் உணர்ந்து செய்யப்படுவதும் ஆகிய செயல்களை அல்லவோ புண்ணியச் செயல்கள் என்று கூறுவர்? இப்படியாக உள்ளபோது, “இதனைச் செய்வானாக” என்று சாஸ்த்ரங்கள் விதிக்காமல் உள்ளபோதிலும், “இத்தகைய புண்ணியம் செய்தோம்” என்று அறியாதவிதத்தில் அதனைச் செய்த நாம் உள்ள போதிலும், அந்தத் தற்செயலாக நடைபெற்றவைகளுக்கு “புண்ணியம்” என்று யார் பெயர் வைத்தார்கள்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இந்தச் செயல்களுக்குப் புண்ணியம் என்று பெயரிட்டது நம் போன்றவர்கள் அல்லர். “அனைவரும் மோக்ஷம் போகும் தகுதி உள்ளவர்” என்று நிலை ஏற்படாமல் இருப்பதற்காக அனைத்தும் அறிந்தவனாகிய ஸர்வேச்வரன் “புண்ணியம்” என்று பெயர் வைத்தான். இப்படியாக உள்ளதுஉள்ளபடி அறிவிக்கவல்ல ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்ய நாம் கேட்டுள்ளோம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஆக, கீழ் “வெறிதே யருள்செய்வர்” என்று மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்றவர்களில் தலைவரான நம்மாழ்வார் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவ்வர்த்ததை விசதமாக அருளிச்செய்தபடியை தர்சிப்பித்து, அதின் மேல்வந்த சங்காபரிஹாரங்களும் பண்ணி யருளினாராய்த்து.

விளக்கம் - இப்படியாகத் திருவாய்மொழியில் (8-7-8) - வெறிதே யருள்செய்வர் - என்று மயர்வற அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய தலைவரான நம்மாழ்வார், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் அருள்வது குறித்து, விரிவாக உரைத்ததைக் காண்பித்து, அதனைத் தொடர்ந்து எழுந்த சந்தேகங்களுக்கான விளக்கத்தையும் அருளிச்செய்தார்.

397. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பர விருத்தம் போலே தோற்றுமவற்றில் சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும் விஸ்தர பயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

அவதாரிகை - இனி, இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் அந்யோந்ய விருத்தம்போலே தோற்றுமவற்றுக்குப் பரிஹாரமும், இவ்வர்த்த ஸ்தாபகமாக மற்றுஞ் சொல்லவேண்டும் ப்ரமாண தர்க்கங்களும் இவ்விதத்தில் தாமருளிச் செய்யாமைக்கு ஹேது இன்னதென்கிறார் (இவ்வர்த்த விஷயமாக) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து இதுவரை கூறப்பட்ட பொருள் விஷயமாக (அதாவது எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி உண்டாகும் ஸர்வேச்ரனின் கருணை) ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களில் சில, ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுவதாகத் தோன்றுவதைக் காண்பித்து அவற்றுக்குப் பரிஹாரமும் உரைக்கிறார். மேலும் இந்தக் கருத்தை நிலைநிறுத்தவல்லதாக உள்ள ப்ரமாணங்களையும் தர்க்கவாதங்களையும் இங்கு தாம் உரைக்காமல் இருப்பதற்கான காரணத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமாகிற இவ்வர்த்த விஷயமாக, இவ்விஷயீகாரத்துக் கிலக்காய் மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய பகவதங்கீகார ப்ரகாசகங்களான பாசுரங்களில், “வெறிதே யருள் செய்வர்”, “எந்நன்றி செய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே” என்றும், “திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேனென்ன”, “மாதவனென்றதே கொண்டு” என்றும், “நல்லதோரறஞ் செய்துமிலேன்” என்றும், “நோற்றேன் பல்பிறவி” என்றும், “யானெத்தவத்தாற் காண்பன்கொ லின்று” என்றும், “யானே தவஞ்செய்தேன்” என்றும், இத்யாதிகளாலே பகவதங்கீகார ஹேதுக்களொன்றும் தங்கள் பக்கல் இல்லையென்பது உண்டானாற் போலே சொல்லுவதாகையாலே கருத்தறியாதவர்களுக்கு பரஸ்பரவிருத்தம் போலே ப்ரதிபாஸிக்குமென்கை. அவற்றில் சொல்லும் பரிஹாரங்களாவன, “மாதவன்”, “மலை” என்கிறவை வ்யாவ்ருத்த யுக்தி மாத்ரமாகையாலே அவற்றை ஆரோபித்து வந்து மேல் விழுகிற பகவத்க்ருபையே அங்கீகாரஹேது, அவை ஹேதுவன்றென்னுமிடம் ஸித்தம்; “நோற்றேன் பல்பிறவி” என்றது, எனக்குப் பல ஜந்மங்களுண்டாம்படியாக வந்து நான் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணிற்றென்று ஸ்வநிகர்ஷம் சொன்னவித்தனை, அநேக ஜந்மம் உன்னைப் பெறுகைக்கு ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினேனென்றபடி யன்று; “யானே தவஞ் செய்தேன்” என்றது, “இருந்தமிழ் நன்மாலை யிணையடிக்கே” சொல்லப் பெற்ற ப்ரீத்யதிசயத்தாலே என்னைப் போலே பாக்யம் பண்ணினாரில்லையென்று இப்பேறு பெற்ற தன்மை ச்லாகித்தமாத்ர மென்றிப்புடைகளிலே நிர்ஹேதுக வசந விரோதம்

வராதபடி ஸ்வேதுகம்போலேத் தோற்றுமவற்றுக்குச் சொல்லும் பரிஹாரங்கள். (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களாவன), மற்றும் நிர்ஹேதுக ஸ்தாபநார்த்தமாகச் சொல்ல வேண்டுமவையான “ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வ கர்மபி:; ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே”, “நிர்ஹேதுக கடாசேஷண மதீயேந மஹாமதே, ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதம், நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசேஷ கஞ்சித் கதாசந” இத்யாதி ப்ரமாணங்களும், ஏதநுக்ராஹக தர்க்கங்களும். (விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்) என்றது, இவை யெல்லாஞ் சொல்லப் பார்க்குமளவில் க்ரந்தப்பரப்பு வருமென் றஞ்சிச் சொல்லுகிறோமில்லை யென்றபடி.

விளக்கம் - எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் ஒருவனைக் கைக்கொள்ளும் விஷயத்தில், இவ்விதம் கைக்கொள்ளப்பட்டவர்களாகவும், மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர்களாகவும் உள்ள ஆழ்வார்கள், ஸர்வேச்வரன் தங்களை ஏற்றுக் கொண்டதற்கான காரணம் ஏதும் தங்களிடம் இல்லை என்பது போன்று உரைப்பதால், இதன் ஆழ்பொருளை அறியாதவர்களுக்கு ஒன்றுடன் ஒன்று வாக்கியங்கள் முரண்படுவதாகத் தோன்றலாம்.

- திருவாய்மொழி (8-7-8) - வெறிதே யருள் செய்வர்
- திருவாய்மொழி (10-6-8) - எந்நன்றி செய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே
- திருவாய்மொழி (10-8-1) – திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்றேனென்ன
- திருவாய்மொழி (2-7-3) – மாதவனென்றதே கொண்டு
- பெரியதிருமொழி (1-9-4) - நல்லதோரறஞ் செய்துமிலேன்
- பெரியதிருமொழி (1-9-8) - நோற்றேன் பல்பிறவி
- இரண்டாம் திருவந்தாதி (86) - யானெத்தவத்தாற் காண்பன்கொ லின்று
- இரண்டாம் திருவந்தாதி (74)- யானே தவஞ்செய்தேன்

இந்தப் பாசுரங்களுக்கான சமாதானங்களை அடுத்து காண்போம்.

- திருவாய்மொழி (2-7-3) – மாதவன், (10-8-1) – திருமாலிருஞ்சோலை - என்றும் கூறப்பட்டது என்னவென்றால் மற்றவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்தும்விதமாக

உரைக்கப்பட்ட சொற்கள் என்பதால், அவற்றையே ஒரு காரணமாகக் கருதியபடி மேலே விழுந்து ஏற்றுக் கொள்ளும் ஸர்வேச்வரனுடைய “காரணம் இல்லாமல் வரும் கருணை” என்பதே அவன் ஏற்றுக்கொள்ளுகைக்குக் காரணம் ஆகும்; மற்ற ஏதும் காரணம் அல்ல.

- பெரியதிருமொழி (1-9-8) – நோற்றேன் பல்பிறவி - என்பதன் மூலம், “நான் எந்தவிதமான உபாயத்தையும் கைக்கொள்ளாத காரணத்தால் எனக்கு பல பிறவிகள் உண்டாயின”, என்று அருளிச்செய்தார். இப்படியாகத் தனது தாழ்வினை உரைத்தார். இந்தப் பாசுரத்திற்கு, “எனது பல பிறவிகளில் நான் உன்னை அடைவதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொண்டபடியே இருந்தேன்” என்பது பொருள் அல்ல.
- இரண்டாம் திருவந்தாதி (74) - யானே தவஞ் செய்தேன், இரண்டாம் திருவந்தாதி (74) – இருந்தமிழ் நன்மாலை யிணையடிக்கே - என்பதால் கூறப்பட்டது என்னவென்றால், “எனக்குக் கிட்டிய இந்தப் பேறு காரணமாக என்னைப் போன்ற பாக்கியசாலிகள் வேறு யாரேனும் உண்டோ?”, என்று தான் பெற்ற பேறு காரணமாக தன்னைக் கொண்டாடிக் கொண்டார் என்பதே ஆகும்.

இது போன்றே உள்ள மற்ற பாசுரங்களிலும் “ஆழ்வார்களை எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் கைக்கொண்டான்” என்ற கருத்திற்கு விரோதம் ஏற்படாத விதத்தில், “ஒரு குறிப்பிட்ட காரணத்தைக் கற்பித்துக் கைக்கொண்டான்” என்று சமாதானம் கொள்ளவேண்டும் என்கிறார். (மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களாவன) – மேலும், ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஒருவனைக் கைக்கொள்கிறான் என்பதற்குக் கீழே உள்ளது போன்று பல ப்ரமாண வாக்கியங்கள் உண்டு. ஆனால் இது போன்ற பல ப்ரமாண வாக்கியங்கள் உண்டு:

- அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை - ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வ கர்மபி:, ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே – இப்படியாக ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்தில் தனது கர்மம் காரணமாகச் சுழன்றபடி துன்பம்

அடைகின்ற ஜீவனைக் குறித்து மஹாவிஷ்ணுவிற்கு ஆழ்ந்த கருணை உண்டாகிறது.

- பாஞ்சராத்திரம் - நிர்ஹேதுக கடாசுஷண மதீயேந மஹாமதே, ஆசார்ய விஷயீகாராத் ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதிம், நாலௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசுஷ கஞ்சித் கதாசந - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி ஏற்படும் எனது கடாசுஷத்தாலும், அதன் காரணமாக ஆசார்யன் கைக்கொள்வதாலும் மிகவும் உயர்ந்த கதியை அடைகிறார்கள். நான் ஒருவனுடைய புருஷகாரத்தாலோ அல்லது வேறு எந்தவிதமான காரணத்தாலோ அருள் செய்வதில்லை; எனது விருப்பம் காரணமாக மட்டுமே நான் ஒருவனைக் கடாசுஷிக்கிறேன்.

(விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்) - இது போன்று உள்ள பல ப்ரமாண வாக்கியங்களைக் கூறத் தொடங்கினால் இந்த நூல் மிகவும் பெரிதாகிவிடும் என்பதால், விரிவுக்கு அஞ்சிக் கூறவில்லை.

398. ஆகையால் இவன் விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்மைக்கு க்ருஷி பண்ணின ஈச்வரனை யநுஸந்தித்தால் எப்போதும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்கு மித்தனை.

அவதாரிகை - ஆக, கீழ் (பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது) என்ற ப்ரதிஜ்ஞைக்கு உபபாதகமாக, (த்ரிபாத் விபூதியிலே) என்று தொடங்கி இவ்வளவும், ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ் ஜீவநார்த்தமாக விமுகதசையே பிடித்து க்ருஷி பண்ணிப் போரும்படியை விஸ்தரேண அருளிசெய்தார்; அது தன்னை நிகமிக்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஆக சூர்ணை 366ல் - பகவத் குணாநுஸந்தாந மபயஹேது - என்றுள்ள கருத்துக்கு விளக்கமாக, சூர்ணை 381ல் - த்ரிபாத் விபூதியிலே - என்பது தொடங்கி, கடந்த சூர்ணை முடிய, ஸர்வேச்வரன், இந்த ஜீவாத்மா கரையேறும் பொருட்டு, ஜீவாத்மா தன்னை வேண்டாத நிலையில் உள்ளபோதிலும், விடாமல் அவனைக் கைக்கொள்ள முயல்வதை விரிவாக அருளிச்செய்தார். இப்போது அந்தக் கருத்தை நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஈச்வர னிவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணும் கட்டளை யிதுவாகையாலே, இப்படி யிச்சேதநன் பக்கல் விமுகனான அவஸ்தையிலுமுட்பட இவனுஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணிப் போந்த குணாதிகனான அவனை அநுஸந்தித்தால், ஏவம்பூத னானவவ னிவ்வவஸ்தாபந்தராக்கி நம்மை கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்க விடாநென்று தத்குண விச்வாஸத்தாலே ஸர்வகாலமும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்குமித்தனை, பயப்ரஸங்கமில்லை யென்றபடி.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் இந்த ஜீவாத்மா கரையேறுவதற்காக செய்யும் முயற்சி இதுவாக உள்ளதால், இந்த ஜீவன் தன்னை எதற்கும் வேண்டாத நிலையில் உள்ளபோதிலும், இந்த ஜீவனைக் கரையேற்றும் விதமாகப் பல முயற்சிகள் செய்யும் ஸர்வேச்வரனை எண்ணும்போது – “இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் நம்மை, இப்படிப்பட்ட தாழ்ந்த நிலைகளில் தள்ளி, நமது கர்மங்களுக்கு ஏற்ப நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் சிக்கித் தவிக்க விடமாட்டான்”, என்று அவனுடைய குணத்தில் மஹாவிச்வாஸம் கொள்ளவேண்டும். அதனால் எந்த ஒரு காலத்திலும் கவலை என்பது இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். ஆகவே அச்சம் கொள்வதற்கு எந்தக் காரணமும் இல்லை என்று கருத்து.

399. “எதிர் சூழல் புக்கு”.

அவதாரிகை - (விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணின வீச்வரனை யநுஸந்தித்தால்) என்று தாம் கீழருளிச்செய்த வர்த்தத்தி லாப்திக்குடலாக ஜ்ஞாநாதிகருடைய அநுஸந்தாந விசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் (எதிர் சூழல்புக்கு) என்று.

விளக்கம் – கடந்த சூர்ணையில் “ஜீவாத்மா தன்னை வேண்டாத நிலையில் உள்ளபோதிலும் அவனைக் கரையேற்ற முயலும் ஸர்வேச்வரனை எண்ணும்போது” என்று தாம் அருளிச்செய்த கருத்தானது அனைவராலும் ஏற்றத்தக்கதே என்று உணர்த்தும் விதமாக, அறிவில் மிகவும் உயர்ந்தவரான நம்மாழ்வாரின் உயர்ந்த அநுஸந்தானத்தை இங்கு அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “எதிர்சூழல்புக்கு” என்றது, எனக்குத் தப்பவொண்ணாதபடி பார்த்தவிடமெங்கும் தானே யாம்படியான வ்யாப்தியிலே உள்புக்கென்றபடி. “எதிர் சூழல்” என்கிறது, அவதாரபரமாக மற்றுள்ளாராலே வ்யாக்யாதமாய்த்தாகிலும், இப்போது இவரிவ்விடத்தில் வ்யாப்திபரமாக வருளிச்செய்கிறார். அநேக யோஜனைக ஞண்டாயிறே யிருப்பது.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (2-7-6) – எதிர் சூழல் புக்கு - என்பதன் மூலம் “நான் எங்கும் தப்பிக்க இயலாதபடி பார்த்த இடம் எங்கும் தானே நிறைந்து நிற்கும்படியாக அனைத்து பொருள்களிலும் வியாபித்து, அவற்றின் உள்ளிலும் நின்று”, என்கிறார். ஆனால் இந்தத் திருவாய்மொழியின் வ்யாக்யானத்தில், “எதிர் சூழல்” என்பதன் மூலம் அவதாரங்கள் உணர்த்தப்பட்டன என்று பூர்வர்கள் கூறியுள்ளபோதிலும், இங்கு இவர், அதற்குக் கருத்தாக “எங்கும் பரவி நிற்பதை” கூறுகிறார். பலவிதங்களில் வ்யாக்யானம் செய்வது உண்டு அல்லவோ?

400. ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப் போலே வ்யாப்தியும்.

அவதாரிகை - அதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப் போலே) என்று.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயத்தை ஓர் உவமை மூலமாக விளக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்தவன் அவனைத் தப்பாமல் பிடிக்க வேணுமென்னு மபிநிவேசத்தாலே அவ்வரைச் சேர வளையுமாப்போலேயாய்த்து ஓராத்தமாவை யகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் வ்யாபித்து நிற்கும்படி; ஆகையால், வ்யாப்தியும் ஸ்வார்த்தமாகவென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்திப்ப தென்கிறார். (வ்யாப்தியும்) என்றது, ஸர்வஸத்தா ஹேதுவானவதுவு முட்பட வென்றபடி.

விளக்கம் – ஒருவனைப் பிடிக்க நினைக்கும் ஒருவன், அவன் தப்பிச் சென்று விடாமல் பிடிக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வம் காரணமாக, அவன் ஒளிந்திருக்கும் ஊர் முழுவதையும்

சுற்றி வளைத்துக்கொள்வது போன்று, ஓர் ஆத்மாவைக் கைப்பற்றவேண்டும் என்று எண்ணும் ஸர்வேச்வரன் இங்கு உள்ள அனைத்து சேதன அசேதனங்களிலும் வியாபித்து நிற்கிறான் என்று கருத்து. ஆக, ஸர்வேச்வரன் எங்கும் பரவி நிற்பது என்பது தங்களைப் பிடிப்பதற்காக என்றல்லவோ அறிவு மிகுந்தவர்கள் எண்ணியிருப்பார்கள். (வ்யாப்தியும்) - இங்கு வ்யாப்தி, அதாவது அனைத்து இடங்களிலும் பரந்திருத்தல் என்பது அனைத்து உயிர்களின் இருப்பையும் நிலைநிறுத்தச் செய்வதான நிறைவு என்பதையும் சேர்த்தே ஆகும்.

401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாரதிகளைப்போலே ஸ்வார்த்தமாக என்றிறே ஜ்ஞாநாதிக ரநுஸந்திப்பது.

அவதாரிகை - ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே ஸ்வார்த்தமாக வநுஸந்திக்கையை ஸித்தவக்கரித்து இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் போலே) என்று.

விளக்கம் - ஸ்ருஷ்டித்தல், அவதாரம் செய்தல் போன்ற செயல்களும் தனக்காகவே ஆகும் என்று (நம்மாழ்வார்) எண்ணுவதை கருத்தில் கொண்டு, அதனையும் ஓர் உதாரணத்தால் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “முந்நீர் ஞாலத்தில்” முதற்பாட்டிலே, ஸ்ருஷ்டியை ஸ்வார்த்தமாகவும், இரண்டாம் பாட்டிலும் மூன்றாம் பாட்டிலும், அவதாரங்களை ஸ்வார்த்தமாகவும் இவர்தாமே யநுஸந்தித்தருளினாரிறே. (அவதாராதிகள்) என்கிறவிடத்தில், குணசேஷ்டி தாதிகளைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-2-1) - முந்நீர் ஞாலத்தில் - என்றுள்ள முதல் பாசுரம் மூலம் ஸ்ருஷ்டி செய்வது நம்மாழ்வாராகிய தனக்காகவே என்றும், (3-2-1) - வன்மா வையம் அளந்த, (3-2-3) - கொல்லா மாக்கோல் - என்றுள்ள இரண்டு மற்றும் மூன்றாம் பாசுரங்கள் மூலம் அவதாரங்கள் செய்தது தமக்காகவே என்றும் நம்மாழ்வார் எண்ணியபடி இருந்தார் அல்லவோ? (அவதாராதிகள்) - இதில் உள்ள “ஆதி =

முதலானவை அல்லது தொடக்கமாக உள்ள மற்ற பலவும்” என்பதன் மூலம் அவனுடைய குணங்கள், லீலைகள் போன்றவையும் தமக்காகவே என்று கருத்து.

402. கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தே யறவேணும்.

அவதாரிகை - இப்படி இவன் விமுகனான தசையிலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே யிவனுடைய வுஜ்ஜீவநத்துக் கவன் க்ருஷி பண்ணிப்போருகிறது தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயிறே; தாத்ருச க்ருபா பலமிவனுக்கு அவச்யாநுபாவ்யமென்னுமிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்யாநின்றனுகொண்டு, கீழ், (நிர்ப்பரனா யிருக்கு மித்தனை) என்றவத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் மேல் (கர்மபலம் போலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் இந்த ஜீவன் தன்னை வேண்டாத நிலையிலும், ஸ்ருஷ்டி மற்றும் அவதாரங்கள் முதலானவற்றைச் செய்து, அந்த ஜீவன் கரையேறும் பொருட்டு ஸர்வேச்வரன் அரும்பாடுபடுவது என்பது அவனுடைய காரணம் பற்றி வருதல் அல்லாத க்ருபையால் அல்லவோ? இப்படியாக உள்ள அந்தக் கருணையின் பலனை ஜீவன் அவசியம் அனுபவிக்கவேண்டும் என்பதை ஓர் உதாரணத்தால் அருளிச்செய்து, சூர்ணை 398ல் – நிர்ப்பரனாய் – என்று உரைத்ததை இந்தச் சூர்ணை மூலம் உறுதி செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, தான் செய்த புண்யபாபரூப கர்மபலம், “அவச்ய மநுபோக்தவ்யம்” என்கிறபடியே அநுபவித்தேயறவேண்டுமோபாதி, நித்யஸம்ஸார ஹேதுவான கர்மத்தைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளோடு ஸமாந போக பாகியாக்குகைக்கு ஹேதுவான அவனுடைய க்ருபாபலமும் இவனுக்கு இச்சையில்லையேயாகிலும் அவச்ய மநுபவித்தே விடவேணு மென்கை.

விளக்கம் - ஒருவன் செய்த புண்யபாவ ரூபங்களில் உள்ள கர்மபலன்களை, அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் - கர்மபலன்களை நூறு கோடி கல்பகாலங்கள் கழிந்தாலும் அநுபவித்தே தீர்க்கவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அநுபவித்தே தீரவேண்டும். இது போன்று இந்த ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ளதற்குக் காரணமான கர்மங்களை நீக்கி, நித்யஸூரிகளுக்கு ஒத்த நிலையை அடையவைப்பதற்கு ஸர்வேச்வரனுடைய

கருணை என்பது காரணமாக உள்ளது. அத்தகைய கருணையை அனுபவிக்க ஜீவனுக்கு விருப்பம் இல்லாவிட்டாலும், கண்டிப்பாக அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்று கருத்து.

403. க்ருபை பெருகப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் தகைய வொண்ணாதபடி இருகரையுமழியப் பெருகும்.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதக்ருபை அநாதியாயிருக்கச் செய்தே, கர்மகர்த்தாவான சேதநனுடையவும் தத்பலதாதாவான வீச்வரனுடையவும் ஸ்வாதந்தர்யங்களாலே தகையப்பட்டன்றோ கிடந்துபோந்தது, இன்னமு மப்படியானாலோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் (க்ருபை பெருகப்புக்கால்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – ஸர்வேச்வரனுடைய இத்தகைய கருணை என்பது எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வருவதாகும். ஆனால் கர்மங்களைச் செய்யும் ஜீவன் மற்றும் அந்தக் கர்மங்களுக்கு பலன் அளிக்கும் ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இருவருடைய சுதந்திரம் காரணமாக அத்தகைய கருணையானது தடுக்கப்பட்ட நிலையில் இருந்தது. மேலும் வரும் காலங்களில் அப்படியே இருந்துவிட்டால் என்ன என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, க்ருபாகுணம் நிரங்குச ஸ்வாதந்தரானான வீச்வரன் தானிட்ட கட்டளையிலே வந்தவாறே யங்கீகரிக்கக்கடவோமென்று இச்சேதநனை கர்மாநுகுணமாக நிர்வஹிக்குமளவில், இருவர் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் தகையப்பட்டு நிற்குமதொழிய, அக்கட்டளையில் வாராமையாலே துர்கதியே பற்றாசாக விவனை யவன்தானே மேல் விழுந்தங்கீ கரிக்கைக்குடலாம்படி பெருகுமளவில், ஸ்வாச்ரயமான வீச்வரனுடைய சேதந கர்மாநுகுணமாகவே நிர்வஹிக்கக் கடவோமென்றிருக்கிற ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும், ஸ்வவிஷயமான சேதநனுடைய “ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே” என்கிறபடியே ஈச்வராஜ்ஞையை யதிலங்கித்து நடக்கைக் கடியான ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் நிரோதிக்கவொண்ணாதபடி “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்கிறபடியே உபய ஸ்வாதந்தர்யரூபமான விரண்டு கரையுமுடைந்தழியும்படி ஒருமட்டில் நில்லாமை மேன்மேலும் பெருகாநிற்கு மென்கை.

விளக்கம் - (க்ருபை பெருகப்புக்கால்) - கருணையாகிற குணமானது, வேறு எதனாலும் தடை செய்யப்பட இயலாத சுதந்திரம் உள்ளவனாகிய ஸர்வேச்வரன், “நான் இட்ட கட்டளைகளுக்கு இந்த ஜீவன் அடிபணிந்து நடந்தால் அவனை நாம் ஏற்றுக்கொள்வோம்” என்று ஜீவனுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடி அமைகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். இவ்விதம் ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டால், அப்போது அந்தக் கருணையானது இருவரது சுதந்திரம் காரணமாகத் தடைபடும். மாறாக அது போன்று ஸர்வேச்வரன் சிந்திக்காமல், ஜீவனுடைய தாழ்ந்து நிலையைக் கண்டு தானாகவே ஸர்வேச்வரன் அவன் மீது விழுந்து ஏற்றுக்கொள்வதற்குச் சாதகமாக அந்தக் கருணை பெருகி நிற்கும்போது என்று பொருள். (இருவர்) - “ஜீவனுடைய கர்மங்களுக்கு ஏற்றபடியே நாம் அவனை நடத்தவேண்டும்” என்று எண்ணும் ஸர்வேச்வரனுடைய சுதந்திரத்தாலும், ஸர்வேச்வரனுடைய கருணைக்கு இலக்காகும் ஜீவாத்மாவுடைய, பாஞ்சராத்திரம் - ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே - வேதங்கள் மற்றும் மநு முதலான ஸ்ம்ருதிகளும் எனது ஆணைகளாகும்; அவற்றை மீறுபவன் எனது பக்தன் அல்லன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைகளை மீறி நடக்கும் சுதந்திரத்தாலும் தடுக்க இயலாதபடி என்று பொருள். (இருகரையும்) - திருவாய்மொழி (5-1-1) - விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் மற்றும் ஜீவன் ஆகிய இருவருடைய சுதந்திரம் என்ற வடிவில் உள்ள இரண்டு கரைகளும் உடைந்து அழிந்துபோகும்படியாக, ஒரு அளவில்லாமல் மேன்மேலும் பெருகியபடி இருக்கும் என்று கருத்து.

404. பயஹேது கர்மம்; அபயஹேது காருண்யம்.

அவதாரிகை - ப்ரகரணாதியில் பயாபயஹேதுக்களாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத் குணங்களில் வைத்துக்கொண்டு, கர்ம காருண்யங்கள் ப்ரதாநங்களாகையாலே அவற்றை யுபபாதித்துக் கொண்டு வந்தார் கீழ்; அது தன்னை நிகமித்தருளுகிறார் மேல் (பயஹேது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் (சூர்ணை 366) பயம் மற்றும் பயம் இல்லாத நிலை ஆகியவற்றுக்குக் காரணமாக சேதனனின் தோஷங்கள் மற்றும் ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்கள் முறையே கூறப்பட்டன. இவற்றில் முக்கியமானவை

சேதனனின் கர்மங்களும், ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையும் ஆகும். அதனால் அவை இரண்டையும் இதுவரை விளக்கினார். அதனை இப்போது நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, ஈச்வரனே உபாயமென்றிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு இன்னமும் ஸம்ஸாரமநுவர்த்திக்கில் செய்வதென் என்கிற பயத்துக்கு ஹேது, “அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்மைக்குக் காரணமாய்ப் போந்த ஸ்வகர்ம ஸ்மரணம்; “சூழ்பிறப்பு மருங்கே வரப் பெறுமே” என்கிறபடியே, ஸம்ஸாரம் நம்மருகும் வரமாட்டாது, சரீராவஸாநத்திலே பகவத் ப்ராப்திக்கு கண்ணழிவில்லை என்று நிர்ப்பயனா யிருக்கைக்கு ஹேது, கர்மத்தைப் பாராம லங்கீகரித்து ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்துத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகைக் குறுப்பான அவனுடைய நிர்ஹேதுக காருண்ய ஸ்மரண மென்கை. (ஸ்வ தோஷாநுஸந்தாநம், பகவத் குணநுஸந்தாநம்) என்று தொடங்கினத்தை நிகமிக்கிற விடமாகையாலே (கர்மம், காருண்யம்) என்கிறவிடத்தில் ஸ்மரண பர்யந்தம் விவசஷிதம்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரன் மட்டுமே உபாயம்” என்றுள்ளவனுக்கு “இன்னமும் ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்தால் என்ன செய்வது?”, என்று உண்டாகும் பயத்திற்குக் காரணம், எல்லையற்ற காலமாக ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதற்குக் காரணமாக இருந்து வருகின்ற தனது கர்மத்தைக் குறித்து எண்ணுதலே ஆகும். திருவிருத்தம் (45) – சூழ்பிறப்பு மருங்கே வரப் பெறுமே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “ஸம்ஸாரம் நம்மை நெருங்கி வராது. இந்தச் சரீரத்தின் முடிவில் ஸர்வேச்வரனை நாம் அடைவதற்கு எந்தவிதமான தடையும் இல்லை” என்று உண்டாகும் பயம் இல்லாத நிலைக்குக் காரணம் - நாம் செய்த கர்மங்களை ஆராயாமல், நம்மை ஏற்றுக்கொண்டு, ஸம்ஸாரத் தொடர்பை அறுத்து, தனது திருவடிகளில் அவன் சேர்ந்துக் கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள அவனுடைய “எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் ஏற்படும் கருணை” என்பதே ஆகும் என்று எப்போதும் சிந்திப்பதே ஆகிறது. சூர்ணை 366ல் “ஸ்வதோஷ அநுஸந்தாநம், பகவத் குண அநுஸந்தாநம்” என்று தொடங்கியதை நிறைவு செய்யும் இடம் என்பதால் இங்கு “கர்மம்” என்பதை நமது கர்மம் என்றும், “காருண்யம்” என்பதை ஸர்வேச்வரனுடைய கருணை என்றும் கொள்ளவேண்டும்.

405. பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கும்.

அவதாரிகை - இப்பயாபயங்க ளிரண்டு மிவனுக் கெவ்வளவாக நடக்குமென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பயாபயங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இத்தகைய பயம், பயம் அற்ற நிலை ஆகிய இரண்டும் சேதனனுக்கு எதுவரை ஏற்படும் என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, பகவத் க்ருபா விஷயமாய் ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கையாலே அநாதிகாலம் ஸம்ஸரண ஹேதுவாய்ப் போந்த ஸ்வகர்மத்தை அநுஸந்திப்பது அத்தைப் பாராதே அங்கீகரித்த பகவத் காருண்யத்தை அநுஸந்திப்பதாய்க் கொண்டிறே இவ்வதிகாரி யிருப்பது; அதில், கர்மத்தை யநுஸந்தித்தபோது பயமும், காருண்யத்தை யநுஸந்தித்தபோது அபயமுமாய், இரண்டும் மாறிமாறி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்று பகவத்ப்ராப்தி பண்ணுமளவும் நடக்குமென்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையின் இலக்காக உள்ளபோதிலும், இந்த ஸம்ஸார உலகத்தின் தொடர்பு உள்ளதன் காரணமாக அல்லவோ இந்த அதிகாரி, எல்லையற்ற காலமாகத் தன்னை ஸம்ஸாரத்தில் நிறுத்தியபடி உள்ள தனது கர்மத்தை எண்ணுதல், அந்தக் கர்மங்களை ஆராயாமல் தன்னை ஏற்றுக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையை எண்ணுதல் - என்றபடி உள்ளான்? இவற்றில் தனது கர்மத்தைக் குறித்து எண்ணும்போது பயமும், ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையை எண்ணும்போது பயம் அற்ற நிலையும் ஆகிய இரண்டும் இந்த ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் நீங்கி, ஸர்வேச்வரனை அடையும் காலம்வரை மாறி மாறி வந்தபடியேதான் இருக்கும் என்று கருத்து.

406. நிவர்த்ய ஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அபயஹேது.

அவதாரிகை - இப்படி உபயமும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கிறதென்? தத்குண விச்வாஸத்தாலே யெப்போதுமொக்க நிர்ப்பயனா யிருக்க வொண்ணாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நிவர்த்ய ஜ்ஞாநம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக பயம், பயம் அற்ற நிலை ஆகிய இரண்டும் ஏன் மாறி மாறி வரவேண்டும்? ஸர்வேச்வரனுடைய கருணை முதலான அவன் குணங்கள் மீது உள்ள நம்பிக்கை காரணமாக, எப்போதும் பயம் இல்லாதவனாக இருக்க இயலாதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அவனுடைய காருண்யத்தாலே நிவர்த்திப்பிக்கப்படுமதான அவித்யா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விஷய ஜ்ஞாநம், இவை கிடக்கையாலே இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடில் செய்வதென் என்கிற பயஹேது; “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று, ஸர்வேச்வரனிவற்றைத் தள்ளிப் பொகடும்படி பண்ணுகையாலே இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான அவனுடைய காருண்ய விஷய ஜ்ஞாநம், தத்பய ராஹித்ய ஹேதுவென்கை. நிவர்த்தக பலமறிந்தாலும் நிவர்த்த்யம் கிடக்குமளவும் பயமும் நடுநடுவே கலசிச்செல்லுமென்று கருத்து.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய கருணை காரணமாக நீக்கப்படுவதான அறியாமை, கர்மம் (பூர்வவினைகள்), பழக்கம் என்பதான வாஸனை, அந்தக் கர்மங்களைச் செய்வதில் உள்ள ஆசை, சரீரத் தொடர்பு காரணமாக உலகவிஷயங்கள் குறித்த அறிவு முதலானவை தொடர்ந்தபடி உள்ளதால், “இனி உள்ள காலங்களில் ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்தால் என்ன செய்வது?” என்ற நிலையே பயத்திற்குக் காரணமாக உள்ளது. கீதை (18-66) – ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாவங்களிலிருந்தும் உன்னை விடுவித்து மோக்ஷம் அளிப்பேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் இந்தத் துன்பங்கள் அனைத்தையும் நீக்குவதால், இவற்றை நீக்கும் அவனுடைய கருணை குறித்த ஞானம் என்பது பயத்தை நீக்கும் காரணமாக உள்ளது. ஆக புண்ணியபாவ கர்மங்களை நீக்கவல்ல ஸர்வேச்வரனுடைய வலிமையை அறிந்தாலும், இந்தச் சரீரம் உள்ளவரை பயம் என்பது இடைஇடையே வந்து கலந்து சென்றபடியேதான் இருக்கும் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால் இவனுக்கு பயாபய ஹேதுக்களும், ததுபய விபர்யயத்தில் ஸித்திக்குமதுவும், தந்நிபந்தந சங்கா பரிஹாரங்களும், ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரிகளுக் குஜ்ஜீவநத்தில் க்ருஷி பண்ணும்படியும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத பகவதங்கீகார ஹேதுத்வமும், இந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவாநபிஜ்ஞர் படியும், ஏதத்

வைபவாபிஜ்ஞர் படியும், இவ்வர்த்த மபியுத்த வசந ஸித்தமென்னுமதுவும், அஜ்ஞாத ஸுக்ருத வ்யாஜேந அவனங்கீகரிக்கும்படியும், அங்கீகார ஹேதுவாக்கு மஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களின் தத்க்ருஷி பலத்வமும், தந்நிரூபண பலிதமும், அங்கீகாரப் பற்றாசாமவை காதாசித்தமாக ஸ்வயமேவ விளைகைக் கடியும், அவற்றின் த்வைவித்யமும், ஏவம்பூத விஷயீகார சாஸ்த்ரஸித்தத்வமும், இவ்விஷயீகாரம் பெற்றவர் இத்தை வெளியாகப் பேசினபடியும், ஏததநபிஜ்ஞ வசந பரிஹாரமும், ஆபிமுக்யவத் த்வேஷஸ்யாபி தத் க்ருபா ஜநிதத்வமும், யாத்ருச்சிகாதிகளில் ஸுக்ருதநாம மீச்வர க்ருதமென்னு மதுவும், ஏததர்த்த விஷயாபியுத்த வசந பரஸ்பர விரோத பரிஹாராத்யநுக்தி ஹேதுவும், கீழ்ப்பரக்க உபபாதித்து வந்ததின் பலிதமும், ததாப்தி ஹேது தயா ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்தாநமும், நிர்ஹேதுக க்ருபாபலாவச்யாநுபாவ்யத்வமும், ஈத்ருச க்ருபா ப்ரவாஹ துர்நிவாரத்வமும், ப்ரகரணாதி ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்த நிகமநமும், பயாபயாநுவர்த்தந காலாவதியும், ஏததுபய ஹேதுபூத ஜ்ஞாந விசேஷங்களும் சொல்லுகையாலே, இவ்வதிகாரிக்கு அத்வேஷாதி மோக்ஷபர்யந்த அகிலலாப ஹேதுவான பகவதாகஸ்மிக க்ருபா ப்ரபாவ விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. இத்தால், த்வயோபதேஷ்ட்ரு பூத ஆசார்யோப ஸத்த்யாதிகளுக்கும் ததுபதிஷ்ட த்வயார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் ஹேதுவான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபா வைபவம் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் – ஆக, இந்த ப்ரகரணத்தில் கீழே உள்ள விஷயங்கள் குறித்து விரிவாக அருளிச்செய்யப்பட்டது:

- அதிகாரிக்கு ஏற்படும் பயம், பயம் அற்ற நிலைகளுக்கான காரணங்களும், இந்த இரண்டும் மாறாடினால் ஏற்படுவது என்ன என்பதும்
- அதனால் ஏற்பட்ட சந்தேகங்களும், அவற்றுக்கான சமாதானமும்
- ஸர்வேச்வரன் இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளைக் கரையேற்றச் செய்யும் முயற்சிகளும், நாம் அறியாமல் செய்கிற புண்ணியச் செயல்கள் கூட ஸர்வேச்வரன் ஏற்பதற்குக் காரணமாகின்றன என்னும் கருத்தும்
- இப்படியாக எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்ளுவதன் பெருமையை அறியாதவர்களுடைய தன்மை
- இப்படியாக எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்ளுவதன் பெருமையை அறிந்தவர்களுடைய தன்மை

- இப்படியாக அவன் ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது ஆழ்வார்களுடைய வாக்கினால் வெளிப்படுகிறது
- நாம் அறியாமல் செய்த புண்ணியங்களையும் ஒரு வாய்ப்பாகக் கொண்டு அவன் ஏற்கும் நிலை.
- இவ்விதம் அவன் ஏற்பதற்கு உறுப்பாக உள்ளதான, “அறியாமல் செய்த புண்ணியங்கள்” என்பதும் அவனுடைய முயற்சியால் மட்டுமே ஏற்படுகிறது.
- அந்த முயற்சியின் நிரூபணத்தால் உண்டாகவல்ல பயன்
- ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்வதற்குக் காரணமாக உள்ள “அறியாமல், தற்செயலாகச் செய்த புண்ணியம்” முதலானவற்றை உண்டாக்குவதற்கான காரணம்
- அப்படிப்பட்ட காரணங்கள் இரண்டு வகைப்படும்
- இவ்விதம் காரணம் இல்லாமல் அவன் உதவுதல் என்பது குறித்து சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன
- இப்படியாகக் காரணம் இல்லாமல் ஸர்வேச்வரனால் உதவப் பெற்றவர்கள் அது குறித்து உரைப்பது
- இதனை அறியாதவர்கள் கூறும் சொற்களுக்கான சமாதானம்
- ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு, அவனை விலக்காமல் இருந்தல் முதலானவை ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையால் ஏற்படுகின்றன
- தற்செயலாகச் செய்யும் நற்செயல்களுக்கு “புண்ணியம்” என்று பெயர் வைத்தது ஸர்வேச்வரனே ஆவான்
- இப்படிப்பட்ட விஷயத்தில் ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களில் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டதாகத் தோன்றினாலும், அதற்கான காரணம் அல்லது சமாதானம் கூறாமல் விட்டதற்கான காரணம்
- இதுவரை விரிவாக உரைத்தவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் பொருள்
- ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கு ஏதுவாக அறிவுள்ளவர்கள் செய்து வரும் சிந்தனைகள்
- எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் உண்டாகும் ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையை அனுபவித்தே தீரவேண்டும்.
- இப்படிப்பட்ட கருணை என்ற வெள்ளத்தைத் தடுக்க இயலாதது
- ப்ரகரணத்தின் தொடக்கத்தில் உரைக்கத் தொடங்கிய கருத்தை நிறைவு செய்தல்

- பயம், பயம் இன்மை போன்றவை தொடர்ந்தபடி உள்ள காலம் எதுவரை என்று கூறுதல்
- இப்படிப்பட்ட பயம், பயம் இன்மை ஆகிய இரண்டுக்கும் காரணமாக உள்ள ஞானங்கள் குறித்து உரைப்பதால், இந்த அதிகாரிக்கு ஸர்வேச்வரனை விலக்காமை தொடங்கி மோக்ஷம் அடைதல் வரை உள்ள அனைத்து பலன்களுக்கும் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய “காரணம் இல்லாமல் உண்டாகும் கருணை” என்பதன் பெருமை விரிவாகக் கூறப்பட்டது

ஆக இதன் மூலம் த்வயம் முதலானவற்றை உபதேசிக்கும் ஆசார்யனை அடைந்து வணங்கி நிற்பது போன்றவற்றுக்கும், அவரால் உபதேசிக்கப்பட்ட த்வயம் போன்றவற்றில் அறிவுள்ள தன்மை முதலானவற்றுக்கும் காரணமாக உள்ளதான “காரணம் இல்லாமல் ஏற்படும் ஸர்வேச்வரனின் கருணை” குறித்தும் அதன் பெருமை குறித்தும் கூறப்பட்டது.

**ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்
ஐந்தாம் ப்ரகரணமான
பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரபாவம்
ஸம்பூர்ணம்**

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்

பெரியபெருமாள் திருவடிகள் தஞ்சம் அடைந்த நம் உடையவர் திருவடிகளே சரணம்

உடையவர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகள் சரணம் புகுந்த
ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்